زبېښاک

ناول

صفیه حلیم

Ketabton.com

د چاپ ځای: ایډمین پریس (پېښور)

نېټه: ۲۰۰۲ نومبر ۱۳۸۱ ل، لږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې په نامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی باب

۱۹۳۸

عیسوي کال

ـه د اوسپنې د جرندې(قلف) بندولو وروسته يو وارې بيا ځان په زوره راښکله او د تندی ګونځی يې تتی شوی. د خپل کور دا لويه زړه تمبه يې شا ته ورټيله کړه او په بل لاس يې کنجي د خپل س په تخر کښ جوړ لوی جيب ور واچوله، هغې چې کوڅې ته مخ ور ړو نو سترګې يې له اوښکو ډکې وې. د مني پدې مازيګرې د کلی په کوڅه کې د زهره د چم ګاونډ ښځې راټولې وې. ـ هغې سترګې د بر جومات د امام په ښځې ولګيدې چې کله به هم له خپل کوره نه راوتله. زهره لاسونه ور وړاندې کړل او دواړه ښځې غاړه غړی شوی. نن زهره له کلی روانه وه، هرې ـی پخپل وار دې ته يو څو د تسليت خبرې کولی، غاړه به يې ورله ورکړه او بيا به هغې پسې روانه شوه. د ښځو دا وړه قافله ورو ورو خوځيده. ځينې به پکې په لاره د خپلو کورونو په دروازو ودريدې، لکه چې وړاندې تګ ور باندې حرام وو.

لی پدې کوڅه کې به هر وختې ماشومان لوبې کولی. ولې اوس و ماشوم هم نه ښکاريدو. ا تول د زهره د ځلورو اولادونو سره د وخته د شنډ توت خواوشا راټول وو. دا د کلی د ټانګو وروستی پړاو وو، د هغو ځلورو ټانګو چې د ورځې به دوه ځلې ـار ته تللی او پکې به د پيو (ـودو) منګې بار وو. اوس د شنډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوت سره یوه ټانګه ولاړه وه.   ـني پدې مازدیګرې، د مناف
ـاما په ټانګه یوازې د زهره د کور هاغه لوښی لرګي بار وو چې
ې له ځا ه سره ښار ته وړل.   ږ د هغې څلورواړه ماشومان د
خوشالی نه په ټوپونو وو چې ښار ته روان وو.

ولې د زهره په زړه لکه چې لویه تیږه رالویدلې وه. هغې له سهاره
ـره ژړلی وو چې اوس یې اوښکې هم وچې وې. ـ کلي په منځ
ې بهیدونکی د لویې ویالې د پله په سر د هغې ګاونډی **ورسره**
ـدای په امانې وکړه او زهره د ټانګې په لورې روانه شوه نو
ـه احساس وشو چې هغه اوس پدې ټوله نړۍ کې په رښتیا
یوازې پاتې وه.

ـو مخامخ په ټانګه کې یې واړه ولیدل چې ښکته پورته کیدل نو
زړه یې ډاډه شو. ـغه ټانګی ته ور وختله او چې د پله نه ورآخوا د
کورونو په   وکتل خو ځینې ښځې اوس هم ولاړې وې.
ـف ماما د اسپې د مخې نه د ونډې توبره لرې کړه او واګې یې د
ټانګی د اوسپنې د جنګلی نه ورپرانیستلی. اسپه ورو ورو روانه
شوه او مناف ماما په پایدان ودردېدو **او** اسپې ته یې د خپلې ژبې
مخصوصه اشاره ورکړه. ـ کلي ښځو تر هغې ټانګې ته کتل تر
ـ دا د ګل شرف دوې د مالتو د ونو پناه شوه.

زهره خپله سپینه بورقه کلکه له ځانه سره تاوه کړه. او مناف ماما
اسپې ته یو چابک را خلاص کړو نو هغه په منډو شوه. په ټانګه
د هغې دولس کلنه لور ښاپیرۍ د مور د ژړا په سوب پوهیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو غږ یې نه کاوو. هغه د مور نه سخته وېرېده. یوولس کلنه شفا هم د مور په خفګان خفه وه، ولې ښار ته د تللو لپاره لېواله وه. لس کلن اعظم او د شپږو کالو جانۍ د مناف ماما سره د ټانګې مخامخ سیټ کې ناست وو او دواړو سې ګڼله لکه چې اسپه ددې په اشاره روانه ده. جانۍ به کله نا کله د مناف ماما په شان د خولې په ټکارې هم ویستل. دانګه چې د کلي د کچه لارې نه د ښار لوی سړک نه راووتله نو زهره د شا د سیټ نه مناف ماما ته مخ وګرځوو او ورته یې وویئیل، " لالا، په هدیره کې ایساریږو."

مناف ماماسر وخوځوو . اسپې ته یې بیا یو چابک غوځار کړو. هدیره د کلی نه ډېره لرې نه وه، خو په پښو ورته ډېره لاره وه. مناف خبر وو چې زهره به په هدیره کې کوم ګوټ له ورځي. هغه واګې راښکلی نو ... ې قدمونه ورو کړل او اخر ټانګه د بیری د یوې زړې ونې لاندې ودریده.

زهره په پائیدان پښه کېښوده او په کوزیدو یې په سخته ژبه ټولو ماشومانو ته وویئل، " څوک دې نه راکوزیږي. زه په منډه ورځم." خو زهره چې خبریده نو جانۍ بیا د ټانګی نه ټوپ وهلی وو او په یوې وړې ... ګې لارې په منډه وه. د زهره له خولې بې واره یوه ښېرا راووتله.

"ملا د ... ماته شه...جانۍ...مه ځغله...پرېوزې...وه جینۍ..."

خو جانۍ د مور د غږ هیڅ پروا ونکړه. هغې ته د خپل پلار قبر معلوم وو. نېغه ولاړه او قبر ته نږدې ودریده. بیا یې خپل واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه پورته کړل او د مشرانو په شان یې د شونډو په منځ کې پس پسی وکړې.

زهره قبر ته را ورسیده و د خپلې لوپټې په یو پلوو کې تړلی د خپل کور د رام ېل څو ګلونه یې په قبر وشیندل. فاتحه یې وکړه، بیا یې د قبر په خازه لاس کېښودو او ورو ورو لګیا شوه، داسې لکه چې خپل مړ خاوند ورته مخې ته ولاړ وي. " ته خو پوهیږې تېر کال په ما څومره سختې تېرې شوې. مزکې درته ساتلی شمه. ، لونو عزت به دې څوک وساتي. اعظم لا ماشوم دی... ، د عابدې مجرمه یمه...څه وکړمه. ،ې کلي کې مې ګوزاره نه کیږي... ما ته بخښنه وکړه."

زهره څو شېبې همدغسې ولاړه وه. ې جانی د نږدې قبرونو نه څو کاڼي راټول کړی وو، د خپلې نانزکې قبر یې جوړ کړی او مور ټولې خبرې یې هغه وړوکي قبر ته کولی. زهره د خواښی او خسر قبر ته هم ودریده. یا یې جانی له ګوتې ونیوله او بېرته ڼکې ته راغله. د ببرې د ونې لاندې ناست مناف ماما نسوار وتوکل، خوله یې د پټکی د ر څوړند پیڅکی پورې پاکه کړه او لکه د مشین ټانګی د روانولو مراسم یې پورا کړل. ټانګه د بوډنی د ړه نه چې تېریده نو جانی نابېره ناره کړه، " بي بي څه شوه؟ مورې بي بي ولې مور سره نه راتله؟"

د زهر ، زړه کباب شو، هغې هیڅ هم ونه و ل، د جانی بي بي د نې نازولی لور عابده نن سحر مور سره د خدای په امانی لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی وه. د خویندو سره يې ډېر پټ رازونه وئيلی وو او چې تله ږ جانی يې د هغې د ږ مکۍ نوی بورقه ځان ته راښکله چې، "ږي ږي مه ځه... مونږ ښار ته ځو...موږ سره راځه..." او عابدی ورته وئیلی وو چې زه بیا درځمه. زهره په تصور کې لیدل چې عابده به اوس له پنډيری اوړه راوباسي.

عابدی پخپلو وړو وړو لاسونو د پنډيری نه اوړه راوويستل او خپلې يور ته يې په شکرې کې اړول. هغه د دلاور د نازولی زوی . خان ناوی وه. او د ناوی توب د ورځو دا لومړۍ دنده وه چې د هغې په غاړه لویدلی وه. هغې خپلې لپې شمیرلی او د مور د کور ډوډۍ يې یادوله. خپلو لاسونو ته يې وکتل، نکریزو رنګ اوس هم تازه وو. د هغې مړوندونه دومره نازک وو چې د صابون کلک والی به يې نشو زغملی. هغې د ښایست درز په نږدې کلو کې هم خپور شوی وو او ږا دا ښایست ورته جنجال جوړ کړو. دا ' د یوولسو کالو وه چې خلک يې غوښتلو ته را مات وو. خو د هغې پلار سید کرم به هر چاته وئیل چې لور يې ماشومه وه.

عابده پلار ته ډېره ګرانه وه ځکه خو به يې ورته په کور کې سبق ږ ږښودلو. دی د خپل ږلی په یو ځو لوستو کسانو کې و انګریزانو به يې د پښتو درسونه ورکول. دوه کاله پخوا د شاه ګل کلی ږلک ورسره په ښار کې پیژندګلی شوی وه او سید کرم ورسره لوظ کړې وو چې عابده د شپاړلسو کالو شي نو د هغه زوی ته به يې ورکوي. خو د مرګ لاس پرې بر شو او دې د ملاریا(ملیریا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ناروغی مړشو. د زهره د سر نه لکه چې چت لیرې شو. د هرې خوا نه بادونه را والوتل او خس و خاشاک یې د دې په کور کې وروېشتل چې د دې سیلی لومړی قربانی عابده وه. د کلی خان، دلاور چې پخوا به یې د سید کرم نه حیا کیده، د هغه په لوېښتې کې زهره ته د عابدی لپاره خواست وکړو.

هره حېرانه وه چې څه وکړي، د خاوند په غم پوهه نشوه او د لور په غم اخته شوه. یوه ِرځ به د شاه ګل ملک له خوا پېغام راتلو او په بله ورځ د دلارو خان له ک ره. دواړه کورنی د یوې ډغری وې او ورو ورو د واده د خولسـت سره به یو ګواښ هم مل وو چې که لور یې بل له ورکړه نو... د دې...نو...په آوریدو به زهره وارخطا شوه. سید کرم یو ناسکه ورور وو چې له پښو معذوره او د کلی په هټی به ناست وو هغه هم د دلاور خان نه سخت وېریدو. زهره پخپله پدې کلی کې پردئ وه. هغه د سوات نه راواده شوی وه. یو ورور به یې په کال چرته راچکر شو، که ، د تپوس پوښتنې یې ؤک نه وو. ې ورځو شپو کې هغه د ېید بابا زیارت ته روانه وه چې په لاره کې یې شمانئ ولیده او هغې ورته په غوږ کې داسې خبره وکړه چې زهره وارخطا بېرته کور ته راوګرځیده.

ابدی ته هغه ورځ ښه په زړه وه. ِلو خویندو کور پاک کړی وو. کټوئ په انغري باندې وه او دوې په غولی کې ناستې وې. هغې پخپله په کروشیې د کټ څادر بونلو. اپېری په وړو لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارګاه ټینګه کړی وه، پرتوګاښ یې جوړوو او شفا په یو ټوکر کې د خپلې خور نه چارسوتي کښیدې چل زده کوو. کله چې مور یې وارخطا د وخت نه وړاندې کور ته را دننه شوه نو هغه پوهه شوه چې خبره ورانه وه. جانی د اعظم کور ته نه راتلل ځکه دوي هم مور سره روان وو او د دوې میله خرابه شوی وه. نور کله به زهره ورته یوه یوه خپېړه راخلاصه کړه، خو نن د هغې وضع ښه نه وه. نو ورته اوبه راوړی، چا ورته ببوزی وهلو او زهره په زوره زوره مریم ته ناری کړې چې د دوې سره یې دېوال په دېوال کور وو. مریم په منډه راغله، ورپسې د هغې خاوند هم اغی او بیا دوې په کوټه کې څه صلاح مصلحت وکړل چې ک ترې خبر نشول. نو په هاغه ماښام د دلاورخان په کور کې دزې وشوې. دا د صمد خان او د عابدی د کوږدنې اعلان وو. له ورځ د دلاور خان له کوره سرې راغلل، ګوټ ووشو او سمدلاسه د عابدی د واده نېټه ټاکل شوه.

عابدی د پنډیری خوله وتړله، او ورو د خمبې نه راښکته شوه. هغه تراوسه خپل واده ته حېرانه وه، د دیارلسو کالو عابدی میاشت خکې هم د خپلو خویندو او همزولو سره به د شپې پټ پټونې کولی. دا کومه ټکه رالویدلی وه چې مور یې د شهید بابا زیارت ته د تلو برځای، د دې د واده په غم کې شوه. په هاغه شپه دې خومره ژړلی وو، ته یې خومره زاری کړی وې چې ورته حال ووایی. که نه د ګاو یانو د کور کوهي(څاه) ته به ورودانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم پدې خبره ورته مو ووئيل’ " ښاه ګل ملک وايي چې که **عابده** و رانکړه نو ووبه يې تښتوو."

د عابدې د واده په **اوو** ورځ زهره هوډ کړی وو چې نورې لوڼې به د خپل کونډتون نه، نه زاروي. د سيد م يو ډېر نږدې ملګرې د رشيد کونډه، محبوبه په ښار کې اوسيده **او د** زهره د حال نه چې **خبره‌شوه نو** په هم هاغه محلت کې يې ورته د کرايې کور پيدا کړو چې محبوبه پکې اوسيده. ، د زهره د کلی پدې مازديګرې همدې کور ته روانه وه.

دويم باب

۱۹۳۹

زهره خپلې ټولې خنداګانې کلي کې پرېښې وې. به ښار کې هغه د "ببو" په نوم يادېده. **دا نوم** ورته د رشيد اولادونو ورکړی **وو.** محبوبه د کابل نه را واده شوی وه. هغې به د **بورقو(** ادرې) لپاره ټوکر کابل ته ورلېږلو چې ورېښمين جالې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې(چین) ورته وګنډي. نو ښځو به خپل ټوکر او وربښم ورته ورکول او محبوبی به پکي خپله ګټه اخیسته. د هغې په کور به یو څو ښځو په اجوره (اجرت) کار کوو او زهره هم د ښځو په دی ډله کې شامله وه. حبوبې ورته د جامو ګنډلو یو زوړ ین ورکړی وو او هغې ته یې چل هم ورښودلی وو. زهره به س پخپله هم د محلت د کورونو لپاره جامې په مزدوری ګنډلې.

ٔفا او ښاپیری د محبوبې د لور سره د ښار د لاسي کارونو مرکز کې داخلي شوی وي چې حکومت پرانیستې و. ازدیګر به دوي د مور سره لاس کوو. اعظم لا پخوا د ښار په ښوونځي کې داخل و و اوس د کلي نه ښار ته د ٔانګې سفر نه خلاص وو. له کوره به پ ٔ پښو ورتلو او ٔهره به سحر وختي شفا، ښاپیری او اعظم له ډوډی پخوله. بیا به د جانی سره بازار ته ولاړه، د سود سودا نه وروسته به یې ټوه باندې کړه او بیا به یې ټوله ورځ مشین لاستی تاوولو. ازدیګر به دواړو لونو ورته د خپل سټر چې دوې به ورته "څرخه سینټر" وئیل، کیسې کولې. د هٔنه ځای د استادانو، د نورو جینکو، . خاله، د څوکیدار، څوک به یې یادول چې د زهره په ژوند کې یې یو خوږ بدلون راوستې وو.

ښاپیر ٔ به اوس کتابونه ولوستل، د څرخه سینټر نه به یې کله نا کله د کیسو کتابونه کورته راوړل. د شپې به یې د لاټین (هري کېن) په رڼا کې دا کیسې لوړغږ ولوستلی. د زهره په کور کې تر وسه برېښنا (بجلي) نه وه، خو هغه خوشاله وه. ې ورځو شپو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلی زړې ښځې چې به ښار ته د سودا لپاره راتلی نو د
هره په کور به هم را وګرځیدی. بیا به یې ورته د عابدی او د
هغې د سخر ګنی حال ووئیلو. زهره هم د کلی د ښو بدو او د
ږلې مزکې د فصل د حاصل لپاره څو وارې کلی ته ورغلی وه.
د کلی د کور صفایې به یې وکړه خو شپه به یې پکې نه کوله.

عابدې حال به یې ولیدو نو ټوله شپه به ناارامه وه. د دلاور خان
په حجره کې به مېلمانه ډېر وو او عابدې خواښې د کور کارونه
په انړینډو ویشلی وو. پدې ډک کور کې د عابدې ورځ بده وه.
هغه د عمر نه وړه وه او وجود یې هم نازک وو، د کور په نورو
کارونو کې به ورسره د کلی څو ملګرو او کله نا کله خپلو یونو
مرسته کوله خو د ې خانکه اوړو د اخښلو په وار به یې ژړل.
بدې به خانک په کټ ایښې وو او پخپله به ورته په زمکه ولاړه
وه. یوه ورځ همدغسې د اوړو په دریم خانک کې یې ایله اوبه او
مبیره اړولی وو چې سر وربانډې وګرځیدو او راپریوته. په کور
، یو غوبل جوړ شو او د عابدې خواښې هم وارخطا شوه. زهره
تېر ځل ورسره ت جنګ کړی وو چې د هغې لور د دې کارونو
نه ده. د کلی دایي شمی راغوښتل شوه او هغې په منډه د عابدې په
ږاښې زیرې وکړو چې عابده د ملشوم‌سره وه. بیا نو عابده د
ماشوم تر زیږیدو د اوړو اخښلو نه بې غمه شوه.

د عابدې د زوی د کیدو خبر نورجانی راوړی وو. زهره ورته په
سر لوپټه واچول عابدې ته یې ځواب وکړو چې په بله جمعه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ڼلی ته ورځي. ناپېرۍ، شفا او اعظم د کلي ورتګ ته خوشاله وو. پدې تېر يو کال کې دوې عابده يو دوه وارې ليدلی وه او دا ځلې يې ورور و خويندو زهره ته ښه په کلکه وئيلی وو چې دوې به په کلي کې لس شپې کوي. زهره چې د جوړو شوو جامو يوه لويه غوټه د محبوبې کور ته وو رسوله نو په هغې يې هم د عابدې ته زوې زيرې وکړو. محبوبې رله ژر د کوځې په ګوټ د شيام حلوايي دوکان نه شيرينۍ را وغوښتله. بيا يې په زهره ټينګار وکړو چې کلی کې دې ډېره نه پاتې کيږي. يو خو د ودونو جامې ورته ډېرې را رواني وې او بله د اعظم د سبق يادونه يې وکړه چې سالانه امتحان نی آزمويني) يې په سر وې.

زهره تر اوسه د ښوونځي د سبق په حساب ډېره نه پوهيده خو دومره خبره وه چې محبوبه هره خبره د هغې د ګټې لپاره کوي. کې سپيني شين خالی محبوبې به په دريو ژبو خبرې کولی شوي. د اردو ليک ولوست يې د خپل خاوند رشيد نه زده کړی وو، هره به يې هم کله نا کله راهڅوله چې يو څو تور کې دی ولولي. خو هغې ځان په زړو کې حساب کړی وو. د جمعې په ځ زهره د ټانګو اډې کې منف مام نه ځواب وکړو چې سپينين دی ورپسې کور ته رلشي. او په هغه مازديګر د مناف ا ټانګه په کلی کې د شنډ توت لاندې چې ودريده نو زهره خپلو دونو ته د غوښې، چای، وريژو او د سابو غوټې په سر کړې. ی ته يې د کور کنجياني ورکړې چې دوې دې هر نې ځای پر کړي. پخپله د ويالی بلې غاړې ته د دلاور خان کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه شوه. عابدې د کور ښځو ورته د سترې مشي سره مبارکي هم وویله. زهـ مړی لور او بیا لمسې ښکل کړل او وې لیدل چې عابده نوره هم کمزورې شوی وه. یو ځو وارې دروازې ته وکتل نو مور یې پوهه شوه چې د خویندو په انتظار وه. زهره ورته وویل، " نن ناوخته وو صبا به درته راشي." کور ښځې لاړې د مازدیګر تناره او د کټوې په غم کې شوې نو زهره د ډوکي نه وه غوړه کاغذي کڅوړه راوویسته او عابدې ته یې په لاس کې ورکړه. پدې کې هـ معجون(مساله) وه چې په تېرو څو ځو کې زهره پخپل لاس جوړ کړی وو. ځلوېښتو توکو جوړ دا ځوندور خواړه د اعظم او د جانۍ ډېر خوښیدل خو زهره ایله یوه یوه چونډۍ ورله کړی وه. اعظم پدې سخت غصه وو چې د مسالې، بادام، غوزان، چارمغز او بې شمېره نور نااشنا توکي خو ده ورته له بازاره راوړی وو نو په هغه مسالې د ده حق زیات جوړیدو. هغه په دې نه پوهیدو چې مور یې هره شپه د یوې یوې پیسې په حساب کولو اوده کېده.

دې کڅوړه په یوې طاقچې کې کېښوده او مور ته یې د چایو تابیا کوله چې زهره پاڅیده. غې اوس ژر تر ژره کور ته ځان سول غوښته. عابده هسې هم پوهیده چې زهره به هیچرې د هغې کور کې ایساره نه شي. د هغې راتګ به همدغسې په منډه وو. واده راهیسې مور د هغې په کور کې بې له اوبو نور څه نه وو څښلی، زهره به وئیل چې د واده کړی لور کره ډوډۍ خوړل د بې غیرتو خلکو کاروي. ه څه هم خلکو به ورته ډېر وویل چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره يوازې د سړو لپاره ده خو زهره دا دود پخپله په ځای ساتلی
وو. غې د سيد کرم او اعظم لپاره هم سوچ کوو او ځان يې د
عابدې پلار ګڼلو.

ن هم چې هغه د دلاور خان له کوره خپلې کوڅې ته روانه شوه
ښځو ورباندې ډېر تينګار ونکړو. د زهره د چم ګاونډ ښځې
که چې د هغې ښکالو اوريدلی وه. هر چا به د خپل کور له دېواله
ورته سترې مشرې وکړل او بيا به پخپلو کارونو اخته شوې. تر
ل کوره چې رسيده نو د مازديګر لمونځ ترې قضا شوی وو.
مغه لږه ګړندې شوه ځکه جانۍ يې هم نه ليده او خبره وه چې د
هغې نه وړاندې په منډو منډو کور ته به رسيدلې وي.

ه کور کې ښا ې او شفا ځای سم کړی وو او درې کټونه په
غولی کې پراته وو. په انغری ، اور بل او ښاپيرۍ ورباندې د
خاورو په کټوۍ کې ښه باندې کړی وه. شفا اوږه خښلی وو او
اعظم د جانۍ ره د لرګي په اندره پايه(زينه) ښکته پورته کيدو.
نفا د لاټين(هري کېن) شيشه پاکوله او د تيلو ډېوه يې هم ځان ته
دې ايښې وه. زهره ته دا هر څه ډېر ښه ايسيده خو د سيد کرم
ی تش وو. پداسې وخت کې به هغه خپل کتاب سرته ايښې وو په
کټ به نيم ملاست وو او په آسمان به يې د الوتونکو مارغانو سيل
کاوه. نا کله به ورسره اعظم او جانۍ هم ملاست وو او هغوې
به يې د مارغانو نومونه ښودل. د ملا انګ، د هغې د تصور
دا نړۍ ړنګه کړه. نې اودس تازه کړو او د لمونځ نه وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډېره وخته يې خپلې وظيفې کولی. شفا چې هريکين بل کړو نو زهره د مصلی نه را پاڅيده. هغې ته د لاټين شيشه صفا نه معلوميده خو اوس ناوخته وو. واړه ورړي وو او خپلې لوبې يې بس کړې وې. ل د انغرې چاپېره ناست وو. ښاپيرۍ کټوه د خوړلو لپاره ابره کړې وه او مور ته په انتظار وه چې په تبۍ ډوډۍ پخه کړي.

زهره چې ډوډۍ پخولو ته کيناسته نو پام يې شو چې ټولې بسترې تړاوسه دننه ي پورې څوړند اړولي کټ کې پراته وو. اوس دننه تياره وه او پداسې وخت کې اکثراً په توشکونو کې به لړم يا کربوړۍ پټ وو. پدې سوچ د زهره وجود نارامه شو او لونو ته يې وېناوې پيل کړې. د ښاپيرۍ د سترګو اوښکې ونه ليدې. ښاپيرۍ ه همدغه ګيله ترې پيدا شوه ې هغې به ټول کارونه سم کړې وو خو مور به ورته يوه خبره د آفرين نه کوله او په يوې غلطۍ به يې پکه کړه. دواړه جينکۍ راپاڅيدی، شفا ډېوه بله کړه او دننه خور ته يې ونيوله. پيرۍ يو يو توشک را بهر کړو، وې ندلو او بيا د يو بل پنډ نه يې د سان چاپه دار څادرونه راوويستل کټونه د خوب لپاره جوړ کړي.

ې ټول وخت کې زهره ډوډۍ هم پخوله او ځان سره بونګيده، " هره خبره زما په سر ده. ه ښځه هم يم او سړۍ هم... د کوړ او ټول کارونه ماته پاتې دي." د هغې پام نه و چې جانۍ او **اعظم** د تبخی د تودې ډوډۍ نه نمړۍ ماتولی او سپور يې خوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زهره له دې عادت نه ډېر بد راتلل. يو وارې چې اعظم لاس
وړاندې کړو نو زهره د ګي د ځمځې سره ورته تياره وه او په
لاس يې ووهلو، خو اعظم خپل کار کړې وو. د ډوډۍ نه وروسته
ره د ماسخوتن لمونځ ته ودريده او لونې يې لوښې راټول کړل.
زهره به د ماسخوتن د ل ځ نه وروسته ډېرې اوږدې وظيفې
ولې خو نن د هغې د دعاګانو سلسله د ډمامو په شور ماته شوه د
شپې پدې چپتيا کې غږ د ډېر لرې راتلو او هغې د مصلی نه خپلې
اونډۍ مريم ته غږ وکړو. " مريمې دا د چا په کور کې تماشه
ده؟" مريم د کوهي نه اوبه راويستلې چې په غولی کې تږلی مال ته
يې واچوي. هغه يوه شېبه غلی وه لکه چې غوږ يې ايښې و، بيا
يې هم هاغسې په لوړ غږ وويل. د دلاور خان دوی په حجره کې
ا جوړې ډنګ ډونګ دی.

زهره پوه شوه چې د هغې د لمسې شاه جهان زيږېدو خوشالی
ځکه سبا ته د ماشوم سرکلی وو. د عابدې مشری يور ورته
وئيلی وو چې نن ماښام له ښاره يوه نامتو ډله سازيان رابلل شوی
وو او سبا به د دوی په حجره کې تماشه وي. خو داسې ښکاريده
لکه چې تماشه هم اوس پېل شوې وه.

زهره په بله وره يو څه خوشاله معلوميده. لونې يې خپلې خوښې
جامې اغوستې وې او دې ورته هېڅ نه وو وئيلی. اعظم سهار د
چايو نه ورو ته چې په کلی کې د خپلو ملګرو سره يو ای شوی
وو نو بيا تر غرمې مور نه ووليدلی. خو هغې نن د کلی د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په شان اولادونه هیر کړي وو. عجیبه خبره دا وه چې نن
رمه د نورو ښځو او د لور په ټینګار زهره د عابدې په کور کې
ـ لومړی ځل ډوډۍ هم وخوړه. ماښام د لمانځه نه وروسته د
دلاور خان په حجره کې تماشه وه، ښځو له کارونو ځان اوزګار
کړې وو او د حجرې خوا وشا په کوټو(بامونو) ځان ته ځایونه
نیولی وو. ماپېرۍ او شفا د خپلو خورل او عابدې سره یو ځای
ناستې وې. د زهره زړه نه کیدو چې د ماښام نه وروستو نوره
ایساره شي. ازونه په هغې هسې هم بد لګیدل خو د لونو لپاره
ناسته وه. د هغې په شان نورو زړو ښځو د ډمو د ګډا ننداره
دومره نه کوله، څومره چې پخپلو کې خبرو ورله خوند ورکوو. د
ړه د چم ښځې هم راغلی وی او ځینو واړه ماشومان لرل چې
سر له ماښام په غیږه کې ورته اوده وو. جانۍ هم څو شپېې سیل
وکړو او بیا راغله د مور په غیږه کې اوده شوه. زهره پدې وخت
کې فیصله وکړه چې خپل کور ته به ولاړه شي.

ـ ښځو یوه جوپه راپاسیده، یوڅو تنه د لرګي په اندرپایه راښکته
کیدې چې په حجره کې شور ماشور جوړشو. هغه ټولې چې
ښکته او نیمې بره ولاړې وې د کوټې هغې دېوال ته یې منډې
کې چې ښکته ترېنه حجره ښکاریده. زهره م د ښځو د یوې
جوپې سر راپورته کړو چې ښکته په حجره کې وګوري چې څه
پېښه وه. بري په میدان کې ګلفام او آینې سندرې ویلې.
ـاړو به په ګډه څو مصرعي ووئیلی، بیا به یې د ډولکی په درز
ـپلو ګونګروګانو ته شرنګ ورکړو او د حجرې یو او بل سرته به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې څرخ تیر کړو. زیاتو خلکو د هغوي سندرو ته غوږ نیولی وو
ږ ګلفام چې به کوم لوري ته ورغله ها خوا به ډېر جوش لیدل
کیدو. زهره د دوې دواړو جامو کالو ته ځیر شوه. دوې په سرو
اوښنو رنګونو د کوچیانو کمیسونه اغوستې وو او پرتوګونه یې
تور وو. په‌سرونو ، سرې اوږدې لوپټې وې او د وجود غړې
یې نه معلومیدل و د ګلفام سور کمیس په ملا کې تنګ وو او د
ینې غاړې نه به یې کله کله لوپټه والوتله نو د سړو له خلې به یو
زوږ راپورته شو.

زهره په تلو کې ، چې د ګلفام د یوې مصرعې په وئیلو د غلام
سخي زوی لاس ورااوږد کړو، د غې غځیدلی لاس یې وونیولو. د
فام پښې بې توله شوې او غه په ناستو ځوانانو پریوته. هرې
خوا ته‌شور چیغې شوې نو د غلام سخي زوی هغه نڅا ګره
راپورته کړه. هغه وخت په ښځو کې ناسته د غلام سخي ښځه
ښیل زوی ته په ښکنځلو سرشوه. زهره چې د وړاندې نه د
حجرې په حال نارامه وه، پدې حالت نوره هم ناقراره شوه. لوڼو
ته یې غږ وکړو چې،" راځئ" ښفا یې په زوره پاڅوله خو ښاپېرۍ
عابدې سره ونښته او ډېرو ښځو په وینا او مینت زاریو، زهره
ښاپېرۍ نه لاس واخیستو. بیا د کلی په خاموشو لارو هغه د
خپلو دریو اولادونو سره د کور په لورې روانه شوه. زهره د
ې د دروازې زنځیز یو وارې بیا ولیدو چې له دننه کلک شوې
و. او جانۍ د وخته اودې وې. اعظم یې په زوره د دلاور خان
حجرې کور ته راغوښتې وو او یو څه وخت هغه پښې په ځمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

در بولي. بیا له خپلې خور سره په لوبو شو او اوس هغه هم کوږ ووږ په خپل کټ پروت وو. زهره په تیاره کې د هغه په کټ څو شېبې کیناسته په ویښتو کې یې ورته ګوتې ووهلی او بیا ولاړه پخپل کټ پریوته.

د دلاور خان له حجرې اوس د سازونو غږ د دې تر کوره راتلو. هغې ته خپل د واده شپه رایاده شوه، په هماغه شپه هم ډمامې غږیدې. دې ژر د قران سورتونه رایاد کړل، یا یې سر د بالښت لاندې پټ کړو خو اوس ددې په ماغزو کې موسیقي غږیده. هغې د لاحول وظیفه پیل کړه نو وور ورو موسیقي بنده شوه خو اوس د هغې وجود په خوږیدو شو. دا لکه د ماهي، چې له اوبو بهر وي، اوړیده راوړیده. پدې کې د هغې د ذهن په پرده یوه ښځه راښکاره شوه. دا ګلفام وه، د سور کمیس او تور پرتوګ د پسه د بوډې ټال رنګونو لوپټه به والوتله، د ګلفام مخ د هغې خپل مخ شو. د غلام ـي د زوی پر ځای د هغې خاوند سید کرم ناست وو، د دې لاس یې ونیولو ـ دا ړنګه بنګه د هغه غیږ ته ورپریوته. د هغې ټول احساس کاوا که شول. له خولې یې یوه کریکه راووتله، وجود ـې خولې خولې وو... ساه یې ښکته پورته کیده او د شفا غږ یې له لرې اوریدو ، " موری! ـچل دربانده شوی دی."

د هغې د کمیس د غاړې توکمې خلاصې وې او شفا یې لاس نیولی وو. زهره اوچته راپاڅیده او خپل ځان ته یې پام شو. شفا ژړغونې وه، دې ژر ته ووئیل،" هیڅ نه دی...لکه چې خپسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې ناسته وه. ۔ ګوټ اوبه راکړه." شفا پاځېده و د سپوږمۍ په تتې رڼا کې يې ګړونج ته ځان ورسوو. بيا خاورې د منګي نه يې **دسلورو** جام ډک کړو او مور ته يې ونيولو. زهره اوبه څښلی او شفا ته يې ووئيل چې ويده شه. د حجرې موسيقي اوس نه آوريدل کيده **او** د کلی سپو غپل. زهره پوهه شوه چې د حجرې خلک اوس خپلو کورنو ته روان وو.

دريم باب

۱۹۴۰

اپيرۍ د کروشيې ځادر پوره کړی ۔س يې په لوی پالنګ ړولی وو چې مور يې وګوري. ۔هره د ځادر يو يو ګوټ پخپل کې نيولو او په مخ به يې د تسلي ښې خبرې شوې. په تېرو ۔ مياشتو کې ښاپيرۍ د کيسو د کتابونو **ولوستل** بند کړې وو او کور کې به يې پدې ځادر کار **کوو**. ۔ه ځرخه ۔نتر کې ښاپيرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوشفا وړ ژمی د نورو زده کوونکو جینکو په شان د پوځیانو لپاره د خړو وړیو د دستانی، جرابې او سویټرې اوبدلی. د جنګ کې زور پیدا شوی وو او تولو د هټلر خبرې کولې چې ډېر ظالم سړی وو. کله نا کله دوې به په "پربهات" او پېسه اخبار راتولی ې چې د ښوونکو له خوا ورته راغوښتل کیدو. هټلر د ځېرې سره ي تولې اشنا وې و ښاپېرۍ ته به د هغه د غصې ډکې سترګې د خپلې مور سترګو ته ورته ښکاریدې.

ن هم هغې لکه د یو پوځي جنر ، د ښاپېرۍ د کار جاج واخیستو. ښا یې ځادر قت ړو او ښاپېرۍ ته یې ورکړو چې په لوی دوق کې یې کیږدي. د ښاپېرۍ لپاره د اوسپنې دا لوې صندوق زهره په ارزانه بیه د یو لوهار نه ا ښستې وو چې د پیرنګیانو د کورونو د زاړو شیانو نیلامې ته به ورتللو. په صندوق کې د جانی له خوا ښاپېرۍ لپاره راوړل شوی نور ډېر سوغاتونه هم بند و. کله چې ښاپېرۍ دا صندوق خلاصوو نو په جانی به لکه چې بوی ړلګیدو. اوس هم هغې د کر ښیی ځادر د صندوق په یوې خوا کېښودو نو جانی ورته ودریده او سمدلاسه یې د سپینو زرو پایزیبونه را واخیستل. ښاپېرۍ پوهه شوه چې جانی څه غواړي، هغې د دروازې شا ته وکتل نو مور یې په پخلن اخته وه. ، دواړه پایزیبونه په پښو کړل، پرتوګ دواړه پایڅې یې په لاسونو کې پورته ونیولې او په مکیز مکیز کله یوې خوا او کله بلې خوا وګرځیده. جانی خوشاله شوه، بیا هغې په صندوق کې ې اودي رنګه بنارسي م راښکله او خور ته یې ونیوله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوې شه. اپیرۍ بیا له دروازې تا کړل او بنارسي یې په سرکړه. ج له ډېرې خوشالۍ کټ کټ وخاندل او پدې وخت کې ناپیرۍ بهر د اع م غږ واوریدو چې د کور زنځیر یې کړنګوو. هغې ژر ژر بنارسي او پایزیبونه په صندوق کې ورواچول او سر یې بند کړو.

نۍ له وخته د دروازې خلاصولو لپاره د اوسپنې د جنګلې سره لی پړې راښکلې وو. د هغې لپاره دا هم یوه لوبه وه، د کوڅې د دروازې په سر کور کې دننه د رسپنې په یوې څلور ګوتیزې ټوټې دننه درې ګوتیزه پتره وه چې ښکته پورته کیده. د دې سره یو لوی پړې د کور تر ولو اوچت منزل غځیدلی وو. هر چا به دروازه وټکوله نو د کور خلکو کې یو کس به ورته د بره نه هغه ې راښکلو. دې ته به یې "هوړه" وئیل او به ښار کې دا خبره ءامه وه چې د دروازې په ټکولو، د کور د بارۍ نه یو وارې ښځو و مرو دا پوښتنه کوله چې څوک یې؟ اعظم د پښو درزارې زهر په پخلن ځي کې اوریدو. ن څه خاص خبره وه چې هغه په ؤڅه کې د لوبو نه وروسته داسې په منډه کور ته راننوتلو، که نه هره ورځ به مور ورته د ړ ۍ (کړکۍ) نه یو وارې غږ ضرور کوو.

اعظم چې په پونو راوختلو نو په لاس کې د کاغذ تاو شوی نل (توتوړو) نیولی وو. هغه په دالان کې یبنې د لرګي په تخت کښیناستو او خویندو ته یې غږ وکړ چې راشئ. بیا هغه را تاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې غوړ کاغذ يې ورو ورو په تخت هوار کړو او د ټولو له خولې د حيرانتيا يوه چغه را وتله. زهره نور صبر ونکړای شو، هغې ژر ژر لاسونه د کميس په لمنه وچ کړل او دالان ته راغله.
کو مور ته لږ ځای پرېښودو زهره چې په تخت څه ووليدل نو زړه يې يو درز کړو. نه پوهيده چې څه ووايي ځکه پدې لوی غوړ کاغذ ښاپېرۍ جوړه وه.

اپېرۍ ته ورته ښيره، کټ مټ هم هاغه آبي سترګې، ژېړ ويښته، په سرو شونډو هم هاغه مسکا... د ښځې تصوير تر ملا جوړ وو. د نازک شيفون تکه سره ساړي ترلی وه، لږ په څنګ ته وه او په لاس کې يې سيګرټ نيولی وو. دا نه معلوميده چې تصوير خيالي وو او که د ريښتياو ښځه وه... ورسره يو څوټکی ليکلی وو چې شفا په زوره ولوستل، " بادشاه سيګرټ" زهره خ نه پوهيده چې څه وايي، جانۍ به بيا بيا تصوير ته اشاره وکړه او اپېرۍ ته به يې ګوته ونيوله چې، " بی دا خو ته يې." نابېره د تصوير د کلا جادو د زهره په غږ مات شو. " دا چا درکړې دی؟" هغې په سترګو کې د شک ښامار ښکاريدو او خوله يې اعظم ته وه. " هيڅا نه دی راکړی." اعظم ډېر په اعتماد ووئيل،" دا کلنډر ما په دوو پيسو د کلديپ ګرټ وال نه اخيستی دی." زهره وارخطاشوه ، " دوه پيسې دې له کومه کړې وې؟" عظم د تخت نه راپاڅيدو، کلينډر يې راووچت کړو او مور ته يې په هم غه لهجه ځواب ورکړو، " نه يې وايم...زه د هر ځای نه مې چې کړې دی." هره خپلې ځپلې ته لاس کړو ' " ته ودرېږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه..." اعظم کوټې ته منډې کړې او شفا د مور د لاسه
څپلی ونیوله، رپرېږده موری... زه به ترینه پوښتنه وکړم." زهره
رته پخلن ځي ته د تللو په ځای هم هلته په تخت وغځیده او شفا ته
یې وویل "کتوی ته پام کوه." ې جانۍ چې مور په تخت
غځیدلی ولیده نو ژر یې ورته بالښت راوړو.

هره د ښاپیرۍ د واده په هکله فکرونه کول، هغې نورجا ی ته
انکار کړې وو او د خپل زوم صمد خان خبره یې هم نه وه منلی.
خو کله چې عابدې ورته خبر رکړو چې ښاپیرۍ پخپله هم د اکرام
سره واده کول غواړي نو زهره ځان له ویښته وشوکول. دوه
میاشتې وړاندې چې کوم فساد هم پدې تخت شوی و، ګازې یې
اوس هم د زهره په غوږونو کې تازه وې. په هاغه سخر اعظم او
فا ښوونځي کې وو او انۍ په کوڅه کې د خپلو ملګرو سره
لوبې کولې. صمد خان او عابده دواړه زهره نه په جرګه راغلی
وو او د خپلو خبرو نه وروسته صمد خان بازار ته د کارونو لپاره
تلی وو. ې تخت عابده ښاپیرۍ او زهره ناستې وې. د ښاپیرۍ
ر ټیټ وو او د عابدې سره جوخته ناسته وه. زهره ورته د اکرام
په هکله لګیا وه. دا چې هغه ولې د ې کور ته نه راځي...دا چې
ډېر کاله کیږي، سید کرم هغه د کلی د دوو نورو هلکانو سره بربنډ
ی وو او ځای پر ځای یې درې واړه رټلي وو. کرم ته یې ښه
وره وره څېړه هم ورکړې وه او ورته یې وئلی وو چې ټول
کلی به ورباندې خبروي. د ، پېښې نه یواځې زهره او د اکرام
مور نورجانه خبرې وې. اکرام له دې وروسته د زهره کور ته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتلو، ان تر دې چې د سیدکرم په مرګ هم په حجره کې به یې فاتحه ورکوله.

یو ځلی زهره هغه د کلی په لاره چې ولیدلو نو ورته یې وویل چې دې ولې ورکړه نه راځي. اکرام په هم غه ځای زهره ته ځواب ورکړې وو چې زما د ستاسو ټولو نه بد راځي. دا خبرې زهره هغه وخت ناپیرۍ ته کړې وې چې نور جانۍ ترینه د اکرام ره د ښاپیرۍ لاس غوښتې و. ا یې ځو ځو واره خپلو ټولو اولادونو ته وئیلی وو چې اکرام له دوی کرکه کوي. خو ناپیرۍ ته هاغه شپه په زړه وه چې د عابدې د نکریزو په موقع کله چې دوی ملاورخان د کور په لوی انګڼ د نرۍدې خپلوانو د ځوانانو ګوتې په نکریزو سرې کولې، نو اکرام ورته تر ټولو زیاتې پیسې لاس ایښې وې. ې مور ته ځو وارې دا خبره یاده کړې وه. خو زهره به ورته وویل چې هغه خپلې پیسې خلکو ته ښایي. د اپیرۍ پدې خبره به تسلي نه کیده چې اکرام او نورجانۍ دواړه د خپلو پیسو او د مال په نمایش ناپیرۍ او نورو ته ځان ښکاره کوي. هاغه سحر عابدې په لومړی ځل د مور سره په لوړ غږ خبرې کولې او زهره هم خپل زیار ایستلو چې عابدې ته قناعت ورکړي خو اخره سترې شوه او توره ډال یې ور ، وغورځول. هغه د ښاپیرۍ په طبیعت پوهیده چې د هیچا خبره به یې نه منله. دا هم خبره وه چې اعظم به د خویندو پلوي کوي ماښام د اعظم دې برې د هغې په احساس ټاپه ولګوله چې د ښاپیرۍ خوښه وي نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه به هم خوشا ، وي. د ښاپېرۍ د قسمت فیصله وشوه او زهره یو واري بیا ماتې خوړلی وه.

جانې په ټول کلي کې د خپل زوی سیاله نه موندله ښاپېرۍ ،ورته خپله ښکاریده. زهره د هغې د معذور اخښي ورینداره وه. د هغې خاوند بې تعلیمه سړې وو خو په زوی اکرام یې تر شپږمه سبق ویلی وو. اوس هغه په ښار کې د پیرنګیانو په یو ګودام کې منشي وو. دې د شپاړسو کالو وو او تنخواه یې د میاشتې شل روپۍ وه د کلي ښځو به وئ ، چې زهره کبرژنه ده چې د جنګ ې سختو ورځو کې یې داسې هلک ته خپله لور نه ورکوله.

نورو به ویل چې د زهره اروا اوس د کلي د خلکو سره نه ډیرې.

خو اوس چې زهره واده ته غاړه ایښې وه نو نابېره د دې خبرو بڼه بدله شوه. هم هغو ښځو چې زهره یې کبرژنه بلله، وېل یې، "زهره خپله لور درنوی." بلی به ویل،" د اپېرۍ سبق ورته اوس غم جوړ شویدی."

ښاپیرۍ لپاره ژوند یو ښکلې خوب ګرځیدلی وو. نورجانه به په هړه دویمه دریمه ښار ته روانه وه. خپلې نازولی امږور ته به یې زلوبی، کله بادام او پسته او کله نه کله ولایتي کلچې راوړې.

ېو ځلې یې د کلچو یوه ډبه ورته راوړې وه چې د ټین جوړه او ،پاسه پرې یوه ښکلې ښځه او یو سړ په انګریزي جامو کې یو بل سره ج خت ولاړ ښکاریدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

، پدې زمانه کې به هرخه په راشن خرخیدل ټولو د ګوړې
ی ځښلی. ولې د ښاپېری لپاره به نورجانی پخپله د چینو پاو دوه
وه کاغذي لفافه رواړه. نورجانی ورته د واده لپاره هم ډېر ښکلې
ان اخیستل. د کمخواب جوړه یې د بمبی نه ورته را غوښتې وه.
د سپینو او سرو زرو ګالي په اندر شیر کې تر ټولو اوچت زرګد
(رام) به لاس جوړ شوی وو. د خیال او د خیوی توکي، سرخي
ډر، عطرونه په صدر کې د پیرنګیانو له یو دکانه اکرام پخپله
اخیستی وو.

ی ته به د نورجان خوږې خوږې خبرې د یو خوږ ژوند
مه وې. هغه به تل د ښاپېری کښیده شوو شیانو نه زار و قربان
کیده. اخر د پنځلس کلنې ښاپېری د واده نېټه وټاکل شوه او زهره
د خپلو بچو سره بیا کلی ته ولاړه. هغه به ټوله ورځ لکه د لیونو
پخپلو پټو ګرځیده. غنم کرل شوې وو او د ی دهقان ګل شرف
به هر کال د اوبو ستونزه لرله، د زهره د اوبو په وار به اسلم دوی
له نا کله د اوبو مخه واړوله، او تر څو به چې زهره خبریده نو
هغوی به د یو پټي اوبه ترې غلا کړې وې. سږ کال هم دغه لانجه
وه او ـهره به پخپله اوبه څارلی. هغې بورقه غورځولی او د لیلن
پړونې کې به یې ځان نغښتی وو. د کلی ټولو خلکو د زهره
ډېر عزت کاوو. خو د ـرندې او د پټیو اوبو په سر ځان ځاني
وه. دا به په پټیو کې په منډه د یو سر نه بل ته روانه شوه، جانی
او اعظم به ورپسې وو. اعظم چې به د مجبوری مور قهر او د
ـښکو ډکې سترګې ولیدلې نو ځمکې ته به یې لغته راخلاصه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په چغه به یې وویل. سوری دا ځمکه خرڅه کړه" زهره به د
ځغه په خوله لاس کېښودو، " نه بچیه داسې مه وایه... د کلي خلک
پورې وخاندي دا ځمکه ستا د پلار امانت دی... داستا ده...
زه خو یې نشم ټرځولی... او ته هم پام کوه چې دا خبره بل چاته
ونکړې."

ا اعظم ښار ته ور ولیږل شو. محبوبې د زهره سره لوظ کړې
وو چې تر امتحانونو به دی د هغې په کور کې اوسي. ښاپیرۍ د
ه ورځ هم راغله او د نورجانۍ په کور کې د ټول کلی خلکو
ډوډۍ خوړله. ت رام ورته لس ورځې وړاندې یو من(څوښت
سیره) مټایي تیاره کړې وه چې هغې د نکاح لپاره ترېنه یوه
ړکړۍ ببله کړې وه. د ډوډۍ نه وروستو اکرام د خپل ملګرو
سره په حجره کې ناست وو او ور ورپسې څو وارې اب کړې
وو چې کورته ورشي، خو دی خپل ځای نه نه خوځیدو. دلاور
خان ل زوی صمد ته په غوږ کې څه وویل نو هغه اکرام د لاسه
ونیولو او د خپلو دوو نورو ملګرو سره په بدرګه یې د کور په
لورې بوتلو. هلته ښځو هم ډوډۍ خوړلې وه، د وریژو خانکونه د
ږ بل د پاڅه اېښودل کیده، د کور محلت ټول چرګان او ماشومان
ه ځمکه تویو شوو وریژو اخته وو. ځوانو جینکو چې اکرام
ولیدو نو تمبل یې راواخیستو او سندرې یې پیل کړې.

هلک نر چینار دی جینۍ د ګلو ونه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورجانی د خپږ ، کچه کور په غولی کې زوی له یوه بله کوټه جوړه کړې وه او اوس د ې کوټې مخ ه یې په ځمکه د خاورو اووو کنډ لی په یو قطار اړولی ایښې وو. د اووم کنډولی سره خوا کې د کلی ناینه بصری ببو په لاس کې چج نیولی ولاړه وه. د اکرام د ترور انزور او د زهره لیورزی تجلی، په لاس کې د خاورو هاغه منګوټې نیولی وو چې اوړمه ورځ یې د کلی د اوو کورونو د کوهیانو په اوبو را ډک کړی و. ی ټولې د اکرام په انتظار وې چې اوس پ ځوړند سر او سستو قدمونو د کوځې له دروازې د جینکو په بدرګه د کوټې په لورې روان و. ځو هم د جینکو سره غږ ګډ ړې وو او ټولې ورو ورو کوځې لوري ته روانې شوې. نورجانې خپلې زوی د خاورو د کنډولو قطار ته ودروو. بیا یې ورته په غوږ کې وور ورو وو ، چې څه به کوي. اکرام هم د اندې نه خبر وو ځکه د کلی د ودونو دا دود هرچاته معلومه وو.

اینې اوس خپل چج د اکرام په سر اړولی ونیولو او تجله په کټ ودریده منګوټې یې د چج د پاڅه ورکوړ کړو او نورجانی خپل وی ورو غوندې کوټې ته ورتیله کړو. د تجلی په لاس کې د ټی اوبه په یو شرق په چج واوړېدې او هم پدې وخت کې رام په پوره زور خپله پښه لومړی کنډولی ته راخلاصه کړه، بیا له پښه او د پښو درز د ماتیدونکو کنډولو د غږ سره یو ځای، د تمبل په غږ کې ورک شو. ورجانې د جیب نه یوه سپینه روپۍ راوو سته او د تجلی په لاس یې کېښوده. بصری ببو ته یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتاسو کښوړه ورکړه او هغې د ورا اتې ښځې په مخه کړې چې د
ـ نه تر کوټې پورې ورو ورو خوځیدې. دننه به کوټه کې
ـام ښه شیبه په پالنګ ښنو جامو ته کتل په دې نوي کوټې کې
نور سامانونه نه وو. یوې خوا ته پتنوس پروت وو چې مړې
شمعې پکې په نکریز ، ګډې شوی وې او په منځ کې د کاغذي
ـنو د ګلدستې پاڼې په نکریزو لړلی ښکارېدې. دی هم هغسې
ولاړ وو چې شا ته یې د مور غږ واوریدو، "شابه هلکه زر کوه...
ناوخته کیږي."

بهر غولی کې اوس لږې ښځې پاتې وې او دوی هم بورقې په
سر ورو ورو د زهره د کور په لوري روانې شوې. صمد او د ده
ـکري کوڅه کې یوې خوا ته ولاړ وو او مخونه یې دېوال ته
ـو چې ښځې په ارام تېرې شي. دوی د اکرام په انتظار وو. څو
شیبې وروسته نورجانه او اکرام دواړه له کوره راووتل. اکرام د
بوسکی کمیس او سپین د سان پرتوګ اغوستي وو، د تیلی خپلې او
په سر هم هغسې ټوپی، لاس کې یې لوی د وریښمو رومال وو.
دا د هغه خپلې جامې وې، بصرۍ ببو ورته په دروازه کې سپیلنې
لوګي کړل او بیا سرې د حجرې په لورې روان شو ، او نورجانی
په منډه د بصرۍ سره یو ځای د نورو ښځو سره مله شوه.

څلورم باب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ہ د کور دروازې ټرلی وه او د ورا (جنج) ښځې په کوڅه کې ولاړې وې. عابدې او شد ټپلې ټولې ملګرې راټولې کړې او لاره یې ورته نیولې وه. دوی د و ا د ښځو نه پیسې غوښتلې،
ې جینی تمبل(چمبه) وهلو او په ټپو کې یې د اکرام د کور ښځې یادولې.

ی مې ځوانی ته قدم کېښود- د واده غم ورته کووم چې راضې شینه

په ډول و ډال کې حمزه خان وې- کورته دی راغلم مور دې ګ وهلی وونه

ې مې وې په لاس مې نکړې- . موزیګي په خویندو راغلم تش لاسونه

د اکرام یوه زړه دای چرته د بل ی نه راغلی وه او ښځو هم هغه وړاندې کړې وه د ناوې د ملګرو سره خبرې وکړې. آخر نورجانی راښکاره شوه او ښځو مخې ته ورتیله کړه چې زمونږ
پیسې په ولاړه سترې شوې، د دې جینکو خوله بنده کړه چې دروازه خلاصه کړی. ورجانی له جیبه یوه سپینه روپۍ راواخیسته او د دروازې د یوې ویټکی نه یې جینکو ته ونیوله.
ډې روپۍ واخیسته او د جینکو په شور او خنداګانو دروازه خلاصه شوه. ښځې ټولې وردننه شوی او چار چاپیره ایښو کټونو کې یې ځان ځای کړو. تمبل وهونکی جینې اوس د غوی په منځ کې ودریده او د ورا ښځو ته یې اشاره وکړه چې نڅا وکړې، یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو شېبې يې همدغسې په يو بل يې ملنډې وهلې، اخر تجله را
ـانډې شوه او ځرخ يې پيل کړ.

ـاپېرۍ دننه په کوټه کې د خپلو ګوټ خيليو سره ناسته وه. لاسونه
و پښې يې په نکريزو سره او ويښته يې په خوشبوداره تيلو
غوړوو. جينکو ورله اوربل جوړ کړې وو خو د واده جوړه يې لا
نه وه په غاړه کړې. . سيدانو د کور يوې ښځې د ډېوې په تته رڼا
کې د قران تلاوت کوو. کله نا کله د ښاپېرۍ په ملګرو کې به يوې
ـرته په ټيټ غږ يو څه وويل او هغې به سر نور هم ټيټ کړو.
ـر ښځو اوس د ناوې شيانو ته کتل چې نورجانې د صندوق نه
راويستل. هغه د يو صندوق سره ناسته وه چې په ځمکه يې په يو
ـادر ايښې وو او وار په وار ترينه يو يو شی راوتلو. تجله ولاړه
وه او هر شی به يې په لاس کې را واخيستو، چارچاپېره به يې
ـ ته ښکاره کړو او بېرته به يې ترور ته وسپارلو. د کمخواب
ـړه او بنارسي د مازديګر په لمر کې ځليدل. د سپينو زرو کالو
ـولې ښځې ګوټه په خوله وې. ا يې لاڅه کوې چې نورجانۍ
ـ له د سرو زرو دورونه او ګلوبند هم جوړ کړی وو چې په
ـول کلی کې چا سره نه وو. عابده تر اوسه به د خپلې غاړې د
سرو زر ـ زنځير ته خوشاليده چې سخر ورته په واده کې جوړ
کړې وو خو اوس د خور کا ، چې يې وليدل نو ځان ورته ډېر
خوار او غريب ښکاره شو. ځکه د واده په وخت د سپينو کالي د
کلي هرې ناوې ته جوړيدل خو دومره سره زر چا نه ورکول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننداريې نه وروسته خو ټولو ښځو ته هم دا موضوع په لاس
ږغله چې ښاپيرۍ ډېره خوش بخته جينۍ وه. ځينو سپين سرو
ې د سرو زرو ګلوبند يې چيريې نه وو ليدلی، غوښتنه يې کوله
چې دوی به هغه "شي" ږدې نه ګوري. د دريو تولو د سرو
زرو ګلوبند ډبی تر ډېره وخته لاس په لاس ګرځيدو. د ناوی
ندوق دننه کوټې ته يوړل شو نو هلته جينکو د يو څادر نه پرده
جوړه کړه او ناوې جامې بدلی کړې. جينکو ورته بوټان هم په
و کړل چې د څرمنې ای د پاسه پرې د هغې د جوړې په
ن کمخواب لګيدلی وو. اپيرۍ چې ناوی شوه نو جينکو ورته
يوه وړه هنداره مخې ته ولـه چې ځان وګوري ښاپيرۍ پدې
تيار کې نه څه ليدې شول او نه يې پروا کوله. هغه خپلو کالو ته
خوشاله وه، نداره يې څو شيبې مخ ته هسې ونيوله او بيا يې
جينکو له بېرته ورکړه.

بهر د زهره په چم کې د اسلم حجره کې د ورا سړی ناست وو. د
ماټ ملا ته هم د حجرې په يو ګوټ کې ځای جوړ شوی وو.
ملا چې ی نو د نکاح په هکله يې يو څه خبرې وکړې، بيا د
دلاور خان، سره له اکرام او د هغه د دوو ګرو، حجرې نه ووتل
او د اسلم کور ته يې مخه کړه. هلته په يو کوټه کې ملا د نکاح
خطبه وويله يې د جينۍ له خوا دلاور خان د نکاح پلار شوی وو.
هغه پخپل وار دروازې ته وکتل چې زهره يې شا ه د نورجانۍ
سره ولاړه وه. بيا يې ملا ته د ښاپيرۍ رضا وښودله. ې ځلی
همدغسې وشول چې ملا دعا ته لاس پورته کړ نو نورجانۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړي مټايي يو طشت د اسلم ماشوم زوی ته ورکړو چې په ناستو کسانو يې وويشي.

هم پدې وخت کې حجره کې ناستو کسانو کې ځوان ټوپک لسم نه وونيولو او څو ډزې يې وکړې. د هرې خوا نه د مبارکۍ شور را پورته شو او ډمامی بيا پيل شوې، په حجره کې هلکانو اتڼ کوو او صمد د اکرام لاس نيولې د زهره کور ته روان شو. پېرۍ پوهه نشوه چې نکاح څنګه کيږي، دومره خبره وه چې سحر ورته مور وئيلی وو چې هغه به خپل د نکاح واک دلاور خان ته سپاري. شفا داسې فکر کوو ې ګوندې واک هم د ښاپېرۍ د نورو شيانو سره د اوسپنې په صندوق کې بند وو او ناوی يو وخت هغه بل چاته سپاري. دا چې ولې به واک اکرام ته نه او ر خان ته سپاريدو، شفا او جانۍ دواړه پرې نه پوهيدې. هغوې چې د عابدې نه پوښتنه وکړه نو هغې دواړه ورټلی چې د مشرانو به کارونو کې خبره مه کوئ. فا وليدل چې د ښاپېرۍ لپار ، شوی نوی پالنګ دوو ښځو اوچت کړو او د کور په غولی کې يې کيښودو. د ګ پښې سرې وې، د لرګي کټاره يې بيله وه چې پکې دواړو غاړو ته يوه يوه ګلداره چيني خښته لګيدلې وه. د نواړو د پالنګ د پاسه د سور رنګ الوان توشک او دسور اتڼ ځادر وغوړول شو چې و اندې د وريښمو مشينې ونه جوړشوی وو. برستنه د شاهي ټوکر نه جوړه وه چې ښځو په لاس کې يې جاج اخيستو. يوې خوا ته د نمانځه لپاره د لرګي تخت کيښود و او ورباندې د ميسو لوښې يې قطار کړل. کوزه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلمچي، دوه غوری او یوجام او هم پدې تخت هاغه صندوق هم
ښي وو چې جانۍ به ورته خزانه ویله. پدې صندوق کې درې
جوړه جامی، د تیلی د څپلیو یوه جوړه، تولیه صابون او د کروشیی
در او نور واړه شیان ایښي وو. د صندوق د پاسه یې یو سپین
کبنیده شوی پلوو هم وغوړوو او څو لا د دې شیانو ننداره کوله
چې ماشومانو راوځغ ل چې هله ځلمی راځي.

کرام د څلورو ځوانانو سره کور ته را دننه شوچې صمد یې لاس
نیولی و. زهره ورته مخې ته ولاړه وه، د اکرام خوله هم هاغسې
کنډلی وه خو صمد ورته په تخرګ کې خپله څنګل ووهله چې
خوابنې ته سلام وکړه. اکرام زړه نا زړه وو چې زهره ورته په
سر لاس کیښودو زور یې ورله ورکړو چې سر ټیټ کړي. په
ونو ناستو ځوانو ښځو اوس په بورقو کې مخونه پټ کړې وو.
ن سرې پخپلو ځایونو ناستې وې او ناواده ینکۍ ټولی دننه د
ناوی نه چاپیره وې. ان خوانې ښځې د نکاح د مبارکیو په وخت
ت بند کړې وو او په ښاپیرۍ یې د چف کولو نه وروسته
بنارسي یې د په سر پورا را ځورنده کړې وه. بیا یې ورته
وویل " زه ځویه...بنارسي ښه لکه ونیسه چې څوک دې مخ ونه
ي... اوس به دا مخ یواځې خپل خاوند ته ښایي... پام کوه چې
څوک یې د هغه نه مخکې نه ګوري... ې د مخ نور به دی
ورک شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

.ه را وړاندې شوه او ښاپیرۍ ته یې یو لوی وریښمین رومال په لاس ورکړو چې مخ ته یې ونیسي... "کله کله ښځې د ډولۍ پر خت تېل ماتېل کوي چې د ناوې مخ بربنډ شي." ښاپیرۍ رومل کلک ونیولو، خو پدې وخت کې د برجومات د ملا ښځې په شنه کر کې تاو یو نوی قران هم په بنارسی کې .ننه د ښاپیرۍ په لاس کې ورکړو. هغې ایله دا قرآن د سینې سره جومات نیولی وو ـسی یې په ښویدو شوه. ناڅاپه د هغې د یوې ګوتې خیلۍ ورته پام شو او پلوونه یې ورته سم کړل. هر څه په عابدې هم تېر شوې وو. غه را وړاندې شوه او ښاپیرۍ ته یې چل وښودلو چې څنګه به په یو لاس بنارسی او په بل کې ـان تینګوي.

بهر "الا الا الا "شوه اکرام په پالنګ کیناستو نو صمد خان رته مشهدي لنګۍ وتړله. ـهره ورله په ښار کې د نسواري "ګبرډین" کوټ هم جوړ کړې وو، هغه یې د جامو د پاسه واغوستو نو زهره و د سرو زرو ګوتمۍ په ګوته کړه. د پالنګ د حلوا پتنوس نه ټولو هلکانو لږه لږه حلوا واخیسته او اکرام ته یې خوله خوږه کړه. له دې سره د حلوا پتنوس بهر حجرې ته وویستل شوه او ټولو ماشومانو هم غې خوا ته ور وځغستل. ورجانۍ د اکرام لاس نیولی وو او په ټولو سپین سرو ښځو یې ګرځوو چې ورته لام وکړي، ښځو به ورته دعا سره پخپل وس انه یا دوه آنې په س کېښودې. کان چې د اکرام سره یو ځای بهر حجرې ته ووتل نو د ښاپیرۍ کډه هم راټوله شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عابده په يو کټ ناسته وه او ټولو ته يې کتل. د هغې دويم ماشوم په نس کې وو، باور يې نه کيدو چې دوه کاله پخوا د هغې خپل واده شوې وو. د ښاپيرۍ په ځای يې ځان وليدو چې د کوټې له ازې د خپلو ملګرو په حلقه کې ورو ورو بهر راووتله، د کوټې خوا ته دواړه تمبې خلاصې وې او ماشومان د ډ لۍ چار چاپيره تاويدل را تاويدل. زهره يو سور ځادر جانۍ ته ورکړو چې ډولۍ د پاسه يې وغوړوي، يو چا ه ډولۍ کې دننه سور توشکې يښې وو. جانۍ د بيګا راهيسې د مور غوړونه خوړلی وو چې ښه به د خپلې خور سره ډولۍ کې ښيني او مور ورته په سخته وئ ی وو چې په ډولۍ کې دريو کسانو ځای نه وي. ښاپيرۍ ه به د هغې نږدې ملګرې شهې په لۍ کښيني. عابدی اوس ټه پټه ژړا پيل کړې وه، شفا هم ژړل، زهره د کوټې نه يو پنډوکې راوويستو چې په يوه اري رنګه رومال ک وچه ميوه، لونګ او قند تړلی وو. شهې د ميوې غوټه ترې ونيوله او ښاپيرۍ ته يې پام شو چې تراوسه يې نه ژړل. هغې کر وکړو چې صبا ته به ښځې ور پورې خاندي نو ژر يې وويل،" ناوی به رخصت شي او ورور به يې نه وي." د دې خبرې د آو يدو سره ښاپيرۍ په ساندو شوه، ای زما روکيه." اوس هغو ښځو هم ژړا پيل کړه چې تر هغې په خبرو اخته وې. يو چا ناره کړه، " مه ژاړه لورې...او په سلګيو شوه. هره سترګې وچې وې، هغه ښاپيرۍ ته نږدې شوه و د بنارسي د پاسه يې ښکل کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې تر دروازې پورې پدې څو ګامونو کې ښاپېرۍ څو وارې
ودرول شوه، بيا چا په شکور کې غنم راوړل. ـهۍ د ناوۍ لاس
ـزګار کړو او شکور ته يې برابر کړو، ښاپېرۍ په موټې کې غنم
را واخيستل او شاته يې وشيندل. درې موټې غنم د شيندولو نه
ـروسته هغه په ډولۍ کې کښينول شوه او شهۍ هم ورسره کيناسته.
ولۍ د پاسه د غوړيدلی څادر پلوونه را څوړند شول او دوو
ړو چې له ډېره وخت د کوڅې په سر کې يو ډېوال سره ډډې
ـلي ناست وو، په منډه راغلل او د ډولۍ دوه ډنډې يې وړاندې او
وروستو په اوږه کړلې او روان شول. ـرجانی د پټاسو او لاچي
انو يوه غوټه بصرۍ ببو ته ورکړې و چې د ډولۍ د پاسه يې
وشيندي. بصرۍ ـمړو ته د ورو ورو تلو غږ کوو او بيا په ټوله
لاره يې پيسې او پټاسې پ ډولۍ شيندلې. د ماشومانو جوپې وې
په ډولۍ پسې يې منډې وهلې او د پټاسو او پيسو د راټولولو
لپاره به لکه د چرګانو په زمکه پرېوتل او يو بل سره په جنګ
شول.

ـ زهره په کور کې يواځې د هغې لونه او محبوبه پاتې وې او
نکۍ چې د کور په پاکولو اخته شوې نو عابده دننه په کټ
سملاسته. زهره او محبوبې تر هغې ورته نه وو وئيلي چې اعظم
خپل ملګري سره په بايسکل سپور روان و چې يو موټر د شا نه
ل. دواړه ټپي شوي وو خو ماسپښين چې محبوبه د ښار نه
راغله نو هغوي ته يې دومره وويل چې د اعظم د امتحان پرچه
ماځيګر کې وه. زهره د محبوبې سره ښار ته د تلو لپاره بورقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او اخیسته او لونو ته یې وویل چې سبا سهار وختي به بېرته ي. د عابدې شک شو چې په اعظم څه شوي وو خو مور رته وویل چې د کلي لاره ښه نه وه او محبوبه یې یواځې نه پرېښوده چې ښار ته ولاړه شي.

نورجانۍ چې کور ته ورسیده نو د ورا ځینو ښځې د وړاندې نه په کور کې و دا د نورجانۍ نږدې خپلوانې وې او د ناوی د هرکلي ته ولاړې وې. ولۍ د کوڅې دروازې سره کېښودل شوه نو یوه وره چیلۍ یې د ناوی په پښو کې حلاله کړه. ې ښځې د شړشمو په درشل کې توی کړل او ښاپیرۍ چې د ډولۍ نه راوویستل شوه نو لو ی ښئې ښه یې د ې تیلو د پاسه کېښوده. تمبل وونکي جینکۍ بیا راټولې شوې وې او اپیرۍ ته یې د هرکلي سندرې ویلې. د هغې تخت شوی وو او دا یې پرې کښېنوله نو شهۍ م ورسره د جوخت خپل ځای ونیولو. بیا یو ماشوم د پرۍ غېږې ته ورکړې شو او شهۍ ورو د ښاپیرۍ په لاس ر پۍ کېښوده چې ماشوم ته یې ورکړي. دوې په انتظار وې چې آینه مصحف رسم به هم کېږي، خو د شپې تر ناوخته د اکرام درک نه لګیدو ر ټولې ښځې خپلو خپلو کورونو ته ولاړې. د واده د ر خلک ستړې ستومانه پخپلو ځایونو کې پریوتل، و ښاپیرۍ یې هم کوټې ته وردننه کړ او شهۍ پخپل پالنګ کېنوله. ښاپیرۍ سره مور یوه ناینه هم رالیږلې وه، هغې څو وارې نورجانۍ ته غږ وکړو چې اکرام دې له حجرې را وغواړي. خر چې شهۍ هم د خوب لپاره د ناوی د کوټې نه ووتله نو اکرام را ښکاره شو. هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پسې د کوټې تمبې وتړلې او د کوټې په ګوټ کې پروت د لرګي پر نخت وغځېدو.

ښاپېرۍ په پالنګ ناسته وه، د بنارسۍ د پلوونو نه يې اکرام ته پټ کتل چې کله به را پاڅي او دې ته به سترې مه شي وايي... کله به ورسره خبرې کوي، کله به د دې پلوو له مخه لرې کوي... کله به د هغې لاس نيسي... کله... هغه په انتظار سترې شوه، خوب ور باندې ډېر زور کړې وو او سر به يې يو خوا بل خوا ټالۍ وهلو، خو هغه له ويرې نه ويده کېده. هسې نه چې اکرام خفه شي، هغه خبره وه چې دې تند مزاجه وو. ډېر وخت واوړېدو... هغې خپلو د پينو زرو پايزيبونو ته کتل او د جانۍ خيره ورته مخې ته ودريده. بيا يې خ لو نازکو ګلابي لاسونو ته پام شو چې پکې د سپينو او د زرو ګوتې ځليدې، د هغې په کټه ګوته کې درې ګوتيزه شيش ګوته هم وه او د په هنداري کې به يې خپل ګلوبند وليدو. د ی کمخواب او د بنارسۍ ، رنګ ې فرق وو خو ګلونه يې يو شان وو. د هغې په لاس کې د نکريزو ک ورو ورو د ډېوې په رڼ ې کله سور او کله تور ښکاريدو، هم پدې رنګونو کې د هغې سر د بالښت سره و ګيدو او هم ه غونډه مونډه په پالنګ يوازې اوده شوه.

پينځم باب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپيرۍ د خوابښې په غږ له خوبه راوېښه شوه نو بهر سپيدۍ چاودېدلې وی . نورجانۍ هغې ته د لمونځ غږ کوو. هغې تخت ته وکتل خو اکرام هلته نه و. . کوټې په يو ګوټ کې د اودس لپاره ځای جوړ وو، هلته يوه نوې ږه او چلمچي اېښودل شوی وو. ښاپيرۍ ژر ژر خپلې ګانې ليرې کړې او د لمونځ لپاره يې ځان تياره کړو. ګور ښځې را پاڅېدلې وې خو د ډې کوټې خوا ته ورک نه راتلل ښاپيرۍ نه پوهيده چې څه وکړي. نورجانۍ راغله، د کوټې دروازه يې ځان پسې وتړله او د ښاپيرۍ سره کيناسته... تر ډېره وخته يې هغې ته د راز خبرې کولې. **د لمر** خاته سره د ښاپيرۍ او اکرام د ناشتې لپاره د زهره له کوره چای پراټې او حلوا په يو لوې خوان کې راوړې شول. ګنهی يو وارې بيا ښاپيرۍ ناوی کړه او **دسوچا** تيلی د کار جوړه يې ورته غوسته. هغې ورته په کمڅۍ کې د رامبېل د ګلونو لړۍ هم تاو ې و چې سهار وختي شفا او جانۍ د خپل کور د بوټي نه راشوکولي او په تار کې ورته پيئلي وو. بيا د ښاپيرۍ تخت بهر په لان کې کېښودل شو و ټولو د ناوی سره چاې وڅښلې. بصرۍ ترور چې بيا راښکاره شوه **نو** غې په لاس کې د رنګينو کاغذونو جوړه يوه آويزه نيولی وه. . ښاپيرۍ د ک ټې د دروازې په سر دغه آويزه وځړول شوه، بيا هغې سپيلني لوګي کړل او په ټولو يې وګرځول، رجانۍ ورله څه پيسې په لاس کېښودې.

د غرمې تر ډوډۍ پورې د چم ګاونډ ټولې ښځې نورجانۍ کورته راغلې د ښاپيرۍ بنارسي به يې پورته کړه مخ به يې ورله وکتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په لاس به يې پيسې کېښودلې. ځينو ـ پيسو پر ځ ی نورجانۍ
ـ هګۍ او کوچ کېښودل. مازديګر مهال ځينو جينکو بيا تمبل
راوخيستو او د واده سندرې يې وئيلی. ـاپيرۍ ښه خوشحاله
معلوميده او د جينکو په خبرو به يې کله نه کله بې واره وخاندل،
خو نورجانه يو څه نا څه ناکراره ښکاريده. کله چې به يې وليدل
ـې د محلت ځوانی واده کړې ښځې ښاپيرۍ سره پټې پټې خبرې
کوي نو دا په ژر تخت ته رانږدې شوه او په زوره زوره به يې د
ځو پام ځان ته کړو.

ماښام بانګونو پر وخت د ناوی تخت ـه کړی شو، د ښاپيرۍ
ه راغلی نايڼه هم پاڅيده او ښاپيرۍ ته يې تسلي وکړه چې سبا
ورپسې خوينډې راځي. ـ هغې ملګرې شهۍ لا د غرمۍ د
ډوډۍ نه وروستو خپل کور ته تللی وه. ماښام په ډوډۍ کې درې
ڵلور ښځې پاتې وې چې د نورجانۍ د کور لوښې لرګي يې خپلو
ځايونو ته رسولی وو. ـ ښاپيرۍ ستړی وه او غوښتل يې چې
نورو ورځو په شان د ډوډۍ نه سمدستي وروسته اوده شي. خو
شپه هغه پخپل پالنګ يوازې نه وه ناسته نورجانۍ هم ورته
لنګې ته ډډه وهلی وه. ـنږور او خواښې ځو شيبې د جامو او د
خبرې کولی بيا نورجانه د خپل زوی په هکله ورسره لګيا
شوه ـا چې هغه ډېرلايق وو او د کلی ټول خلک ترې سوځي.
ـاپيرۍ ورته د خپلې مور خبره او اکرام ته يې د خپل پلار د
پيږې کيسه ورياده کړه ـ نورجانۍ هغه زړې خبرې وبللې. د
کرام د قدمونو د ښکالو په آوريدو دواړه غلی شوی. دې چې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه شو نو مور ته یې په ټیټو سترګو سلام واچوو. بیا ولاړو په تخت کیناستو، نورجانۍ په ټیټ غږ زوی ته یو څو نصیحتونه وکړل او بیا پاڅیده. ام د دروازې زنځیر ترلو ته هم اوچت نه شو او هرې کېن په تته رڼا کې ښاپیرۍ ته د هغه نیم مخ ښکاریدو. نن هغې بنارسي لرې کړې او شنه لوپټه یې په نیم سر څورنده وه خو اکرام بیا هم ورته نه کتل. هغه په فکرونو کې غرق وو، ېل ملګری پاینده خان ورته مخې ته ولاړ وو. بهر خاموشي خپره شوه خو دی راپاڅیدو، ښاپیرۍ هم ملا نېغه کړه. اکرام له کوټې بهر ووتلو او ښاپیرۍ ځان سره سوال او ځواب کول چې تمبه خلاصه شوه او اکرام یې ولیدو چې د غولی نه یې ټلیدلی کټ را دننه کړو. هغه د کوټې په بل ګوټ کې یو څو شیان اخوا خوا کړل او کټ یې پکې ځای کړو. بیا یې خپله شړۍ وربانديې وغوړوله، ئ یې وویستلی او په غځیدو کې یې مخ بلې خوا ته واړولو.

اپیرۍ چې دا ولیدل نو زړه یې آرامه شو، هغه له خپله ځایه را پاڅیده، وازې رنځیز یې وترلو، بیا خپل ټول کالي یې وویستل، وریښمین رومال کې یې غوټه کړل غوټه یې د بالښت لاندې کېښوده. هغه پخپل نوی پالنګ په آرامه وغځیده او د ویده کیدو ړاندې یې د هری کین باتۍ مړه کړه. د هغې خوب د دروازې د زنځیر په کړنګیو مات شو، ښاپیرۍ ژر ولاړه او تمبه یې خلاصه کړه. نورجانۍ د هرې کین سره را دننه شوه، پالنګ حال او په بل کټ اوده اکرام ورته د شپې ټوله کیسه تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې لا زوی ته د بدو ردو لپاره خوله جوړوله چې پدې کې ملا د حر بانګ پيل کړو. ړرځ د ښاپړ ری لپاره د خوشحالی شپېې په ډولی کې راوړې وې. هغې ټولې خويندې راغلې وې، ورسره کلی نورې جينکې هم وې. ز رجانی ورته ډېره ښه ډوډۍ کړې وه خو ډېرې خبرې يې نه کولې. ښاپيری د زربفت جامی په غاړه کړې وې او ټولې ښځې ورته په کتلو نه مړيدې. د هغې د جامو او د کالو ډ ونه هم ډېرو په لومړی ځل اوريدلی وو، شفا د هغې د ړل سنګار شيان ټولو ته ورښودل.

ړډی نه وروسته ښاپيری خپل د پسول صندوق پرانيستو او ټولو جينکو ته يې ترينه يو يو سوغات ورکړو، د چا په لاس ړريښمين پرتوګاښ، چا ه د سوچه وريښمو رومال او نورو ته يې د ګلابو د وړی وړی شيشې ورکړې چې مور ورله په ښار کې اخيستې وې. ډيګر ټول خپلو کورونو ته روان شول نو ښاپيری د لمونځ ه وروسته د قران تلاوت پيل کړو. نورجانه د پرون نه ړياته په تشويش کې ښکاريده. بې اکرام پسې ځواب کړې وو د ماښام ډوډۍ دې په کور کې وخوري، خو په حجره کې مانه ډېر وو او خواښې اِنړور يوازې ډوډۍ وخوړه.

ړرجانی نن زوی سره د سختو خبرو لپاره تياره ناسته وه او کله چې اکرام بيا خپل شليدلی کټ کوټې ته دننه کړو، نو په پالنګ ناستې مور وربانديې لکه د پيشو حمله وکړه. ښاپيری کله خواښې ته کتل او کله اکرام ته او نه پوهيده چې نورجانه ولې دومره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهر وه. که د اکرام زړه نه کېږي چې د هغ سره دې په پالنګ
اوده شي نو هغې ته دا ستونزه نه ښکاریده. بیا یې د اکرام خبرې
ته یې پام شو، "ماته هیڅ مه وایه، اِنړور دې راوستله... ارمان
دې پوره شو... زه اوس دا ښځه کولی نشم... زما د ې د ټول
خاندان نه نفرت دی. ښاپیرۍ هک پک پاتې شوه. اکرام له دوې
دومره کرکه کوي...د دې اندازه ورته نه وه خو اوس د مور هغه
خبرې چې پخوا ورته مبالغه معلومیدې، د مېړه له خلې یې پخپله
واوریدې.

ورجانۍ خپل خ په څپیړو ووهلو او په ژړا کې یې اکرام ته
ېرې کولې. ښاپیرۍ نه پوهیده چې خوابښې ته تسلي ورکړي او
که اکرام سره پخپله خبرې پیل کړي. هغه ناوی وه او په کلي کې
ړیو ورځو د ناوې غږ به چا نه اوریدو. نورجانۍ اوس زوی
ته جولې غوړولی وه او مینت زارۍ یې ورته کولې چې د هغې د
توب نه دې حیا وکړي. اکرام خپلې څپلۍ له پښو وویستلې او
یوه ، په زوره په ځمکه وویشتله. " زما لپاره ښځې او پدې څپلۍ
ې هیڅ فرق نشته... ما درنه ښځه نه وه غوښتې... اوس چې دې
راته کړیده نو خپله یې سمباله کړه.

د واده اوو و ې تیرې شوې او د اوومې د دود لپاره ښاپیرۍ تک
شین کمیس او سور پرتوګ اغوستې وو. په سر یې ژېړه د
جارجټ لوپټه وه چې په سپینو خالونو ډکه وه او پلوونو ته یې د
ریښمو ځونډې لګیدلی وو. د هغې خویندې او ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لې شوې، سندرې يې وويلې او نورجانې ورته بيا درنه ډوډۍ ورکړه. له دوډۍ وروستو پېرۍ لومړی د سیدانو کور ته په ولۍ کې او بیا خپلې مور کره د جینکو په بدرګه ولاړه. اکرام ې ورځ په ښار کې و، د ، په دفتر کې پیرنګې افسر بدل شوی وو او نوی افسر چې له کلکتې نه راغلی و، له ټولو سره ژندګلوی کوله. ورجانې دا خبره ځو وارې د کلی ښځو ته کړې وه چې د هغې د زوې لوې افسر راتلو. جینکو به ښاپیرۍ ته یوه شوخه خبره وکړه و ټولو به په زوره وخندل. هغې درې ځې مور کره تیرې کړې او زهره به د ښاپیرۍ خبرو ته غوږ ېښې وو چې د اکرام په هکله څه وایي. هغې ته دا عجیبه وه چې ۍ ټول وخت د خپلو جامو او د کالو خبرې کولې. هغه ئوشاله معلومیده خو زهره ته د هغې په سترګو کې هاغه ځلا نه ـکاریده چې د عابدې په سترګو کې یې د واده په دوېمه ورځ لیدلی وه.

د اعظم امتحانونه خلاص شوی وو او هغه هم کلی ته راغلو. په سر یې یوه پټۍ اوس هم تړلې وه چې د موټر د وهلو نښه وه. دا ـه اوس ټول کلي ته معلومه شوې وه. محبوبه هم له ډېرې مودې وروسته د زهره په کور کې میلمنه وه او هغه د دې په قدر عزت اخته وه. د جمعې ورځ د اکرام د ډوډۍ لپاره وټاکل شوه خو ورجانې ځواب واستوو چې اکرام د اتوار په ورځ وزګارېږي. زهره په قهر شوه ځکه هغې قصاب ته د غوښې لپاره فرمایش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړی وو. بیرته یې اعظم ورپسې ولیږلو چې غوښه د جمعې نه بلکه د اتوار په ورځ پکار وه.

په هغه ورځ د زهره په کور کې یو واری بیا ګڼه ګوڼه شوه، مریم خپل ـل لوښې زهره ته ورکړې وو او پخپله به یې کله نه کله په دېوال سر ـه کړو چې وګوري څوک څه کوي. محبوبې یو لوی پتنوس له خوارږو او له میوې ډک کړې وو چې خپل اړخ نه یې ناپیرۍ سره ورلستوو. ـبدې له کوره حلال کړې چرګان راوړي او مور ته یې پخولو لپاره ورکړې وو. ښفا په ښار کې د ګلابي فیرني د پخولو چل زده کړې وو او د پوډرۍ کڅوړه یې له ـانه سره راوړې وه. جانۍ ټول وخت د خور نه تاو راتاو ګرځیده ـې ګوندی لږه پریکړې پسته یا بادام ورله ورکړي، خو شفا به ـرته پښې ودربولي. خر چې ګلابي فیرني د شیشو په دوو قابونو کې چکه شوه نو شفا هغه راوبلله او هغې ته یې د سپینو د ورقو پاڼۍ په لاس کینښودۍ بیا یې ورته چل ور وښودلو چې څنګه دا نازک ورق به په فیرني هواروي. انۍ پدې کار خوشاله شوه او چې خور ورته پرېکړې پستې او بادام په لاس ورکړل نو هغې په فیرني ودوړل.

. غرمې ډوډۍ تیاره وه، نورجانۍ راغله او د محبوبې سره په کټ اوچته ناسته وه. ښا ـۍ هم ورسره په څنګ کې ناسته او د دوی خبرې یې اوریدی. ورجانۍ د اکرام خبرې کولی، دا چې هغه څومره لایق وو ـ دا چې انګریز افسر ترینه دومره خوشاله وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې غوښتل يې دی ګلستان ته له ځانه سره بوځي خو هغه
ورسره نه ځي. وايي چې دا کلې به نه پرېږدم. زهره په يو تخت
سترخوان هوار کړو او ټولو ته يې غږ وکړو چې ډوډۍ وخوري.
اکرام تر اوسه نه وو راغلی، نورجانۍ پسې څو وارې ماشومان
ور واستول، بيا يې اعظم ته غږ وکړ چې اوخښې راولي. هغه
ډېر وخت وروسته راغلو او سترخوان يو ګوټ کې کيناستو، بيا
يې ورو غونډې وويل، " اکرام لالا وايي چې ما ډوډۍ په حجره
کې خوړلی ده، تاسو زما انتظار مه کوئ." د ښاپېرۍ د سترګو
رکه شوه، د شفا شونډې ځورنډې شوې، عابدې د خپل ماشوم
زوی په ډکه خوله کې نورې وريژې هم ور ومنډلې، محبوبې د
رګ اندامونه ژر په ټولو وويشل. زهره د وريژو غورۍ د اعظم
او جا ۍ مخې ته کيښ ده او قورمې غوښه يې ورته په لاسونو کې
ورکړه.

ورجانۍ هيده چې که زوی يې نن د خوابښې کور ته رانغلو نو
کلی به ور پورې وخاندي. له ډوډۍ وروسته هغه پاڅيده او
اکرام پسې حجرې ته ولاړه. هلکانو ورته وويل چې زوې يې خپل
کور ته تللی وو. ورجانۍ چې ور ته راغله نو څه ګوري چې
اکر د واده په پالنګ غځيدلی و پښو ته ورته د ده ملګرې پاينده
خان ناست وو. نورجانۍ به ليدو هغه وارخطا را پاڅيدو، هغې
ته يې سترې مه شې وويل او په منډه له کوټې او ورپسې له کوره
ووتلو. جانۍ لا پدې خبره ځان پوهاوو چې پاينده خان د دې د
ی په کوټه کې څه کول. هم هغه وخت اکرام هم له کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راووتلو او ـ مور په سترګو کې ي قهر وليدو. نورجانۍ ورته وويل، " خوابښي ر ته ولاړ شه او ښځه دې راوله." اکرام بې له ه بحث کوڅې ته روان شو، مور ورته په دروازه کې ولاړه وه او کله چې وې ليدل چې اک ام ښي لاس ته د حجرې پر ځای ګس لاس ته د زهره د کور لاره ونيوله نو هغې يوه اوږده ساه واخيسته.

د زهره د کور دروازه خلاصه وه او جانۍ د ګاونډيانو د وړو سره په درشل ناسته پيتاوې کول. د اکرام په ليدو هغې دننه منډې کړې او مور يې خبره کړه. ـاځاپه د کور په خلکو کې بيا يو حرکت پيدا شو او ټول راپاڅيدل. د اکرام هرکلی وشو او دی په يو کټ کېناستو چې ور دې نوی ګلداره څادر غوړيدلی و. مخامخ په بل کټ محبوبه او ښاپېرۍ کيناستې، د دواړو کټونو په منځ کې د دوو ګينو ميزونو د پاسه چای او رنګارنګ خواږه کيښودل شول. ـرې ښځې و ماشومان خو او شا په نورو کټونو ناست وو څوک پکې ولاړ وو او د ټولو سترګې کله ښاپېرۍ او کله به اکرام ته شوې. ـنفا د چم ګاونډ ماشومان له کوره وويستل او مريم له دېواله اکرام ته سترګې مه شي کړې وو. هغه ډېرې خبرې نه کولې او کله نا کله به يې د محبوبې د خبرو لنډ ځواب ورکړو. عابدې او ـرته څو څو وارې د کلچو او د شيرينۍ قابونه وړاندې کړل ـ اکرام به د چايو د پيالی نه يو ګوټ وکړو او کله به د چا په ه موسکی غوندې شو. د ښاپېرۍ او د شفا ځينې ملګرې د غولې په يو ګوټ کې پلو کې په څه صلاح مصلحت اخته وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکرام اخوا ښخوا کتل، هغه ویزاره ښکاریدو او اخر یې عابدې ته مخ واړوو چې، "موږ به ولاړ شو." عابدې په یوی شوخی موسکا اکرام ته وکتل او بیا یې وویل، " ښه ده موږ به ښاپیری نوره نه ایساروو. ' اکرام پښې ښکته کړې چې څپلی پښو کړي خو هلته د ده د تیله دارو څپلیو جوړه نه وه. یوه څپلی وه او بله د ناوی زیندو ترې پټه کړې وه. دې جینکو پټ پټ خاندل خو بیا شفا ات وکړو او اکرام ته یې وویل، " څپلی خو په پیسو کېږي." ټولو جینکو په زوره وخاندل، ښاپیری تکه سره شوه او د بانړو دې یې اکرام ته وکتل. هغه یوه څپلی په پښه کړه، بله پښه یې د کټ په بازو کېښوده او ودریدو. د هغه سترګې له قهره ډکې وې، عابدې ته یې مخ واړوو او ورته یې وویل، " څپلۍ راکړه که نه خور مو هم د سې ټول عمر له ځانه سره کښینوئ." د جینکو خندا بنده شوه او خولې یې وازې پاتې شوې. عابدې غټې ملالی سترګې له اوښکو ډکې وې او زهره غو تل چې هم په هاغه څپلی په اکرام راباندې کړي او دا سر ورله مات کړي. هغې د اکرام د نرتلو لپاره خوله خلاصه کړې وه خو محبوبې ته یې پام شو چې سترګې یې ورته برندې کړې وې. هره ځان قابو کړو، عابدې ته یې د سترګو اشاره کړه، هغې یوې پیغلې ته سر وخوځوو او دې جینی د خپلې لوپټې د پلوو لاندې پټه څپلی را وویسته. بیا ورو غوندې ولاړه او د اکرام مخې ته یې هغه څپلی کېښوده.

بړی پدې څو شپېو کې له خپله ځایه پاڅیدلی او خدای خبر کله محبوبې ورته بورقه په سر کړې، دوو وړو جینکو ته د هغې جامو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډوکی او د خوږو تشت په سر ښني وو. اکرام نور هیڅ و نه
او د کوڅې دروازې ته روان شو. ښاپېرۍ نه هیر وو چې د
و سره خدای په امانې وکړي، د هغې ملالو سترګو د اعظم لټه
کوله خو وروړ یې د وخته د اکرام په تندي پوهه شوې او د کلی د
ی پورې غاړې ته د یو پټي په دېوال ناست وو. هغه دوبیدونکی
ـ ته کتل چې ټول اسمان یې د ده د زړه وینو په شان سور کړې
ی. ښاپیرۍ د خپلو اوښکو د پټولو لپاره په بورقه کې مخ پټ کړو
او اکرام پسې له کوره ووتله.

شپږم باب

۱۹۴۱

انی نن سحر مور ته یادونه کړې وه چې د میاشتې دویمه نېټه وه
او زهره د محبوبې کارونه ژر ژر خلاص کړې وو. ټوې یې هم
د شپې پخولی وه چې په وخت کچرۍ ته ولاړه شي. د هرې
میاشتې په دویمه نېټه به دا کچرۍ (محکمې) دفتر ته ورتله. سید

(c) ketabton.com: The Digital Library

م د انګریزانو په پوځ کې چې څومره موده کار کړې وو، په هغې حساب اوس هره میاشت کونډې ته یې د پینشن (تقاعدي) پیسې ورکولې. پورا ه روپۍ به زهره کور ته راوړي، د اعظم د ښوو ي د میاشتې خرڅ به ورباندې کیدو. پدې دفتر کې د زهره ډېرو نو کونډو سره پیژندګلوي شوې وه. هغه ځای یو بابو(کلرک) یوسف د هر چا فایلونه ماتل او ټول فارمونه او کاغدونه به یې ورته برابرول. کله کله به چې زهره د دویمې نېټې نه پاتې شوه نو په بله ورځ به ورتله، یوسف به ورته چای هم اوغوښتلې او جا ی سره به یې یوه نیمه ټوکه هم وکړه. دواړو ته یو بل د ژوند ځینې اړخونه معلوم شوې وو. زهره خبره وه چې سف هره ورځ په بایسیکل د خپل کلي نه ښار ته راځي. په کلي کې کور او مزکې یې لرلې او د مو ر او د ښځې خبرې به یې کولې. یوه ځ چې زهره ترې د اولادونو پوښتنه وکړه نو هغه غلې شو، بیا یې ه د ښځې د نري رنځ حال ورکړو چې علاج یې روان و.

زهره ډېره خفه شوه ځکه یوسف د لو کالو وو او پدې ځوانۍ کې یې ډېر په حوصله د ښځې د نځ علاج کوو. هغه تر اتم جومات پورې سبق ویلی و زهره ته به یې یادوونه کوله چې په جانۍ دې سبق ووایي. خو د زهره لپاره یوازې د اعظم سبق تر ټولو مهم وو. د کرم غوښتل چې زوی یې ډاکتر شي. هم دا وه چې عظم په ښار کې د انګریزانو په یو داسې ښوونځي کې سبق وئیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د میاشتې فیس به یې ترې اخیستو. کال کې یو وارې به لس
روپۍ د امتحانونو (آزموینې) د داخلې او د کتابونو اخیستل کیدی.

سږ کال فصل بیا ښه نه وو ... ی، زهره ټول غنم نه وو خرڅ
کړې. ... یو هټۍ وال ورته ویلی وو چې په جنګ کې زور
دا شو نوغنم به نور هم ګران شي، د زهره د کلی کوټه ټوله د
غنمو په بوجیو ډکه وه. ... ې د پینشن روپۍ راوړې، محبوبې هم
ورته د مزدورۍ درې روپۍ په لاس کینودې نو زهره په کور کې
حیرانه کیناسته. د اعظم د سبق پیسې نه وې پورا ... تېر ځلې هغې د
محبوبې نه لس روپۍ پور اخیستی وې او تراوسه د هغې دوه روپۍ
ورته پاتې وې. ... ، پیسې یې ترې نشوای غوښتلی او لاسونه
یې مروړل چې خپلو لیچو ته یې پام شو. د سرو زرو دوه نازکې
کړې ورته سید کرم د اعظم په زیږیدو جوړې کړې وې او د تېرو
دوو کالو په سختو کې هم زهره دا کړې نه وې ... رڅې کړې، خو
اوس بله چاره نه وه. د اعظم د راتلو وخت وو، هغې جانۍ ته
ډوډۍ ورکړه، پخپله یې دوه نمرې وخوړې او لور ته یې وویل، "
زه بازار ته ځمه، د وروړ نه بغیر بل هیچا ته دروازه خلاصه نه
کړې.

زهره منزل د زرګرانو په بازار کې وو، سورج مل زرګر پخپلی
هټۍ کې ناست د یو امبل پترې شمبړل او زهره یې ولیده نو په
احترام ورته پاڅیدو. هغې ... هم څو وارې د سورج مل د دکان
نه د خپلو او کلي والو لپاره کالي پترې جوړ کړې وو، نن هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره په لیدو سورج مل خوشاله شو او په بازار کې تیریدونکی د چای والا هلک ته یې د چای راوړو وویل. خو زهره ورته د لاس په اشاره وویل،" مه راغواړه چاې ...سورجه ورورہ کالي نه جوړوم. سورج مل په خندا وویل، " ه نو اوس به ته د ې ځایه ه چایو ښنګه ځې." زهره دکان ته وروختله او په فرش غوړیدلې قالین سره جوخت یې چپلکې کوزې کړې. هغې بورقه ه ځانه کلکه تاو کړه او کیناسته. سورج مل د ې د پښو حال ولیدو، بیا یې د ه سترګو کې د فکر سیوری ورته ښکاره شول نو په لاس کې نیولی امیل یې په یو ډبي کې بند کړو او زهره ته ې مخ ووګرځوو. ځه چل دی ببو؟" . سورج مل د پوښتنې سره د زهره زړه را ډک شو، خپلې شونډې یې وزبیښلی او د لاسونو کړې یې ورته وویستلی. " دا راته خرڅ کړه... په هر څو چې کیږي... د زوی د سبق لپاره لس روپی پکارې دي." دسورج مل مخ سورشو، بیا یې لږ په خفګان زهره ته وویل، " دا زه درته دومره بې غیرته ښد ارم چې ستا د لاس کړی به خرڅوم؟"

زهره یو څه حیرانه شوه، بیا یې ورته وویل، "سورج ورورہ...زه خبره یم چې د ک له امله سره زر ارزانه دي...خو ته..." د ې خبره نیمګړې پاتې شوه. سورج مل مخ واړوو او ورته یې وویل، " خپلې کړی دې په لاسونو کړه، زه به درته لس روپی درکم." زهره یو شیبه غلی وه، بیا یې ورته وویل، " که روپی ، راکوې نو سود به هم اخلې؟" سورج مل اوس ربښتیا په غصه شو، لږ په زوره یې زهره ته وویل، " دومره بې عقله خو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکارې... ، لس روپۍ بې سوده درکوم، هر وختې چې دې پېدا
کړې ماته يې راوړه." بيا غه پاڅيدو او د دوکان په بل سر کې
ګيدلی د اوسپنې د سيف (لاکر) مخې ته کيناستو. زهره خپلې
کـړې بېرته په لېچو کړې او د زړه درد يې سترګو ته کډه کړې وه.
سورج مل په مهربانۍ د هغې اوښکې نه ودرېدې، پوهه نشوه
څه وختې يې لس روپۍ د کميس په تخرګ کې جوړ لوی جيب
نکته کړې، کله يې چای وڅښلې او سورج مل ورته نور څه
وويل، بس د هغه يوه خبره به يې بيا بيا غوږ کې اوريده. " زه
دومره غېرت نه يم چې ستا د لاس کړې به خرڅوم."

په کلي کې د مايا هټۍ وه، د خپل معذوره پلار او دوو ورونو سره
وی د هټۍ شا ته کور کې اوسيدل. د کلي ماشومانو به د مايا
ړکان نه د ګوړې ځلوبۍ، املوک، چڼې او نور خواږه اخيستل.
ـنګارنګ دالونه، وريژې،هګۍ او د موسم ابه به يې هم خرڅول.
د کلي زيات خلک خوار وو او پېسې به چا سره نه وې. دسودا
لپاره به خلکو ماي ه غنم، جوار، هګۍ يا شوده وړل او بيه به يې
مايا پخپله ټاکله. خو عجيبه خبره دا وه چې کله به يو ماشوم ورته
پسه ونيوله نو هغې به ورته ګوتې نه وروړلی. د مايا د هټۍ
قانون دا وو چې پېسه به دې ورته په ځمکه غورځوله او هغې به
اندې خپله پېښه راښکله. ه خاورو کې به يې دا پېسه وموښله
نو بيا به يې راواخيسته. هغې چېرې ه . کلي د نورو ښځو سره يو
ـای د ويالی نه اوبه نه وړلی نه به يې څوک خپل کور ته دننه
ـېښودل. زهره چې د سورج مل د دکان نه راووتله نو د مايا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلند ور په زړه شو. عجیبه خبره دا وه چې د مایا دواړو ورونو د
ي د هلکانو سره هر ځای منډې وهلې. په ودونو کې به یې
غوښې هم خوړلې. زهره په ټوله لاره د مایا او د سورج مل په
هکله سوچونه کول. ېلې کوځې ته رانږدې شوه نو دشفا د
ـې شیاما مور یې ولیده چې د دوي په ګاونډ کې یې کور و.
دواړو تر خپلو کورنو یو بل سره زړه خواله وکړه او بیا د دروازو
ځیرونه یې وشرنګول.

م نړیوال جنګ کې زور پیدا شوی وو. د انګریزانو استازي
ه په کلیو بانډو ګرځېدل او ځوانان به یې پوځ کې برتي کول خو
لاورخان خپل ټول زامن خوندي ساتلي وو. د کلي خلکو به ویل
چې هغه سرکاري کسانو ته پیسې ورکوي او پکې یې څو سره
ملګرتیا یې لرله. نورجانه سخته وېریده چې هسې نه زوی ورله
پوځ ته وربدل کړي. زهره سره هم وېره وه چې اعظم به ترېنه د
وونځي نه یوسي خو داسې ونه شول. د ښاپیرۍ د واده دوه
میاشتې پوره شوې او اکرام قبایلي سیمې ته بدل کړې شو. په بنو
کې د مدیریت په دفتر کې د یو بابو ضرورت وو، اکرام له خدای
ورځ ورکړه. هغه خپل بکس بند کړو او مور ته یې ویل، " خوښه
دې خپله... که اِنږ ر ځان سره ساتې، وې ساته، زه یې له ځانه
سره نه بیایم." اپیرۍ اوس د جامو او د کالو د طلسم نه راوتلې
وه خو هغې ته خپل جرم نه وو څرګند. د پلار د ښپیرې ګناه ګاره
وه هغې د ناویتوب ورځې اوس په تیرېدو وې. د چم ګاونډ
ځې به راتلې او نورجانه به یې په سترګو سترګو کې پوښتله چې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

انړوردې څه لري؟" مانا حامله ده که نه؟ نورجانې به د دواړو
ړنو ګوتې په هوا کې تاو راتاو کړې، شونډې به يې هم ورسره
ڂې کړې، ـې لکه چې دا ټول د ښاپېرۍ ګناه وي.

ې به کله ناکله د ښاپېرۍ خبر اخيستو خو زهره او خويندې يې
لا ـه ددې حالاتو نه خبرې نه وې. په ښار کې د زهره زړه
جوړ وو چې د اکرام خپله سخرګنۍ نه وه خوښه، ولې ـ ښاپېرۍ
ايست ته به ټينګ نه شي او پخپله به ورسره ژوند کوي. د کلي
به ښځې راتلې نو ز ـه به د ښاپېرۍ حال ترې وپوښتلو او په
ظاهره هرڅه سم وو. هغې کالي او جامې هغه څه وو چې د
ځو لپاره د خوشالۍ ا د ارامه ژوند نښې وې. عابده اوس بيا د
ماشوم د زېږولو په انتظار وه او له څو مياشو راهيسې ښار ته نه
وه تللې. زهره چې د اکرام د نوې نوکرۍ نه خبره شوه نو دا
پوښتنه ورته پيدا شوه چې ښا ېرۍ له ځانه سره بيايي او که نه.
غې د شفا سره يو څو وارې زړه خواله وکړه، خو پدې پوهه وه
چې د دې هره خبره به يې ردوله. ـ ښاپېرۍ په هکله به شفا تل د
خور پره کوله، يو وارې هغې مور ته ډېره په تونده لهجه خبره
کړځولې وه. پداسې وخت کې به زهره دلګيره شوه او ځان به يې
واځې احساسوو. محبوبې ته به يې د اولادونو د نافرمانۍ خبره
وکړه نو هغې به هم ورته نصيحت پيل کړو چې کلي ته ډېر ک
اتګ مه کوه. شفا به د محبوبې د لور مينا سره د لاسي کارونو
مرکز ته ورتله، ی به ټوله ورځ د انګريز پوځيانو لپاره د خړو
ړيو نه سويټرې (جمپر) اوبدلې. زهره د محبوبې خبره منلې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ږوازې مړې، ښادی له به کلي ته لله، شفا، اعظم او جانی به یې
م له ځانه سره نه بیول. سحر به ولاړه ا کوز ماسپښنین به د پیو
خرڅوونکو ګوجرانو ه تانګه کې بېرته راغله. نن سحر زهره
ځواب شوې وو چې د دلاورخان مشره ښځه مړه شوې وه،
غې شفا او اعظم ته ډوډۍ پخه کړه، جانی یې له ځانه سره کلي ته
بوتله.

ړی د ویر او جنازې نه وروسته د کلي ښځې یو یو کټ کې
څلور څلور کیناستې یو بل ته یې سرونه ټیټ کړي وو او په خبرو
بوختې وې. زهره ، تادي کې وه، غوښتل یې چې ښار ته ژر
، ورسوي، خو په راپاڅیدو کې یې د یوې ښځې د خولې داسې
خبره واوریدله چې د غوړونو نه یې لمبه راپورته شوه. د ښاپیرۍ
په هکله خبرې کیدې چې د نورجانې سره د مړی له کوره په وتلو
وه. عابده هم ورسره ولاړه وه، " ښاپیرۍ خواره وچه ده...نه نه
ممی دایې لیدلی ده هغه وایې چې ښاپیرۍ خو تر اوسه جینۍ ده."
زهره بورقه په سر، نېغه د مړي د کور نه ولاړه او د نورجانې
مخې ته ودریده. ې او ښاپیرۍ دواړو د مور تندې ولیدو نو
، شوې چې جنګ جوړیږي خو په زهره لکه چې اور بل وو.
هم هلته یې د نورجانې پلار نیکونه ور یاد کړل، په چیغه یې ورته
یل چې خپله لور به په ښار کې لوی ډاکتر ته د معاینې لپاره
یایې چې څرګنده شي پ ښاپیرۍ کې څه نقص وو. هغې ښار ته د
ـ اراده پرېښوده، مناف ماما ته یې وویل چې د محبوبې کور ته
ولاړ شي او ورته ووایي چې شفا او اعظم د شپې لپاره خپل کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ور وغواړي. بیا هاغه زهره چې لونو کره به یې ورځ نه تېروله د ښاپیرۍ سره یې شپه تېره کړه چې اصل حال نه ځان خبر کړي.

نورجانې پره هڅه وکړه چې په آرام او تسله خبره سره کړي، خو . کلي ځینو ښځو زهره ته ویلی وو چې نورجانې په ښاپیرۍ تاپه لګولی ده چې دا وچه ده. زهره ټوله شپه نارامه تېره کړه، سحر بانګ سره راپاڅیده ښاپیرۍ خپل یو څو جوړه جامې او کالي غوټه کړل او د لمانځه نه وروسته مور او لور د شنډ توت به لورې روانې شوې. نورجانه پخپلې کوټې کې ملاسته وه او هیڅ خبره نه وه چې دوی څه وختي له کوره ووتلې. سحر د چایو لپاره چې راپاڅېده نو د ښاپیرۍ کوټې ته ، وکتل، هلته د دروازې زنځیر ره لوی د اوسپنې قلف ځوړند وو. نورج د کوڅې د دروازې به درشل کیناسته او زهره ته په ښېرو سر شوه.

"خدای دې د تورو خاورو لاندې کړه چې زما د زوی کور ورانو دای دی زوی ځوانې مرګ کړه." د چم ګاونډ هغو چې زهره ته یې د نورجانې خبرې کړې وې، اوس د هغې سره د زهره په هکله په خبرو اخته وې.

اووم بلب

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره ستړې ستومانه په تخت پرته وه، لږه شېبه وړاندې محبوبه
ینه خپل کور ته تللې وه. جانۍ او ښاپیرۍ دواړه په پخلنځي کې
اخته وې او کله نه کله به د دوی د خندا غږ د زهره د فکرونو لړۍ
ماته کړه. سې ښکارېده لکه چې ښاپیرۍ تل هغې سره وه، د
هغې د یوې خبرې نه هم داسې نه ایسیده چې د واده وې ښځې
ژوند به یې تېر کړې وي. سحر چې دوی ښار ته را ورسیدې
نو اعظم او پېرۍ یو بل ته غاړه غړې شوی وو. دواړو دومره
وژړل چې زهره ورته حیرانه وه. د ی په ټولو اولادونو کې
یوازې عابده وه چې زهره سره به یې ډېرې خبرې کولې، اعظم نن
ډېره موده وروسته خور لیدلې وه او باذ یې کوله چې ښوونځي ته
ولاړ نشي. و زهره وربانديې سترګې راوو ستې او ښاپیرۍ هم
ورته اشاره وکړه نو دی ولاړو. شفا به لږ ناوخته تلله او د مور په
ړه هغې نن له بازاره ورته غوښه او سبزي راوړی وو، بیا د
محلت د نورو جینکو سره له کوره وتلی وه.

ره پخپل زړه کې کرل ربېل چې څرنګه به د ښاپیرۍ سره
خبرې کوي. محبوبې ورته د یو کلینک پته ورکړې وه چې رام چند
ډاکتر او د هغې ښځې سیتا په ګډه پرانستی وو. ار ډېرې ښځې
به د علاج لپاره سیتا ته ورتللې، محبوبې ورته دا هم ویلی وو چې
د غرمې نه وروسته دومره بیروبار نه وي. س تر ټولو ګران
کار د زهره لپاره دا وو چې ښاپیرۍ رضا کړي. خو د غرمې د
ډوډۍ نه وروستو کله چې زهره هغې ته غږ وکړو چې کلینک ته د
ورتلو لپاره جامې بدلې کړي و ښاپیرۍ په چپه خوله د مور خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنله. د زهره زړه ارامه شو، داسې ښکاریده لکه چې ښاپیرۍ د ابدې ځای نیولی و. تلو کې زهره جانۍ ته یو وارې بیا تاکید وکړ چې دروازه دې هیچا نه خلاصوي تر څو بره کړکۍ نه یې راتلونکی لیدلی نه وي.

رام چند کلنیک د ښار د تانګو اډې ته نږدې و. د لوی سړک په غاړ جوړه دا ودانۍ په اصل کې یو پخوانی لوې کور وو چې د رام چند نیکه جوړ کړی وو. د لاندینۍ پوړ په دوو برخو وېشل شوی و. د لوی برندې مخې ته یوه وړه باغچه وه چې د سړک نه ورته لاره ورغلې وه. اغچې یو خوا لاره د سړو او بله د ښځو کلنیک ته ورتله. هاغه خلک به چې د مریضانو سره راتلل بهر په برنډه ې په لویو لرګینو تختو ناست وو. زیات شمېر به یې د انګو کوچوان، د موټرو ډرېوران او د خدمت ګارو و. زهره او ناپیرۍ د بر ه دروازې د انتظار یوې کوټې کې ناستې وې.
یوې نرسې په رجسټر کې د ښاپیرۍ نوم، سن او نور معلومات لیکلي و. په معاینه خانه کې اوس نور یڅوک نه وو ځکه زهره ورته ویلي وو دا خبره به یوازې ډاکټرې ته وای. نرسې دوی ته یوه پرچه لیکلی وه او کله چې د دوی وار راغلو نو د پرچې سره یې دننه ور واستولی.

ډاکټ ه سیتا یوه ښایسته زړه ښځه وه، عمر یې له زهره ډېر علومېدو، خو ویښته یې تک تور وو. شنه ساړي یې تړلې وه، د ه پرې سپینه چپنه او په غاړه کې یې دوربین(ستیتکسوپ) وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو قلم یې په لاس کې وو او په ځینو کاغذونو یې ژر ژر لیکل کول، ښاپیرۍ یو څه وارخطا شوه. ډاکتره سیتا چې په کوم میز او چوکۍ ناسته وه، هغې نه علاوه پدې کوټه کې یو بل اوږد میز وو چې په سر یې سپین څادر غوړېدلی وو. دې میز سره په څنګ کې د اوسپنې په چوکاټ کې آبي رنګه پردې لګیدلی وې. ډاکترې خپل لم کېښنودو او دواړو ته یې د کیناستلو اشاره وکړه، بیا یې ښتنې پیل کړې. زهره په پښتو کې لګیا وه او ښاپیرۍ په ماته ګوډه اردو کې د مور خبرې ورته ژباړلې. یو څو خبرو نه وروسته سیتا راپاڅېده، زهره ته یې بهر د انتظار په کوټه کې د کیناستلو وویل او زهره چې له دروازې وتله نو شا ته یې ولیدل چې سیتا ښاپیرۍ هغې لوی اوچت میز ته بیوله.

د انتظار په کوټه کې یو دوو ښځو د زهره سره د خبرو هڅه وکړه چې هغه وخت صفاي ورکوله، خو د هغې ټول حواس دننه د ډاکترې او ښاپیرۍ سره پاتې وو. د هغې د انتظار شېبې په پېړیو وغځیدې او چې ډاکتره یې په دروازه کې ولیده نو زهره د خپل زړه درزا آورېدی شوه. ډاکترې په اشاره هغه یو وارې بیا دننه ولاړه، ښاپیرۍ خپله سپینه بورقه بیا په سروله چې معاینې لپاره یې لیرې کړې وه. سیتا پوښتنې پیل شوې، او اخر یې زهره ته وویل، " ستا په لور کې هیڅ نقص نشته...دا تر اوسه جینۍ ده، دې ته سړي لاس هم نه دې ور وړې." زهره ډېره حیرانه نشوه ځکه ډاکترې یوازې د هغې د زړه شک لرې کړې و، د کلي ښځو او بیا په تېره شمې دائی رېښتیا وئیل. د ماښام د بانګونو نه وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره او ښاپېرۍ په کور کې وي. د لږ دمې نه وروسته زهره بیا له کوره ووتله او **اوس د** دې مخه د محبوبې کور وو. .واړو ښځو تر ډېره وخته دننه په کوټه کې د یو بل سره زړه خواله وکړه **او** زهره پوره په تسله بېرته ـِې را وګرځیده.

ښاپېرۍ او د اکرام د طلاق خبر په ټول کلی کې خپور شو، دا ځلې زهره د نورجانې **د** خبرو نه وړاندې د کلي عتبرو ښځو ته ټول حال وئیلې **وو.** دلاور خان نورجانې سره پخپله خبرې وکړې او ورته یې وویل چې پخوا له دې ـې نور د ښاپېرۍ ژوند **برباد** کړي زوی ته دې ووایي چې ـپېرۍ ترې خلع اخلي. نورجانې بیا هم پدې معامله کې مالي ګټه وکړه او د خلع په بدل کې یې **د** اده ټول کالي او جامې یې له ښاپېرۍ واخیستې. د اوسپنې هاغه صندوق چې هغې د زهره له کوره راوړې وو بېرته ورته ور ِاستوو او ښاپېرۍ د خپل **مهر** ځمکې نه هم لاس واخیستو.

زهره د زمکې او د کالو جامو په غم کې نه وه بلکه په دې خوشاله چې لور یې څه تاوان نه و کړې. په هغه ورځ چې د ښاپېرۍ د ژوند فېصله وشوه او دا د مور په کور کې کیناسته، نو زهره پرې د خپل زړه بړاس وویستو. هغه په زوره زوره لګیا وه ا ِ ښاپېرۍ ې اوښکې تویولې. شفا او اعظم غلي ناست وو او مور ته یې سو وپیلې. په لومړي ځل دوي ته احساس شوې و چې د مور زړه یې د کاڼي نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـړی د یو څو میاشتو د ځنډ نه وروسته بیا خپل کتابونه راواخیستل. د نځم جومات(صنف) امتحانونه نږدې وو، هغې له خپلې ـې استازې سره خبرې وکړې او په یو میاشت کې یې ـرته ځان تیار کړو. شفا او ښاپیرۍ دواړه یو ځای د پنځم صنف نه ووتلې. د چوټۍ پر وخت لاره کې یې کچه شنه امونه واخیستل، ته راغلې نو ښه مرچ او مالګه یې ورباندې دوړول او په خوند خوند یې خوړل. زهره دواړو ته حیرانه وه چې دومره تراوه دوی څنګه له ستونې تېروي. د شفا داسې مساله داره شیان ـ خوښ وو، کله کله به یې د محبوبې د لور سره یوځای د املي شربت جوړ کړ. کچه شنه انګور به یې وټکول، او شوملې به یې ـسره ګډې کړې، بیا به یې دا د شپې سړې ډوډۍ سره خوړل. د ژمې سختو یخو شپو کې به یې د ګوړې شربت جوړ کړو، ـتوری به یې پاس په کوټه کېښودو، حر به د کنګل شوي ـوری نه وړې وړې ټوټې ټولو ته ورکولې چې واخلۍ... ما خوږه واوره جوړه کړېده.

زهره به تل شفا ته ـله چې دا بلاګانې به یې ناروغه کړې، خو هغې به نه آوریدل. ـن هم د کچه امونو د خوړلو وروسته یې ـوښې ـل چې په خېټه کې یې درد شو. په ښار کې هېضه (کولرا) خپره وه ـو زهره چې شفا بې حاله ولیده نو سمدستي یې تانګه ـاوغوښته او دا یې د رام چند کلینک ته ورسوله، ښاپیرۍ او جانۍ دواړه ورسره وې. په کلنیک کې په دې ولا اخته ډېر نور ـمـ ـمان هم راوستل شوی وو. یوې نرسې د ټولو تبه معلوموله او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې بلې خلکو ته ستنې لګولې. ډاکټره پخپله هم ډېره بوخته وه او
وارې د انتظار کوټې ته راغله نو زهره یې ولیده. دوی ته
دې شوه، ښاپېرۍ سره یې څو شېبې خبرې وکړې، بیا یې
ورته وویل د خور خیال ساته، علاج پر ځای پرهیز ضروري
وي. زهره د شفا په حال پرېشانه وه، هغې دا ونه لیدل چې سیتا
څومره ر وخت د ښاپېرۍ سره خبرې کولې. بېرته چې کور ته
اغلې نو ښاپېرۍ مور ته وویل، " ډاکټر سیتا وایي چې د دوی یوه
نرسه په کار ده...ماته یې وئیلي دي چې که د نرسانو کورس کول
غواړم نو دوی به راته په کلنیک کې کار راکړي." خو د کار نه
وړاندې د ښاپېرۍ **لپاره** یو کال د نرسانو په ښوونځي کې سبق
ضرور و. د زهره دا خبره نه وه خوښه...د نرسانو کار خو به
یوازې مسیحیانو او هندوانو جینکیو کول. اپېرۍ سپینه بورقه په
سروله، بې له اکرام بل سړی د دې مخ هم نه وو لیدلی، خو د
محبوبې په مشوره ره د نرسانو ښوونځي ته ولاړه او وې لیدل
چې هلته ټولې ښوونکې ښځې وې. څو مسلمانې جینکۍ یې هم
یدې او چې زړه یې تسله شوه نو ښاپېرۍ یې پکې داخله کړه.

ه ښار کې به یې د انګریزانو په هېټرو (تیاتر) کې هندي فلمونه
م ښکاره کول. زهره یوه ورځ، ښاپېرۍ د نرسانو ښوونځي ته
ورسوله او له هغې مخې د سودا نه وروستو کور ته روانه وه چې
په لاره کې یې د نغارې غږ واورېدو. خلک د دې غږ په لورې
روان وو او زهره هم په خلکو کې شامله شوه. یو تن د سړک په
منځ کې نغاره ډنګوله او بل ورته په ته د یوې ښځې او سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنګين تصوير نيولى وو. ې تخته سپين او تور تګې هم ليکلې وو خو زهره پرې نه پوهيده. نغارچي په هندي ژبې کې اعلان کوو ې، " د بمبيې نوميالي ستوري اوس په بايسکوپ کې ګورئ." نغارچي په خلکو پاڼې هم وېشلې. د زهره ګوتو ته هم يوه پاڼه راغله چې دې سمدلاسه تاو راتاو کړه او د تخرګ په جيب کې يې داسې کېښودله، ته به وايې د روپۍ ټ چا ورله ورکړې وي. محبوبې چې د زهره د لاسه پاڼه واخيسته نو په خندا شوه، پدې کې هم ښځې او د سړي د څېرو سره د بايسکوپ اعلان ليکى وو. هغه پخپله يو دوه وارې د خپلو خپلوانو سره د بايسکوپ يدو ته ورغلى وه او پخپل کور کې ناستو ټولو ښځو ته يې څو څو وارې د دې کيسې کړې وې. د زهره شوق يې چې وليدو نو لوظ ې ورسره وکړو چې بل ځلې به دا هم له ځانه سره بيايي. خو زهره ته دا موقع چرې پيدا نشوه.

د ار په ډېرو کورونو کې خلکو د هريډکېن پر ځای د بجلي (برېښنا) تارونه ګولې و. د محبوبې په کور کې خو د يخ باد لپاره يوه پکه هم وه او و وارې د زهره د کور خاوند سره يې خبره وکړه چې په کور کې ورته رېښنا راولي، خو هغه به ورته بانې جوړولې. اخر چې د دې کور ته هم بجلي راغله نو د کور خاوند ورباندې کرايه زياته کړه. د پيډځو پر ځای د مياشتې کرايه شپږ روپۍ شوه او زهره چې د بايسکوپ لپاره کومې پيسې ببلې کړې وې هغه په کرايه کې ولاړې. اوس هر مابنام د اعظم، جانې ا پدې خبره جنګ وو چې د لوى کوټې رڼا به څوک بلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا ته دې خبر خوند ورکوو چې هاغه تور بټن کته کړې چې
په کړپ سره به یې په کوټه کې رڼا خپره کړه. د شپې خوب په
کې به هم ناندرۍ وې چې تور بټن به ځوک بره کړي.
زهره، شفا ته مینت زارۍ وکړې چې هغه د ماشومانو چلن
پرېږدي نو د اعظم او جانۍ ترمنځ دا فېصله وشوه چې یو تن به د
رڼا لګولو پر وخت په چ کۍ ودرېږي او بټن به ښکته کوي، بل به
رڼا بندولو پر وخت بټن پورته کوي.

ورځې نه وې تېرې چې محبوبې د بجلۍ په زور تودیدونکې
ي(اوتو) راوغوښتله او د محلت ټولې ښځې د هغې کور ته
وار په وار ولاړې چې دا نوې "شې" ګوري. پدې محلت کې یو
ځو کورونو کې ریډیو هم ، چې د غرمې به پکې پښتو سندرې
آوریدل کیدې. د کومې ښځې چې به یوه بدله خوښه شوه نو د خپل
کور د ړکۍ نه به یې په ګاونډۍ چغه کړه چې ،" لږ غږ یې
اوچت کړه." د یو اتوار پر ورځ زهره بازار ته ووتله چې د
خطاب ګل د دوکان نه "کله" (کلیا) راوړي. خلکو به د خپل کور
وچه ډوډۍ غه ته یوړه او ده به د پسه د پښو او سر په ښوروا کې
دا ډوډۍ ښه میده کړه. باسه به یې پرې د سرو پیازو بګار(تبۍ)
هم واچوله.

زهره د جوړ شوي کله وښې را واخیستو نو د خطاب ګل په لاس
یې یوه ټکه (ټنکه) کېښوده. خپلې کوڅې ته چې را دننه شوه نو په
ریډیو کې د سندرو غږ یې واورېدو. ه دریو څلورو کورونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه یوه مسته سندره غږېده چې د پېښور رېډیو ورته اینبي وه. هغه ځان سره موسکی شوه، نن د چوټۍ ورځ وه او خلکو په ړبنتیا ـِي له موسیقۍ خوند اخیستو. د کور مخې ته اعظم له دوو دریو هلکانو سره لوبې کولې او لویه دروازه خلاصه وه. زهره چې کور ته دننه کېده نو زوی ته یې د راتلو غږ وکړو. بیا پاس وختله پخلنځي ته ولاړه نو هلته هیڅوک نه وو. ، لوی کوټې دروازه ـه بنده وه خو دننه هر څه بنکارېدله، شفا د هغې مستې سندرې ـه موسیقۍ داسې ـڅا کوله چې له ځانه بې خوده وه و جانۍ ورته لاسونه پړکول. زهره هم هلته په برنډه کې په تخت کیناسته او په دواړه لاسونو کې یې خپل سر ونیولو.

اتم بلب

۱۹۴۲

شفا نن سحر ډېره خوشاله، څرخه سینټر ته روانه وه. د هغې د ـِشالۍ سوب جانۍ وه چې نن ـ ي په بنوونځي کې لومړۍ ورځ وه. زهره د محبوبې خبره منلې وه چې جانۍ ټوله ورځ په کوڅه کې بېکاره لوبې کوي، که دوه نور ټکي ولولي نو ژوند به یې جوړ ـي. جانۍ په لاره روانه او په لاس کې نیولې غوټه یې زنګوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پکې پراته او وریت کړې اګې ته‌ړلی وو. مور ورته ویلي وو چې دا به په نیمه چو ي کې خوري. د شفا سپینه بورقه په سر وه او د کتابونو غوټه یې په ترخ کې نیولی وه. . کوڅې په بل سر ورته شیاما، فاخره، پري او رمولا ولاړې وې، چې ټولې د هغې ـزولی وې او هره ورځ یو ځای به له محلته وتلی. رمولا یهوده ـه او د هغې کور ته جانی کله هم نه وه تللې. د شیاما او د پري کورونو ته به یې هره ورځ د څه نه څه کار لپاره خور یا مور لیږله. کله د کروشیې د نمونې کتابونه، کله وړی او سیخونه، د تارکشي کونډه ستن تار، د ګنډولو د مشین پرزې او داسې نور توکي جانی له یوې کور ل ته ځغلولې. پدې کورونو کې نورملشومان ـیاتره هلکان وو او د جانی په شان به یې د خویندو کارونه نه کول. د جانی شیاما ډېره خوښیده او کله چې به ورکره ولاړه نو هغې به ورله د خپلې مور او نیا نه پټ د خوږو لپاره څه ، څه ورکول. هغه بله ورځ شفا د اوسپنې دوه سیخونه او د شنې وړی یوه ګوله جانی ته ورکړې وه چې شیاما ته دی ورشي چې د هلکانو د سویټر یوه نمونه ورته جوړه کړي. ژمی را روان وو او زهره د اعظم لپاره وړی راوړی وه ـې شفا ورته سویټر واوبدي.

جانی په منډه منډه ولاړه خو هغه د شیاما د نیا نه ډېره ویریده، بد بد به یې ورته کتل او دا یې نه پرېښوده چې دننه کوټې ته ولاړه شي. د دوی د حویلی په انګڼ کې یوه ببله چوکۍ ایښې وه چې ـانی به په هغې کیناسته. هغې به هیڅ شی ته ګوتې نه ور وړلې، کله یو وارې شیام ورته په یو قاب کې د ګازرو حلوه ورکړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ویې خوري. نیا چې ولیده نو تر ډېره وخته یې دواړه ټټلې، یا جانۍ چې له کوره وتله نو وې لیدل چې نیا د انغرۍ نه ایره راواخیسته او په زوره زوره هغه قاب یې په ماشوړه پاک کړو. یاما د نیا د لاسه جانۍ ته هیڅ نه شو ورکولی، نو یوه ورځ چې هغه ورغله نو هغې ته یې ورو غوندې اشاره وکړه چې بهر دروازې شا ته دې ودریږي. جانۍ غلی ولاړه وه چې د شیاما لاس د دروازې نه را بهر شو. هغې د ګرمو شیدو کاسه ورته ولی وه چې ژر ژر یې وڅښي. پدې ورځ چې شیاما د شنې ړۍ نه نمونه جوړوله نو جانۍ د هغې لاسونو ته کتل. نمونه پیچلې وه او شیاما ورته د سیخونو او د وړۍ د کورونو، د یو بل د پاڅه د تېرولو او د تار د اړولو چل ور ښودلو. یې څو وارې یې پخپله نمونه اوبدله، با یې جانۍ ته وویل چې هغه د دې په وړاندې هغه نمونه جوړه کړي. انۍ چې ځان پوهه کړو نو شیاما اخوا دېخوا وکتل. بې د ګاونډي سره په دېوال خبرې کولې. شیاما د پخلنځي نه د ځلوبیو کڅوړ راواخیسته او جانۍ ته یې ورکړه، بیا یې د لاس نه ونیوله او د کوره یې بهر کړه.

ن هم د جینکو پدې جوپه کې شفا او فاخره په بورقو کې پټې وې. شیاما لوپټه په سر کړې وه و چې جانۍ یې ولیده نو راټیټه شوه او هغې ته یې ټینګه غاړه ورکړه. جانۍ د شیاما لاس نیولی او هغې سره یې په ماته ګوډه هندکو کې خبرې کولې. د څرخه سپینتر یوه برخه اوس د سبق لپاره بېله کړې شوې وه. به څلورو کوټو کې . څلورو بېلابېلو صنفونو د جینکو لپاره د نسوارې سڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې اوږدې غالۍ غوړول شوې وې. وی ته به یې ټاټ ویل او په یو ټاټ به پېږ جینکۍ یو بل پسې کیناستی.

ټولې جینکۍ د ښوونځي په تالا کې راټولې شوې، جا اوس د شفا سره ولاړه او هر چاته په ځیر وه. مشره استاده انګرېزه وه او هغې یو خبرې په هندي ژبه وکړې ، جانۍ پرې نه پوهیده. ولو جینکو سرونه ټیټ کړې وو او یو بل ته یې نه کتل. بیا د هریو قطار جینکۍ خپلو خپلو کوټو ته ورغلې. شفا د جانۍ د نوم لیکلو لپار یوې وړې کوټې ته بوتله چې سپین ږیرې سړی پکې ناست وو. د هغې نوم او د پلار نوم ولیکل شو او یو کاغذ یې ورله ورکړو چې د لومړی صنف استاذی ته یې ور وسپاري. دې سړي چې شفا ورته بابو صیب ویل د یوې الماری نه کتاب او تختۍ راوویسته. ورسره دوه د نیچي قلمونه او مشوانۍ د یو ډبی نه راواخیستل، وشنایي پونړی یې هم ورسره کېښودې او شفا ته یې وویل چې د تختې لپاره به خاوره له بازاره پخپله واخلي. قاعده شلیږي نو ښه به دا وي چې بهر په کوځه کې په کاندار یې جلد ورته وخېژوي. شفا سرو خوځوو و د جانۍ د شیانو سره صنف ته روانه شوه. لومړی صنف کې جینکۍ ې وې، ښه شور وو. استادې په تخته سیاه (تورې دړې) الف ب لیکلی وو او جینکو په زوره زوره تورې یادول. جانۍ په یوه ېکه کې چې جینکۍ پکې لږ وې، کینول شوه او شفا ورته ډاډ ورکړو چې په نیمه چوټۍ ، به ورپسې پخپله راځي. نږدې ناستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ې وړې جينۍ هغې ته کتل او موسکۍ شوه، جانۍ هم ورته وخاندل او بيا د نورو په شان دا هم د سبق په يادولو اخته شوه.

تر ډېره وخته زباني سبق و، بيا استادې امر وکړو چې اوس ياد ي توري په تختۍ وليکې. جانۍ نورو جينکو ته کتل، د هغې ځاورينه مشوانۍ تشه وه او نه پوهيده چې ر ک که جوړ کړي. ې جينۍ هغه د لاسه ونيوله او استادې ته ورغله، مشوانۍ او ې ورته ښکاره کړل چې دوې اوبو ته اړتيا لري. استادې ورته اجازه ورکړه، دوې په منډه د غولی نه تېرې شوې او په بل ـ کې لګيدلی بمبې ته ولاړې. ې جينۍ لږې اوبه په مشوانۍ کې واخيستې، پونړۍ رنګ يې پکې ورګډ کړو، بيا يې اخوا يخوا وکتل د جانۍ په سر د ململو لوپټه وه چې هم نن ورته مور په سر کړې وه. ر ځو چې هغه خبريده، ې جينۍ د لوپټې نه يوه ټوټه شلولی او په مشوانۍ کې ور دننه کړې وه. جانۍ هکه پکه ولاړه وه او د جينۍ نه يې پوښتن ، وکړه چې ولې يې مشوانۍ کې دا ټوټه ور اچولې وه هغې ورته وويل په قلم چې نګ اخلي ځ ځاځکی بهر نه توييږي. دوی بېرته صنف ته ولاړې او په ختۍ د تورو په ليکلو بوختې شوې. انۍ ډېر په احتياط مخامخ کتل، د توري شکل به يې په حافظه کې کېښولو او بيا به يې ورو ورو په قلم هم هاغسې وليکل. هغه بوخته وه چې پدې کې نابېره د هغې نه مخکې ناستې دواړه جينکۍ د يو بل د ويښتو په شوکولو لاس پورې کړو. د وی په تيل ماتيل کې د جانۍ د لاسه مشوانۍ ولويده او ټول کميس يې ورله ولړلو، استاده راپاځيده، دواړه جينکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له يې يوه يوه ښېرې ږه راخلاصه ، کړه خو چې د جانۍ د کميس حال ې وليدو نو هغه يې له ويښتو را ونيوله او دروازې ته يې ورټيله کړه چې " ورشه بدبختې... په لومړۍ ورځ دې مور ته کار وکتلو."

د وجود نه ډېره کمزوری وه، د استادې په ټېله په ځمکې را ېوته، سترګو لاندې يې تياره شوه او په غوږونو کې يې شغ شغ کېدل. په هوش کې راغله نو د شفا په غېږه کې پرته وه او هغې رته ژړل. دا بله کوټه وه چې پکې يوه زړه خاله ناسته وه. دې ، د جانۍ خولې ته د شودو قاشوغه ورنږدې کړه، او وې ويل، وخښه لورې طبيعت به دې ښه شي." جانۍ سخته وېرېدلی وه او په ژړا يې پيل وکړ، يوه خبره به يې بيا بيا کوله چې، " زه کورته ځمه." مشره استاده راغله، شفا د جانۍ دواړو ته يې تسلي ورکړه او خاله ته يې امر وکړو چې دوي دې کور ته ورسوي. بهر په کوڅه کې يوه تانګه دوی ته په انتظار وه. شفا او خاله، جانۍ راوچته کړه او د تانګې په وروستۍ سيټ يې څملوله. شفا هم ورسره کيناسته، خاله وړاندې د کوچوان سره خبرې کولې او د شفا کور لاره يې ورته ښودله.

هره د محبوبې په کور کې برستنه ګنډله چې په کوڅه کې د ملشومانوشور ملشورشو. د شفا غږ يې واورېدو نو وارخطا ځې ته يې ورمنډې کړې. د لور حال چې يې وليدو نو ژر يې په غېږه کې وله. خاله تانګې وال ته پيسې ورکړې او د زهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د هغې کور ته ور دننه شوه. بیا خاله زهره ته ټوله کیسه
وکړه، دا چې استاده ملامته نه وه، ټول واړه هره ورځ وهل
خوري، وک د جانې په شان بې هوشه شوی نه وو. زهره نه
غوښتل چې د لونو اندې د خاله سره جنګ وکړي، شفا ته یې
ه وکړه، هغې یو څه مېوه د خاله مخې ته کېښوده، جانې نه یې
و پوښتنه وکړه چې څه به خوري. اوس یو څه آرامه شوی
وه، خو د ې پوښتنې سره ورته ی پراټه او هګۍ ور په زړه
شول. هم هغه پراټه یې غوښته نو ټولو وخاندل. **شفا** لاړه تازه
ه او هګۍ یې ورته پاخه کړل او بیا دواړو خوېندو یو ځای
ډوډۍ وخوړه.

نهم باب

۱۹۴۳

جانې تعلیم پاتې شو، هغه ډېره کمزوري وه، ډاکټر ورله د طاقت
د روګان لیکلي وو او زهره زیار ویستلو چې هغې ته ښه خواړه
ورکړي. زیارتونو ته به یې هم بیوله، غاړه به یې رنګارنګ
تعویذونه ځوړند وو. کله نا کله به یې پر مټ هم تعویذ تړلی وو.
ره ته یوازې د جانې غم نه وو، هغه به د شفا په حالت هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړېده. تل به یې په سر کې درد وو، ډوډۍ به یې سمه نه خوړله
ګلابي رنګ یې ژیړ شوی و. په هاغه ورځ خو زهره سخته
نارامه شوه کله چې یوې ګاونډي ورته وویل چې د دې په کور کې
پریان وي چې داسې دواړه جینکۍ په یو مخه ناروغې وې.
په خبره وه چې د ښار ډېر کورونه درانه ځایونه لري خو دا یې
ر نه کیدو چې د دریو کوټو پدې وړوکې کور کې به هم داسې
ځای وي. یوه شپه یې دا باور پوخ شو ځکه شفا په خوب کې په نا
اشنا ژبه خبرې کولې. هغه سخته وېرېده او په بله ورځ د نوې کور
په لټه کې شوه. محبوبې ورته ډېر وویل چې پیریان په کورونو
کې نه وي او بله دا چې که په نوې کور کې هم دا حال وو نو بیا
به چیرته ځي، خو زهره د لور حالت نه شو زغملی.

ې ورځو کې د محبوبې د کور سره جوخت کور خالي شوی وو،
کرایه یې د زهره د اوسني کور نه ډېره وه خو زهره په هر شان
بل ځای ته کډه کوله. میاشت وروسته په نوي کور کې ځای پر
ځای شوه او زهره دېوال په دېوال د محبوبې سره خپل کار
روزګار بیا پیل کړو. د کوټې (چت) په دېوال کې یوه باری وه او
به اوس د محبوبې کور ته له دې باری تګ راتګ کوو.
انی، ښاپیرۍ او شفا هم خوشاله وې، خو اعظم خفه وو. د هغه
محبوبه نه وه خوښه، د هغې په کور کې د خلکو د تلو راتلو خبره
ې نه وه خوښه او دا چې محبوبه به د خپل کور په بیټک(حجره)
کې له سړو سره لیدل. د چم ګاونډ ټول خلک خبر وو چې محبوبه
تجارت کوي او د دې په کور کې راتلونکو خلکو کې زیات تره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اران وو، خو اعظم د کلي هلک وو، هغه ته دا هر څه عجیبه
کاریدل.

نوې کور کې د جانۍ صحت ، شو، خو شفا ورځ تر ورځه
ویلې کیده. زهره به ورله په سر . بادامو تیل لګوو، د شپې به یې
رته د ایشیدلو اوبو جام کېښودو چې لوخړه یې په سپړمو
کاږي، محبوبې ورته ویلی وو چې نزله یې بنده شویده ځکه یې
سر خوږیږي. ې هم ښه نشوه نو د خشخاشو، چارمغزو او د
بادامو شربت یې ورله ورکړو. بیا محبوبې یوه بله ټوټکه ورته
ورکړه. زهره د خیشتو شویو چارمغزو، خشخاشو او د بادامو پی
وویستل، هغه یې په توره خاورینه کټوه کې واچول، بیا یې د شفا
په سر منجیله کیښوده او د منجیلې د پاسه توره کټوه. جانۍ ته یې
ویل چې دا کټوه ورته ونیسي، بیا یې په کرچې کې ژیړ غوړي
په اور سره کړل او په کټوه کې یې واړول. شربت ا وخوټکیدل
او د دې غږ شفا په خپل سر کې واوریدو، کله چې د خوټکیدو غږ
بند شو نو کټوه د شفا له سره راښکته کړې شوه. په تورې کټوۍ
کې هغه بدلې ګډوله یې ورته په یوه کاسه کې راویستل چې وې
څښي. جانۍ هم په منډه ځان له یوه پیاله راوړه او خپله برخه یې
غړپ کړه. خو شفا جوړه نشوه، ورو ورو د هغې دسر درد د
هغې وجود ته هم وغځیدو. ونځۍ ترې پاتې شو او دا په زیات
وخت په کټ پرته وه. د نیاپیرۍ د نرسانو زدکړې پای ته رسیدلې
وې او د امتحان تیاري یې کوله. هغې د خپلې خور د علاج لپاره
ډاکټر رام چند ته ولاړه او د شفا لیدو لپاره یې کور ته راوبللو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر د شفا معاینه وکړه او زهره ته یې وویل چې ټولې الامې ښیي چې پدې کې د لوی تبې جراثیم دی. بیا یې ورته دارو ولیکل او ګلکه یې وویل چې نورې ټوټکی به نه کوي، یوازې پرهیز او ریزي دارو به ورله ورکوي.

ښاپیرۍ د سبق نه وروستو به د خور کټ ته ناسته وه او څو اووی تېرې شوې نو شفا په ښه کیدو شوه. زهره به ورته نرم خواړه ورکول، دارو به یې پر وخت وو. ډاکټر رام چند د هغې د حالت نه ډېر څه مطمین شو، خو زهره ته یې وویل چې نور دارو په بازار کې نه پیداکیږي. د ، له امله ډېر شیان ورک شوي وو او د شفا دارو به ورله . بمبۍ نه راغواړي. د کلي نه هره ورځ د ښفا د پوښتنې لپاره ، ه ښځې را روانې وې او د زهره د کور خرڅ سیوا شو. د هغې نه ډېر کارونه پاتې وو، پخوا به شفا هم ورسره په ګنډلو کې لاس کوو ، جانۍ به هم د کمیس لمنې ورته په لاس رغولې خو اوس به هغې ټوله ورځ د میلمنو پالنه کوله. ښاپیرۍ د خپلې وظیفې یو څو روپۍ سمپولې او مور ته به یې ورکولې، ږې ازموینې شوې وې او د نتیجې په انتظار یې د ډاکټر سیتا ره کار پیل کړې وو، هغه د ښاپیرۍ له کاره خوشاله وه او د نتیجې وروسته یې د نرسانو سپین کمیس جرابې وټان او د خولۍ په سرولو اجازه لرله.

رو ورو زهره سره ټولې پیسې خلاصې شوې او په هاغه ورځ ډېره وځورېده کله یې چې د محبوبې نه ی بیا پور وغوښتو. یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ د محبوبې لپاره هیڅ وه، خو د زهره له زړه وینې څڅېدې او
، بله ورځ یې ښاپېرۍ ته ووئیل، " مونږ به کلي ته ولاړ شو."
ښاپېرۍ نه غوښتل چې خور یې بې علاجه پاتې شي. هغې اوس د
ډاکټر رام چند په کلینک کې کار پیل کړې و او ده ورته بله میاشت
د تنخواه ورکولو فیصله کړې وه، خو زهره چې حسابونه وکړل نو
پوهه شوه چې کلي کې به یې خرڅ لږ وي. ښاپېرۍ د کار نه
علاوه د اعظم دسبق ستونزه هم وه چې اوس په لسم کې و. د ده
کچه امتحانونه(ازموینې) نږدې وو، که پدې آزموینه کې پاتې
راغلی وی نو بیا د بورډ (عمومي) امتحان کې ورته د کېناستو
اجازه نه وه. زهره په دوو کې حیرانه وه. ښاپېرۍ د خپل مور
مشکل اکټرې سیتا ته وویلو او هغې ورته حل راوویستو. د رام
چند کلنیک درې نورې نرسانې د کرایې په یو کور کې اوسیدې.
په دوی کې یوه نرسه واده شوی او خپله کډه یې اوړې وه.
ۍ او اعظم به پدې کور کې تر هغې اوسیدل تر څو چې شفا
ـه شوې نه وه او زهره بېرته ښار ته راغلی نه وه. خو زهره د
دې حل په آوریدو سکوټ ا کار وکړو چې خلک به څه وایي.

ښاپېرۍ، محبوبې او شف ولو زهره ته دلایل وړاندې کړل. ډاکټر
سیتا د شفا د معاینې لپاره د زهره کور ته راغله نو ورته یې بلنه
ـه چې مازدیگر دې هغه کور ته ورشي او پخپله وګوري چې
ـاپېرۍ او اعظم پکې ژوند کولې شي که نه؟ زهره د ښاپېرۍ او
اعظم سره ولاړه او چې په هغې ور کې یې دوه نورې ښځې
ولیدې نو رضا شوه. په دوی کې یوه د زهره د عمر کونډه وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړی یې د انګریز په پوځ کې چرته بل ملک کې جنګیدو، دویمه د پوخ عمر شین خالی وه چې هېچا ته یې د ژوند حال نه وو څرګند **او** نه به یې چا سره خبرې شریکولې. هر وخت به یې وړی **او** بخونه په لاس کې وه او څه نا څه به یې اوبدل. زهره ناروغه شفا کلي ته راوستله.. لوښې لرګي یې ښاپېرۍ او اعظم ته ور نودل، د ګنډولو ماشین یې کلی ته راوړ**و** او یو وارې یې بیا پخپل پخوانی کور کې ژوند پیل کړ**و**.

ښاپېرۍ په انتظارګاه کې د وروستۍ ښځې نوم په رجسټر کې **ول** کلو او هغه یې ډاکټرې سیتا ته واستوله ـ په دېوال لګیدلی ګړۍ کې دوه بجې وې. لږه شېبه وروستو د هغې په ځای کار کولو لپاره بله ن ـسه راغله او ښاپېرۍ د ډوډۍ او دمی ته د کلنیک اته جوړې په یو وړوکی کوټې ور ننوتله. ـدې کوټه کې به د **و** ـې یو یا دوه وارې د نرسانو او دائیانو بنډار جوړیدو، کله نا کله به ډاکټره سیتا هم ورته راغله. رام چند به د کلینک ټولو کار کوونکو **سره** هره دویمه میاشت یوه غونډه کوله او سرکاري اعلانونه به یې ورته اورول.

ـه خاله به هر وختې پدې کوټه کې ناسته وه او نورو ته به یې د ډوډۍ ګرمول ـو د لوښو د وینځلو کار ک**وو**. نن زلیخا دایي د هغې میندوارې ـځې کیسه کوله چې خاوند وهلې وه. ښاپېرۍ د داسې کیسو سره اوس عادت شوې وه. ـره له دې چې نورو ښځو ته ـعلومه وه چې په هغې د طلاق ټاپه لګیدلې وه خو هېڅوک خبر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـو چې ښاپېرۍ تر اوسه جینۍ وه. اکټرې سیتا ورته مشوره ورکړې وه چې هېڅا ته مه وایه. لینک د ښار د ښځو لپاره ځینۍ ځای وو چې هر علاج به یې ژر او په ارزانه بیه کېدو. سرکاري روغ ، لږ لرې وو او که څه هم علاج پکې وړیا وو خو د خلکو ګڼه زیاته او ډاکټرانو ته به ډېر وخت په انتظار تېرېدو.
اپېرۍ خپله ډوډۍ خوړله چې ډاکټره سیتا راغله **او** ټولو ته یې **خبر** ورکړو چې د دوی په درملتون کې اوس یو نوی کمپیوډر د ثار په نوم راغلی دی او د ډاکټر رام چند د مرستیال په توګه به کار کوي. ولو پدې خبره اطمینان څرګند کړ**و** ځکه بهر د سړو **م**ریضانو شمېره ورځ تر ورځه زیاتیده. د ډاکټر مرستیال خو بل ر کیدې شو خو په دې لوې ښار کې هر نوې ډاکټربه یا خو ، روغتون کې په کار ولګیدو او یا به قبایلی سیمو کې د پوځ **سره بوخت‌شو.** هندوستان د نورو برخو نه به ډېر لږ ډاکټران دې سیمې ته راتلل.

نرس کامنې . سیتا نه پوښتنه کړه، " نوی کمپوډر د کوم ځای ی؟" ډاکټر سیتا وویل " د کوم کلي اوسیدونکی دی، خو تعلیم یې ﺩی او څه موده په پوځ کې هم وو، اوس ورله اجازه ورکړې شویده چې ، ځای کار وکړي." د رام چند کلینک د سړو برخو لویه او هلته د کیناستو لپاره کرسۍ هم ډېرې وې. **د** دې او **د** ښځو د برخې ترمنځ لویه برنډه وه و په هغې کې به داروګان جوړیدل. . توخي مکسچر، سپین پوډر چې د اخبار په پوړیو کې به یې ورکول، . زخم لپاره ژېړ بوی ناک ملهم، ټول داروګان به

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لویو لویو صندوقونو او د شیشې په مرتبانیانو کې راتلل. د دې داروخانې په یوه برخه کې به د شیشې وړې بوتلې په ایشیدلو او بو پاکیدې، به ځینو وړو هلکانو ورباندې لیبلی لګولی او مریضانو ته به پدې بوتلو کې دارو ورکول کیدل. هر هاغه مریض چې خپل تل به یې له ځانه سره راوړو، هغه نه به د بوتل پیسې نه اخیستل کېدې. ځای کې به هر وختې درې څلور کسان په کار بوخت وو. د صفایي انتظام ډېر سخت وو او کار کوونکو به په پوزو سپین نقابونه تړلي وو. ه میاشت کې یو ځلې به نګریز افسر د دې داروخانې معاینه کوله، اکله به څوک انګریزه ښځه هم ورسره وه او د ښځو د زېرنتون صفایي به یې کتله. ناپېرۍ به د هغې انګریزې ښځې جامو او بوټانو ته ځیر وه او ماښام به یې پله کوټه کې د پرتوګ پایڅې راپورته کړي، خپل ژېړ وېښته به ي په سرګوله کړې بوټان او جرا ، به یې په پښو کړې او دواړو دای ، ته به یې د انګریزې پېښې کولې.

یوه جمعه چې ښاپېرۍ او اعظم کلي ته ولاړل نو د شفا حال ورته نه نه معلومیدو. کور کې د ښځو ګڼه ګوڼه وه، شفا کمزورې او ژېړه ښکارېده. هاغه چوپتیا او آرام چې مریض له پکار وي، په ترګو نه لیدل کیده. مور یې خپل بنډار تود کړې وو، یوازې انې وه چې کله به یې خور ته پښې ومږلې او کله به یې ورته زی خوزوو. ښاپېرۍ د شفا د تبې حرارت معلوملو لپاره د شیشې ترمامیټر راوو ، هغه یې څو وارې وڅنډله او بیا یې شفا ته تر ژبې لاندې کېښوده. ټولې ښځې غلې شوې او هغوې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېرۍ د داروګانو بکس، د هغې د لاسونو یو یو حرکت ته په ځیر
وې. زهره له یې ډېر خوند ورکړو چې یوه لور یې ناروغه وه او
بلې یې علاج کوو. د بند ې ټول کړه وړه د ډاکټرانو وو، یواځې
پینه چینه او خولۍ یې نه وو. د شفا تبه هم هاغسې وه، په ۹۹
ف ولاړه وه چې تېره اونۍ هم دغه درجه وه. هغې له مور
پوښتل چې شفا له کوم خواړه ورکوي. مور ورته هماغه شیان
شمېرل، د اوربشو اوګر شوده او د چرګ ښوروا. خو جانۍ
کې را ودانګل چې، " غه بله ورځ خو شمۍ ترور ورته سره
الوګان راوړې وو او شفا ترې یو څه خوړلي هم وو، شمۍ
ترور وئیل چې خوله به یې پیکه شوې وي." ښاپېرۍ چې دا خبره
واوریده نو د غصې نه تکه سره شوه. یا چې څه یې په خوله
راتلل وې وئیل. ې ښځې ورو ورو د زهره نه را پاڅیدې او
کور په یوه شېبه کې خوشې شو. زهره نه پوهیده چې څه ووایي،
ښاپېرۍ په لومړۍ ځل دومره په قهر وه. هغې خو د خپل
طلاق او د هغې نه وروسته حالاتو کې هم چېرې داسې غصه نه
وه کړې. اعظم هم د شفا په حالت وکړېدو، مازدیګر دواړه ورور
او خور چې شنډ توت روانیدل نو ښاپېرۍ مور ته غاړه غړې
شوه، د هغې زنه یې ونیوله او وې ویل، " موري د شفا ډېر خیال
ساته... هغې ته د آرام ضرورت دی، خلک ورته مه پرېږده...لویه
تبه په دارو نه بلکې په خواړو جوړېږي. .زه به ډاکټرې سیتا ته و
وایم که په روغتون کې یې داخله کړي." ښاپېرۍ ولاړه نو زهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ع ې پسې ځواب ور واستوو چې راشي ځکه نابېره هغې ځان يوازې احساسوو.

ـمد خان چې عابدې ته ځېږه راخلاصه کړه نو د هغې پښو په ـکه خپل وجود ټينګ نه کړې شو او د کټ سره نږدې راپرېوته، ـر يې د کټ په بازو ولګيدو او د تندې نه يې وينې راماتې شوې.
ی هم هغه وخت خور ته د زهره پيغام ور وړې و. هغه هيښ پيښ هم هلته ودرېده، دواړو ماشومانو په چغو مور ته منډه کړه.
.ريم په زانګو کې ويده وو چې هغه هم د پلار او د وروڼو او خور چيغو او ژړا راپاخيدو، په کوټه کې محشر جوړ وو. صمد خان ای ولاړ وو او عابدې ته يې ښکنځلې کولې. هغې چې له ځمکې ځان راټول کړو نو د صمد خان ورته پام شو او د وينو په يدو، پښې يې ودربولې او له کوټې ووتلو. جانی ترهی نيولی وه او عابـ ـرته څه وويل خو دې نه اوريدل. بهر نه يو څو ښځو ـر راښکاره کړو او بـا ټولې د عابدې په ملهم پټې لګيا شوې.
کوثر ، جانی په غيږ کې ان پټ کړې و او لږه شېبه وروستو اوده شوه. شاه جهان په کټ ختلـ او بړستنه کې يې ځان پټ کړې وو او وړوکی ملشوم ـن مور پورې نښتې وو.

د عا ې مشره يور خوشاله معلوميده ځکه لومړی ځل وو چې عابدې هم د سړی نه وهل خوړلی وو. اوس هغه د دلاورخان نيازبينه انږور نه وه...د کور د نورو انږيندو په شان يوه عامه ښځه وه. ـو ځلورو کالو کې د عابدې نازک وجود غټ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو او صمد خان اوس به نه څه خبره هغې ته په قهر و. په دوډۍ کې مالګه ولې ډېره ده؟ ماشوم ولې ژاړي؟ ماستې ولې تروې دي؟ وښه نه ده خړینه شوی... دا عامې خبرې وې چې عابدې به هره ورځ اورېدې. په خاصو مواقعو ورسره یو دوه بدې خبرې هم مل شوې، "بدبختې، سپېرې، پواړې"... خو ن صمد خان ورته د پلار ښکنځله وکړه نو عابده په قهر شوه. هغې هر څه زغمل خو د مور او مړ پلار سپکاوی یې نشو زغملی. نن له هغې نه . خوابنې خبره هم هیره وه چې خپلو ټولو اد و ته یې څو وارې کړې وه، " ی ته خبره مه ګرځوی، که نه هډوکی به درته مات کړي." ټولو ښځو دا خبره منلی وه چې قهر او غصه د نارینه حق وي او د ې وهل خو په قران کې راغلي دي.

اوس د ک ټولې ښځې له عابدې راچاپېره وې او د هغې د وهلو اصل سبب یې معلوموو. عابده سرټېلی د ماشومانو په غم کې وه، هغوی له چ ، لاس کې د ګوړې چکی ورکړې وه. جانۍ د خور سره په کټ ناسته وه او عابده له هغې شرمیده، نه یې غوښتل چې د ونې حال ټولو ته ووایي. په دومره وړه خبره صمد هغې ته څپېړه ورکړې وه چې پخپله هم ترېنه هیره وه. جانۍ ته یې وویل چې هغه به صبا ته مور ه ورځي. پخوا ددې چې جانۍ مور ال ویلی وای، د کلي ټولې ښځې خبرې او زهره ته یې حال رسولی وو، اصل خبره هېچا ته نه وه څرګنده. زهره د شفا په حال خواشینې وه اوس چې د عابدې خبر ورته راورسیدو نو صبر رې ونه شو، شفا سره یې دوه ګاونډیانې کښېنولې او پخپله یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بورقه په سر کړه د دلاور خان چم ته ولاړه. عابدې مور ته خپل حال تېر کړو.

ـان ورته پنځه روپۍ ورکړې وې چې له ښاره ځان ته د جامو سوچه جوړه واخلي. عابدې دا پیسې مور ته ورلیږلی وي ـې څلور نیم گزه لیدې ملتین ورته له کابله راوغواړي. صمد خان اوس دا خبره نه منله چې هغه عابدې ته هغه پیسې د جامو لپاره ورکړې وي. ـپسې خو هغه د امانت په توګه عابدې ته ورکړې وي.

ـره خبره وه چې له واده وروسته دا لومړی ځل وو چې عابدې ورته صمد خان د پنځو روپو او د جوړې خبره کړې وه. د دې ـې ښځې هم چرې د ځان لپاره پخپله جامې نه وې اخیستې. ـ ټولو ته به یو اختر بل اختر جامې جوړیدې. دلاور خان به پخپ ـ له ښاره د هر هاغسې ټوکر تانونه راوړل چې د ده په زړه او جیب برابر وو.

د زهره کشرې خو ـه ټولو ته جوړې پرې کړې، د ململو د تان به یې ورله لوپټې بیلې کړې او دوی به بیا پخپله خوښه ـنګولی، ځینو به ورله اهار(نشلته) ورکړو چې لوپټې شخې شي.

خو اوس د دویم نړۍ و جنګ اغیزه په هر شي لیدل کیده. ـ ښار ـه ټوکر ورک شوی وو، څو بزازانو پخپلو هټیو د کابل مال خرڅوو ـې ډېر ګران و. ـیا د څه وخت لپاره د هندوستان ګلداره ـټ هم ورک شو چې پخوا به دوه آنې گز خرڅیدو. د محبوبې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې به په دې زمانه کې هم هر رنګه وریښمین او د کتان ټوکر کېدو، هغې به د بمبۍ نه کمخواب او بنارس راغوښتل او رخچین به یې د ګیانګ د تجارانو نه اخیستل.

زهره تر ډېره وخته لور سره ناسته وه. یې د نورو ټولو ښځو په وړاندې د خپلو غوږوونو **سرو زرو** الۍ وویستلی، د عابدې د خوابنې په لاس یې ښودې او ورته یې وویل، " نن خو یې زما لور د پنځو روپو لپاره وهلی ده .. دا والۍ زوې ته ورکړه چې په ار کې یې خرڅې کړې او خپلې پیسې واخلي. زه به لور ته په مغو پنځو روپو جوړه اخلمه، راوړمه او دا به یې اغوندي... که بیا یې زما په لور لاس اوچت **کړو** و ښې به ورله ماتې **کړم**." د هره په وروستۍ خبر، د کور ټولې ښځې هک پک پاتې شوې. هغې جانۍ له لاسه ونیوله او په ټوله لاره په وېناو و ښېرو کور نه ورسیده.

لسم بلب

۱۹۴۴

شفا یوه چیغه کړه او په کټ کې په لټو ټکولو شوه. جانۍ د لاسه و بوتل پرېوتو او هغې شمۍ پسې منډې کړې. زهره هغه **وخت** د منې د فصل په غم کې پټو ته ورغلی وه **او** په کور کې یې نانۍ او شمۍ د شفا سره پرېښی وې. ی د بکیانې د ونې لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کټ غځېدلی وه او انې د منډې نه وړاندې هغې د شفا چغه اوریدلی وه، ژر راپاڅیده. هغې ته یې په خوله کې اوبه ورکړې. با یې ورته د پښو په تلو مالش وکړو. په دم تعویذونو او زیارتونو ټولو کې هغه د زهره مشاوره وه، لویه تبه هغې ته د پیریانو کار معلومیدو. په کلي کې هر چاته یې دا کیسه کړې وه چې په شفا پیریان ناست دي. ځکه غې یوه ورځ ویښته خلاص پریښې او د ځر د ونې لاندې ناسته وه. کلي کې د اینځر دوه ونې وې، یوه په بره حجره کې او بله د اسلم دوی کور ته مخامخ. ټولو ښځو دا خبره یې بل ته کړې وه خو هېچا دا پوښتنه نه کوله چې شفا د سړو حجرې یا د اسلم دوی کور نه بهر کله ورغلی وه.

نمې د کلي باتجربه دایی وه او هیچا د هغې خبره نه شوه ردولی. ن چې هغې د څو ورځو راهیسې د زهره کره د شفا پالنه کوله و ټولو ته یې دا خبره هم کړې وه چې شفا د بې وشۍ په حال کې په بله ژبه خبرې کوي. ځو به توبې یستلی، بیا به یو څو ښځو پکې خپل غړونه ورو ورکړل، پس پس به یې وکړل، " ړی ښار ، یې څوک خوښ شوی وي... مور به یې ورکوي ځکه یې کلي ته راوستله." بیا به ټولو ، لوپټو کې خولې پټې کړې او پټ پټ به یې وخاندل.

شفا چې لږه آرامه شوه نو جانۍ مور پسې پټو ته په منډه وه. زهره یې په نیمه لاره کې ولیده چې د کور په لورې را روانه شوې وه. جانۍ چې یې ولیده نو ګړندۍ شوه او هغې په لاره د شفا حال ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر کړو. لومړی ځل نه وو چې په شفا داسې چپه راغلی وه، تېر ځل ښاپېری په مور زېری کړې وو چې د شفا تبه اوس ختمه ده خو پرهیز به بیا هم جاري ساتي. د هغې راهیسې شفا کله کله له کټه راپاڅیده او څه نا څه په کور کې به وګرځیده، خو بیا به داسې چپه ورباندې راغله چې ژبه به یې بنده شوه. یو وارې زهره د ښاپېری په غوښتنه شفا ښار ته بیولی وه، ډاکټر رام چند په روغتون کې ولیده. د لویې تبې علاج یې شوی وو. خو د بې هوشی سبب یې نه وو معلوم. ی شوه چې څه دماغي کمزوری ورته پیدا شوی وي خو ډاکتر زهره ته تاکید وکړ چې نور دې په کلي کې نه ایساریږي. شفا ښه هوښیاره جینۍ وه او د سبق سره یې ډېر شوق وو، کتاب او مطالعه به د هغې ناروغی لرې کړي.
تر رانږدې وو او زهره غوښتل چې په کلي کې څو ورځې
ې واړوي نو بیا به ښار ته کډه وکړي، د محبوبې سره یې خبرې کړې وې. په هاغه محلت کې یو کور هم تش نه وو، خو د محبوبې په هلوځلو ورته دوه کوټې اخوا بل کور پیدا شو، د زهره
زړه یو څه آرامه شو.

د رام چند په کلینک کې نن ډېره اله ګوله وه. ښار په لویې ځلور کې کانګریسیان راټول شوی وو، د جواهر لال د راتګ خبره کیده چې یو چا پکې شر جوړ کړې وو. هل تکول پکې دومره نه ووشو خو څو کسان په تیل ماتیل کې تر و لاندې راغلی وو. ډېر کې ځینې لوی روغتون او ځینې رام چند کلینک ته راوستل شول. له بده مرغه ډاکټره سیتا پدې ورځ پخپله ناروغه وه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـځو خوا هیڅوک نه راتلل. مریضانې ـې چې خبرې شوې
ـوې چې مشره ډاکټره نشته نو ډېری پکې کورونو ته لاړې. رام
د چې خبر شو نو ښاپیری ته یې وویل کوم مرض چې ته پخپله
تشخیص کولی شې، دوا پرچه ورته جوړه کړه. پیچلي مرض به
کمپوډر نثار ته وروسپاری خو هغې ـځې ـه پوښتنه کوه؟ که نه
غواړې چې سړی یې ووینې نو کور ته دې ولاړه شې.

ـی پدې خبره خوشاله شوه، پدې کلینک کې اوس د هغې یو
کال پوره شوی و. دا یی ډېر ارمان وو چې هغه هم مریض ته
پرچه ولیکې، دوربین (ستیتوسکوپ) په غاړه وځړوي او د ډاکټر
په کرسۍ کښیني.

یوه دایي ـ میندوارو ښځو سره لګیا وه، شاه ګل هم ورسره مرسته
کوله. ـاپیرۍ د یوې ښځې سره خبرې پیل کړی چې وچ ټوخی
یې و، د هغې غاړه او سینه یې معاینه کړل، بیا یې ورته د ټوخی د
دارو نوم په پرچه ولیکلو او داروخانی ته یې ورواستوله.

داروګانو د جوړولو کوټه د هرې ورځې نه زیاته مصروفه وه، د
جلسي د ټیپانو لپاره ملهم جوړیدو، برنډو یوې خوا ته د اوسپنې په
ـنو کې لګیدلی پردې ودرول شوی وې او کمپوډر نثار هلته
په یو میز مریضان لیدل. ښاپیرۍ څو ښځې پخپله ولیدلی، نورو ته
یې د کیناستو اشاره وکړه، بیا ولاړه، د پردې نه یې سر ور ښکاره
کړه او نثار ته وویل، " ځې مریضانې په انتظار دی" نثار د
ـستی مریض کاغذونه یو فایل کې اینودل، پدې خبره یې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـِ ته کړ او پردې ته يې وکتل، يو څو شېبو له حیرانه پاتې شو، په
پين اوږد کمیس، جرابو او بوټانو کې لکه د يوې ماشومې دا
ټينی نرسه نه ښکاريده. د هغې په سر سپينه وړې ټوپۍ د هغې
ـره ويښته پوره نه وو پټ کړې. د ښاپیرۍ اسماني سترګې چې د
ـ سترګو ته ور برابرې شوې نو هغه وشرمیده. د اکرام نه د
بيليدو وروسته هغې د رام چند نه علاوه چرې بل پردي سړي
سره خبرې نه وې کړې او نه يې چا ـه په ډکه سترګه کتلی وو. د
نثار په کتلو د هغې په زړه کې لـ ـه د سمندر د څپو شور راپورته
شو. ـې د نثار ځواب ته انتظار ونه کړ او بېرته معاينه خانې ته
ړه، يوې ښځې ته يې لاره ورسمه ـړه او پخپله د ډاکټرې سيتا
ـه کرسۍ غلی کيناسته. مازديګر وروسته به مريضان کم شول،
ـار شتمن خلک به کله ناکله راتلل، خو دوی به د راتلو نه
ندې ځواب راوليږلو چې ډاکټر به ورته وزګار وي او که نه،
داسې کسان به د رام چند او د سيتا خاص مريضان وو او بل چاته
د دوی د مرض حال هم نه و معلوم.

ار د ټولو مريضانو له ليدلو وروسته اوس کلينک ته مخامخ د
سړک پورې غاړې ته په يو چای خانه کې ناست و. مخې ته يې
ورځ پاڼه ايښې او د شنو چايو پياله يې خولې ته نيولې وو. نثار د
کلي د هغو څو ځوانانو څخه وو چې په لومړۍ نړيوال جـ ـک
ـې د انګريزانو ملازمت يې کاو. ده د يو ـوځي ډاکټر سره موټ
چلوو او د هغه په ملاتړ څه سبق يې وويلو او ـ څلورم امتحان پاس
کـ ـ. انګريزي ژبه يې هم د کار په وخت کې زده کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کې مور ورله خپله وربړه شاترینه واده کړه او دی د اوولسو کالو په عمر کې د لور پلارشو. خو د ده د کلي ژوند نه و خوښ ځکه د انګریز ډاکټر په کور کې د ژوند بل اړخ یې لیدلی و. چې د کمپوډري امتحان یې هم پاس کړو نو د پوځ د ډلګیو سره به په ټول هندوستان کې ګرځیدو. یوه ورځ دی په غسل خانه کې راپریوتو او پښه یې ماته شوه نو پوځي روغتون نه لرې کړی شو. ړي پیسې یې ورته ورکړې او نثار پدې پیسو د ښار په زړه برخه کې کور واخیستو. د ده درې زامن اوس ښوونځو ته تلل او شاترینې ته یې ډېر وړیل چې ښار ته راکډه شي، خو هغه په کلي کې خوشاله وه. د نثار د مور د مړینې نه وروسته اوس دا په کلي کې د یوښتمن سړي د ښځې په توګه اوسیده. دریو او دریو زامنو زیړول ورته دا ډاډ ورکړې وو چې د هغې ژوند پوره دی. ار نه غوښتل چې زامن یې په کلي کې له تعلیمه بې برخې پاتې شي، هم دا وه چې دوی ې د ښار کور ته راوستل. شاترینه لږ وخت لپاره ار ته راغله خو ډېر ژر بېرته ولاړه.

نسحر نثار درې واړه زامن پخپله ښوونځي ته رسولی وو. هغه له دې خبر وو چې په کور کې د اخلي پخلي لپاره زمان موجود وو، د هزارې اوسیدونکی زمان ډېر ټوکي و خو د نثار لپاره په کې داسې څه نه وو چې دې ورته تللی وای.

"صیب نورې چای درته راوړم؟" نثار د خپل ژوند د روان فلم نه راووتلو او د چای خانې دروازې ها خوا د رام چند کلینک خوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وکتل. ای والا ته يې په نفی سر وخوځاوو او پيسې يې ورته
ميز کېښودې، بيا هغه د کلينک په لورې روان شو. هلته يې
غوږ يې د يو غږ د اوريدو په تمه ږ په کلينک کې هر څه ورته
لسما ې ښکاريدل.

ې پخپل کرسۍ ناست وو، انتظار يې کاوه چې ښاپيرۍ به راشي
خو هغه بيا رانغله. اکټر رام چند يو څو کسان ورته و ولېږل، ده
معاينه کړل او نسخه يې ورته وليکله. پنځو بجو به خدای خبر
ې نثار هاغه پردې ته کتلي وي چې د برندې سره جوخت
کوټې په دروازه لګيدلې وه، خو د هغه د زړه مراد پوره نه شو. د
ينک يو څوکيدار ورته وويل چې د ښاپيرۍ خور په کلي کې
سخته ناروغه وه او هغه د خپل ورور سره د کلي په يوه ټانګه کې
د وخته تللی وه.

ېرۍ د شفا په ناروغۍ اوس لړه لړه پوهيده. هغې ته دومره
احساس شوی وو چې شفا هم ځکه د نورو خويندو له موره ګيله منه
وه، هغې ليک و لوست وغوښتل، شعر سره يې مينه وه...خو مور
به ورته کتاب نه ورکاو. ا خبره عامه وه چې جينکۍ شعر نه
وايي، د خوشال ديوان چې به په کوم کور کې موجود وو، هغه به
د لوستو جينکو نه پټساتل کيدو. نفا د رحمان بابا ځېنې شعرونه
ياد کړې وو. و څو د پښتو کتابونه ورته عابدې راغوښتي وو خو
په هغې کې به زيات ټکي د فارسي و او د دې د پوهې لپاره شفا
ځوک نه لرل چې ورته مانا وښايي. اعظم به کله ناکله ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولوستل خو په ډېرو خبرو هغه پخپله نه پوهیدو. د هغه د ښوونځي زیات کتابونه په اردو ژبه نور په انګریزي وو.

شفا د وجود د ناروغۍ علاج کیدو خو د هغې د دماغو د رنځ علاج د چا سره نه و. ډاکټر رام چند ورته ویلي وو چې د شفا د بې شئ چپې کیدای شي ژور خفګان وي. خلکو به ورته (میرګي) ویل. نابیرۍ نه غوښتل چې خلک خبر شي. په کومو جینکو ي د میرګي دورې راتلی، خلکو به ورپورې ملنډې وهلې چې دا میره غواړي. نابیرۍ کلي ته په لاره په ټانګه کې د شفا د میرګي علاج لټاوه. ثار ورته په سترګو کې وډریدو، "هغه لوستی سړی دی مور ته به وایمه .. شفا به ښار ته راولو." ډېر ځلي هم هغې مور سره د شفا د واده خبره کړې وه، د نثار په هکله یې ورته ویلي وو زهره په لومړی ځل احساس وکړو چې د هغې د ملاتړ لپاره اوس یوه لور لکه د نارینه ورسره ولاړه وه. نابیرۍ پخپل تصور کې شفا ولیده چې ناوې شوې وه. د هغې واده په ښار کیدو، دې پخپله هم ځان جوړ کړې دی او نثار ورته ګوري. ټانګه اوس د کلي په کچه لاره روانه وه خو نابیرۍ تر هغې هم د شفا د واده په تصور کې ډوبه وه. د کلي د جینکو سره یې تمبل وهلو او د نکریزو شمع یې بلولې. خو یو وخت پدې سندرو کې د ژړا غږ هم شامل‌شو. هغې د مور ژړا واوریده او بیا ورسره د کلي د نورو ښځو ماتم هم ګډ شو. نابیرۍ نه پوهیده چې دا د هغې تصور و او که حقیقت. ه د شنډ توت لاندې ولاړه وه، اعظم ترې پ کړی وو او خپل کور کوڅې ته یې منډې وهلې. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپېرۍ د تصور دنیا رنګه وه، د کلي خلک د هغې د کور په لوري روان و و تر څو چې هغه رسیده، دشفا د کټ چاپېره د ځو ویر کاو. د هغې د قبر کیندلو لپار ، د کلي یو څو تنه په حجره کې راټول وو. خو په حجره کې د دې مرګ نه علاوه د واده د ډوډۍ تابیا هم کیده.

کرام په ښار کې واده کړې وو او نورجانۍ غوښتل چې ټول کلي ته د واده ډوډۍ بیا ورکړي. اکرام د دی سخت مخالفت کړې و. هغه ه ښار کې ډېرې پیسې د ښاریا و د واده په دودونو خرڅې کړې وې او اوس یې دومره توان نه لیدو. خو ورجانۍ ورته واښ وکړو چې که دې ډوډۍ ونکړه ، هغه به خپل ټول کالي او که خرڅه کړي او د کلي خلکو ت به وښايي چې د هغې زوی بد نه و.

د تېرو څو میاشتو راهیسې هغې انتظار کا ، ښار کې د اکرام یو ملګری ورله د بل واده انتظام کړې و.ه ورجانۍ لکه د مېلمنو هغه واده ته ړه او د ښاریانو کړه وړه یې چې ولیدل نو هوډ یې وکړ چې په کلي کې به ارو مرو مېلمستیا کوي. د هغې نوی انږ.ور غسې ښایسته نه وه لکه ښاپېرۍ، خو د جامو کالو فیشن یې برابر و. نورجانه د شفا د ناروغۍ نه خبره وه، ولې بیا یې هم هره شپه په کور کې جینکو تمبلونه وهل او د واده سندرې یې وئیلي.

د شفا د مړینې سره د کلي مشران ول شول او دوي اکرام او جانۍ ته نصیحت وکړ چې دا به ناروا وي چې د ځواني مرګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا د ځلوېښتی نه وړاندې دوی د واده خوشالی وکړي. د
ورجانی ارمان په زړه کې پاتې شو.

یوولسم باب

۱۹۴۵

د شفا د مړینې دوه میاشتې پوره شوی وو، زهره خپله کډه بېرته
ښار ته اوړی وه. ظم او ښاپېری یو وارې بیا د مور او وړې
خور سره ژوند پیل کړې و او ، زهره په سر کې ناڅاپه د سپینو
ویښتو شمېر زیات شوی و. ځان ، د کنډلو په ماشین اخته کړې
، خو هیڅ کار ته یې ډېره نه لګیده. کور ټول کارونه به ورته
جانی کول غه ډېره نری او په ونه جګه وه خو خبرې یې اوس
هم د ماشومانو په شان کولې. عظم د سکول(ښوونځي)
وستی څو میاشتې پاتې وې، د لسم امتحانونه نږدې وو، خو هغه
ه کتاب ته ګوتې هم نه ور وړلی. په دې نوي کور کې د پخوانو
اوسیدونکو نه د کوترو یوه ځېرګې پاتې وو، اعظم ځان له یو څو
رې له بازاره راوړې او مازدیګر به یې لکه د نورو ځوانانو په
کوټه تېراو.

پیری به اوس د ډاکټرې سیتا سره هغو کورونو ته هم ورتله چې
اشوم د ولادت لپاره ورپسې ځواب کیدو. ه ښار کې جلسې
سونه ډېر شوې وو، په لارو کې به کله خدایي خدمتګار، کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاکسار او کله مسلم لیګیان ښکته پورته کیدل. س له ښاره لرې
ځینو کلو باندوکې هم درملتونونه پرانیستل شوی وو. په ځینو
کې به ډاکټران نه وو او له ښاره به ورته په اوونۍ کې یو یا دوه
ې مسلکي ډاکتران او نرسان ورلیږل کیده. رام چند روغتون ته
هم دنده سپارل شوی وه چې دوی به خپل نرسان او کمپوډران کلو
ته ورلیږي او ماشومان ته به د چیچک (حکو کو) ستنې لګوي.
د دې کار پیسې اضافه وې و د ښاپیری په شان هر چا د نورو
پیسو لپاره خپل نومونه ورکړې وو چې دوی به د چوټۍ په ورځ په
ـرکاري ګاډو کې کلو ته ورځي. د زهره دا خبره خوښه نه شوه،
لې ښاپیری پوهیده چې یوه ورځ په کور کې تېرول هغې ته هیڅ
ګټه نه لري. ر به یې ټوله ورځ یا ژړل او یا به یې د شفا خبرې
کولې. رکاري ګاډی کې به ډېر کسان وو او دوی به په لاره
کې پخپل خپل منزل کوزیدل. ٠ وروستی کلي کې به ګاډې د ډلې
سره تم شو، او بیا به یې مازدیګر خپل سفر پیل کاوه. او بیا داسې
ل چې د وروستی کلي په ډله کې به یوازې نثار او ښاپیری
ې شول او مازدیګر بېرته راوګرځیدو پر وخت به ښاپیری په
اندوینی سیټ ناسته وه، یو څو اونۍ چې تېرې شوې نو د
کاري ګاډی ډرایور به کله کله شا ته ناست ولیدل شو او نثار به
پخپله اډی چلولو.

اعظم په زوره زوره د پاکستان زنده باد په چیغو په کوڅو کې د
نورو هلکانو سره منډې وهلې. ده بسته په سر اېښې وه او د نورو
هلکانو په شان یو کاغذ یې په لاس کې نیولی وو. ده چې د کور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وازه خپرې ولګولی نو دروازه ورته انی له وړاندې خلاص کړی وه. ا د جانی مشغولتیا وه چې د کور له کاره به وزګاره شوه نو کوڅې په لورې کړکی به یې خلاصه کړه او له هغې به ـې ښکته تلونکو ته کتل. د نورو کورونو په باریو کې هم کله نا ـه ښځې او جینکی راښکاره شوی او د محلت مجلس به پدې کړکیو کې تود شو. ډېرو جینکو ته له کوره بهر د ورتلو اجازه نه وه، نن هم هغې د کړکی نه کتل او چې د هلکانو په ټولی کې یې ور ولیدو نو د دروازې زنځیر یې ورته راښکلو.

اعظم په یوه ساه بره وخت او جانی ته یې کاغذ ښکاره کړو. نن په ک ګم پارک کې جلسه وه، اعظ هم د خپلو ملګرو سره ورغلی و دا پاڼې یې راوړې وې. ـانی ته د سپین کاغذ پرمخ تور ټکي ـې معنا ښکاریدل. هغه نه پوهیده چې ورور یې ولې دومره په جوش کې و، ژر ژر یې هغه ته ډوډی په یو پتنوس کې راوړه او کاغ ـې د تخت تر څادر لاندې پټ کړوچې د مور له قهره وېرېده. عظم له ښوونځي ورو ـه بې پوښتنې بل ځای ته تللی و او د زهره لپاره دا لوی جرم و خو هغه نن غرمه د محبوبې کور کې وه. د چا د واده ښه ډېرې جامې د ګنډلو لپاره دوی ته ورکړی شوی وې او زهره به هره ورځ هم هلته کار کاو. اعظم ډوډی خوړله او خور ته یې د خدایي ـدمتګارو او د مسلم لیګ د جلسو کیسه کوله. د جانی لپاره دا ټول ټکي نا اشنا وو خو هغې ورور ته غوږ ایښي وه، " اوس به پاکستان جوړیږي." اعظم ورته وویل، " ـګه به جوړیږي؟ ک به یې جوړوي؟" اعظم ورته خپل

معلومات ورکول، |هندوان به په هندوستان کې اوسیږي او مسلمانان به په پاکستان کې. ندوانو پاچا به ګاندي وي او د مسلمانانو پاچا به جناح وي."

جا ی سره وخوځوو او پرېشانه شوه. ورور نه وپرېده چې د دې ه پوښتنو ورسره په جنګ نه شي. بیا یې زړه ښه کړو او وې ویل، " مولا خو یهوده ده...د هغوی پاچا به څوک وي؟...او د ګیتا پ به څوک وي، هغه خو سکه ده...؟ هغې لا د خاکروب (موسلي) سلیم په هکله هم فکر کاوه چې د هغوی پاچا به څوک وي، خو اعظم ډوډۍ خوړلې او د پوښتنو د ځواب پرځای بره په کوټه خپلو کوترو ته دانه اچولو لپاره وروختلو. جانۍ ته دا ې خبرې حیرانونکې وې، هغې خو د یو پاچا څېره لیدلې وه چې په سریې اج ایښې وو او ورسره د هغه ملیکه ولاړه وه، نګرېز پاچا. هم د ې انګرېز پاچا د جشن په ورځ عظم د خپل ښوونځي نه د شیرینۍ (مټایی) یوه ړه ټوکړی راوړې وه. مور یې وویل چې پکې پوره یو پاو بالو شاهی ایښې وه. اعظم . هغه یو رنګین تصویر هم راوړې و او ورته د هغه نوم م ښودلی وو، جارج ځم...او جانۍ ته به د هغه غوږونه د هغه د مخ نه ډېر غټ ښکارېدل.

ابسام ناوخته ښاپیرۍ له کاره راغله، هغه نن ډېره خوشاله معلومیده، ډوډۍ یې هم سمه ونه خوړه او په کټ څملاسته. جانۍ ډېره موده وروسته د هغې پر شونډو ګلابي رنګ لیدلی و. د واده

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرخي پوډر هغې پخوا د بکس په تـ ـي ورک کړې وو خو له څو
رڅو راهيسې يو يو شی بيا دهغه وړوکی هنداري په چوکاټ کې
ښکاريدو چې د د ـ ي د کوټې په يو ديوال ځوړنده وه. ـه جانۍ دا
هر څه ډېر ښه لګيدل، د شفا د مړينې وروسته ددوی په کور کې
يوې ـ ـ ی خاموشۍ خپل څادر غوړولی و. زهره به ډېرې لږې
برې کولې، خو اوس به ښاپيرۍ کله ناکله د جانۍ سره ټوکې
وکړې. اعظم به د دې له لاسه شی وـد تولو...شوخي به يې وکړه
او ـناپيرۍ به له خندا شنه شوه.

ه ورځ جانۍ په کور کې يوازې وه، زهره د هرې ورځې په شان
محبوبې کره وه، ښاپيرۍ نابېره ـ کوڅې دروازه وټکوله. جانۍ له
ـړکی ـيدل چې ښاپيرۍ سره يو سړی هم و. دوې بره کور ته
ـاوختل او ښاپيرۍ بورقه ليرې کړه، بيا يې هغه سړی ته وويل، "
دا زما تر ټولو کشره خور ده، جانۍ."

ـانۍ ته مور ويلي وه چې مېلمانه راشي نو سمدستي د چايو لپاره
اوبه په نغري باندې کېږدي. هغې ـ ـداسې وکړل، ښاپيرۍ د خپلو
ـاروګانو بکس په کور کې هيرکړی و، هماغسې راغلی وه. د
ـناپيرۍ د خولې نه ـ ـ ـ ته د سړي نوم څرګند شو. جانۍ په
نځي کې اخته وه، خو له دروازې يې ليدله چې خور يې هغه
سړی له لاسه ـنيوله او لويې کوټې ته يې بوتلو چې د پاچا انځور
ـرته وښايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ٔنځو جانۍ چاى جوړولى، مېلمه د هغې خور سره هملته په لویه کوټه کې ناست و. جا ۍ وارخطا وه، د هغې په کور کې چېرې پردى سړى نه و راغلى. د عابدې خاوند صمد خان هم د دوى کور ته راتلو نو په برنډه کې به یې په تخت ډوډۍ وخوړه او بیا به په ار کې ورک و. ښاپېرۍ به له هغه مخ پټوو. ځو نن ښاپېرۍ د دوى د کور قانون مات کړې و. .روازې زنځیر چې وکړنګیدو د جانۍ زړه جوړ شو، زهره پاس راوختله نو وې لیدل چې نثار ِ تخت ناست وو او ښاپېرۍ د جانۍ سره د چایو شیان برابرول.

ر زهره ته راپاڅیدو، ښه تود سلام یې ورته واچوو او هم هغه خبره یې ورته وکړه چې له ښاپېرۍ د دارو بکس په کور کې پاتې شوې و. ا ښاپېرۍ د چایو پتنوس په خت کېښود او مور ته یې وویل، " ما ویل چارسدې ته لاره ډېره ده، چاى به وڅښو نو بیا به روانیږو" زهره ترې ، نورو نرسانو پوښتنه وکړه نو نثار ورته وویل چې " په سرکاري ګاډي کې تللي دي، موږ به اوس په ډ ګاډي کې ځو." ِهره نور هیڅ ونه ویل ..ښاپېرۍ او نثار چاى وڅښلې او د خداى په امان په ویلو له کوره ووتل. جانۍ لوښې راټولول چې مور ورباندې غږ وکړو، " ۍ څه مهال راغلي وو؟" ښانۍ په انګڼ کې د لمر او د سیورى لیکې ته ودریده، بیا یې په یو ځاى پښه کېښوده، " نمر په ې ځاى کې و."

زهره د سیورى پلن والى ته ِکتل او تندى یې ګونځې شو. جا ۍ وهه شوه چې ښاپېرۍ راګیره شوې وه. هغه اوس د مور په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پو هیده   ا زهره چې نورې پوښتنې پیل کړې نو جانۍ وارخطا شوه.   اپېرۍ په هغې ډېره ګرانه وه او ذ، یې غوښتل چې مور ورسره شر وکړي. ځان د خلاصولو لپاره یې مور ته وویل، " زه نه یم خبره.   ټول وخت په نغري کې اور بلولو، لرګي لامده ، څه به مې کړې وای؟" ماښام لمونځونه شوي وو چې ناپېرۍ کور ته را ورسیده.   هره غوښتل چې ورسره خبرې وکړي څو د ښاپېرۍ په اوږدو نریو ګوتو د قلم نښې او د هغې په ورو بوټانو سپینې دوړې ورته د هغې د روزګار حال په چیغو ویل.   نۍ ورته د وړاندې نه اوبه تودي کړې وې. ناپېرۍ چې ځان وو ځلو او مور ورته ډوډۍ راوړه نو دې بیا په بالښت سر ې او د خوب په وادۍ ورکډه شوی وه.

ږ د زهره خوب تښتیدلی وو. د شفا مړینه یې هیره وه او ښاپېرۍ کړو وړو ته زیاته وارخطا وه. هغه خبره وه چې نثار واده شوې دی، لوی لوی اولادونه لري، یوه لور یې هم واده کړې وه. خو هغه میخ ډول داسې نه ښکاریدو چې د دېر عمر به وي. د هغه جامې به د ډاکټر ام چند د جامو نه ښایسته وې. کوټ او پتلون به یې د صدر د یو اوچت درزي نه جوړول، بوټان به یې د څرمنې او د زمانې د فیشن سره سم برابر وو. سیګریټ به یې د هندي فلمونو ټر پرتوی راج په شان په لاس کې نیولو، د کوټ د لاندې د واسکټ په جیب کې به یې طلاي ګړۍ ایښی وه چې زنځیر به یې بهر ځوړند وو. س خو یې موټر هم اخیستی وو، او زهره ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر ښه ووه، خو دلاور خان دې په دې غټ وړاندیز غوسه کېدو.

ډبله لور معلومه وه، د هغې سترګې به تل اسمان ته وې، د کلي نه
ډیاته په ښار کې خوشاله وه.

ډېر ځو ورځې چې ډېره نارامه شوه وړ یوه ورځ ډاکټرې سیتا ته
ولاړه. هغه د مریضانو سره بوخته وه، د ډوډۍ په وقفه کې یې
زهره خپلې کوټې ته دننه کړه او تر ډېره وخته یې ورسره خبرې
وکړې. زهره چې له هغې کوټې راوتله نو داسې ایسیده لکه چې
یو جوارګر خپل هر څه ي وي، سترګې یې په ژړا سرې او
ګ یې ژېړ تبنتیدلی وو.

زهره په برنډه کې دوي اتول وو، محبوبه هم راغلی وه. ښاپېرۍ
دننه په کوټه ، او جانۍ په پخلنځي کې بندې وې. دواړو د
برنډې خبرې اوریدې. نن په مجلس کې دلاور خان نه وو، یوازې
ىمد خان ناست وو، عابدې څلور اولادونه په کلي کې پریښې وو،
یو یې په خېټه ې ځان سره راوړی و. ډاکټره سیتا او رام چند هم
غلل او د ښاپېرۍ د واده خبرې پېل شوې. او بیا فیصله پدې
وشوه چې بل اتوار ته به نثار د خپلو ځو ملګرو او خپلوانو سره
راځي او د نکاح نه ور ىسته به ښاپېرۍ خپل کور ته بیایي. فیصله
هم وشوه چې د زهره له خوا به یو ځو مشران پدې نکاح کې
ښیني او د محلت خلکو ته به په بله ورځ شیریني وېشل کیږي.

ىه ورځې وروسته محبوبه او جانۍ ولاړې چې د نثار کور
وګوري او د ښاپېرۍ د ځای ځایګي اندازه ولګوي، خو هلته د نثار
ښځه شاترینه ناسته وه او محبوبې ته یې صفا وویل چې د نثار

(c) ketabton.com: The Digital Library

.ویمه ښځه به د دې په مړي راتېرېږي. زهره وارخطا شوه او نثار پسې یې ړاب وکړو. ښام بیا د برنډې پر تخت د محبوبې، زهره او د نثار خبرې وشوې. غه ورله ډاډ ورکړو چې ښاپېرۍ ، بل کور اخلي، سودا شویده او په دوو ورځو کې به کیلي (کنجي) د ده په لاس کې وي. زهره یو څه تسله شوه خو د اپېرۍ بخت ته حیرانه وه. په لومړۍ واده یې کور و، خاوند یې نه و، اوس په دویم واده کې خاوند لري او کور یې نشته. د وتن لمونځ کې یې ښه په چیغو چیغو وژړل، جانۍ او ښاپېرۍ دواړه ورسره په مصلا کیناستې او دوی هم ژړل. اعظم په کټ کې ملاست وو او د کړک ۍ د شیشو نه بهر اسمان ته یې کتل. هغه ټولو ته په قهر وو، مور ته، ښاپېرۍ ته، جانۍ ته، نثار ته. . . که د پلار ټوپک یې په کلي کې نه وی، نو س به یې ټول وژلی وی او پخپله به د محبوبې خپلوانو سره کابل ته تښتیدلی وی، خو داسې ونه شول. اپېرۍ په دویم ځل واده شوه او د نثار سره د هغه وړوکی کور ته ولاړه. د دی کور په لاندینی برخه کې لا پخوا د نثار ورور او وریندارې د خپلو شپږو اولادونو سره کډه کړې وه.

ه ته یې وویل چې دوی د ښاپېرۍ خدمت ته راغلي دي، خو د نثار ټولو خپلوانو په لو ۍ ځل دا احساس کړی و چې هغه شتمن و او د هغه د دولت وارثان یوازې هغه اولادونه او ښځې نه دي.

هره به اوس کلي ته ډېره نه ورتله، د ښاپېرۍ د واده نه ټول خبر شوی وو. کلي ښځو ورته د مبارکۍ په بانه ډېره تسلي ورکړې ه چې د ښاپېرۍ کور بیا اباد شو. خو زهره خبره وه چې په هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د خبرو موضوع زهره او د دې لور وه. د هغې د شپې
ب هسې هم تښتيدلې و، اوس يې د نسوارو عادت اخيستی و. د
غرمې او د شپې د ډوډۍ نه وروسته به يې چې نسورا په خوله کې
ونيول نو دمه به شوه. ځانې سره اوس د لوبو لپاره د عابدې دوه
اولادونه وو، ساه جهان د ښار په ښوونځي کې سبق ته ښيښول
شوی او کوثر به ورسره په تانګه کې تله راتله، ورځ به يې نيا
کره تېره کړه.

زهره تر ډېره وخته د ښاپېرۍ کور ته نه ورتله، خو نثار به خپله
ناوې هر ماښام مور کره راوستله. د اتوار ورځ به يې ټوله
ورسره واړوله او پداسې يوه ورځ چې عابده او صمد هم د
ماشومانو سره راغلل نو د زهره په کور کې به ښه ګڼه ګونه شوه.
د ماشومانو خندا او منډو تررو د زهره د کور سکوت مات کړو او
هغې ته به خپلې اندېښنې ځايه ښکاره شول.

دولسم باب

اعظم د تخت نه سپينه توليه او پاکې جامې را واخيستې، او له پړنو
ښکته کوځې ته ورکوز شو. انې هم دغسې د تخت سره نږدې
ولاړه وه، هغې يو لاس پخپل اننګي ايښې وو، د بل لاس ګوتو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیر وه، چې په او ۔ د صابونو پر ځګ چودیدلی وې. په غوړونو کې یې اوس هم د اعظم یوه جمله بیا بیا آوریده!

" که بیا مې په کوټه ولیدې نو پښې به درله ماتې کړم." اعظم نن هغه په ځپېړه وهلې وه. خو جانۍ نه د مخ، د لاس او د زړه درد هیر و. ې په تخت ایښې د چایو پیالی د تنور ډوډۍ او د پیروی کاسې ته کتل. ورور یې بې له چایو له کوره وتلی و. هغه حیرانه ه چې مور ته به څه وایي، زهره پدې محال د محبوبې په کور کې یوې بېرستنې ګنډلو ته ناسته وه او د خپل زوی اعظم د بد خوی فریاد یې کاو. دې په لسم کې کامیاب شوې و. خو نمبرې یې ۔مره ښې نه وې چې د ډاکټرۍ په کالج کې یې داخله اخیستې وی. پېرۍ هڅه کوله چې ورور ته په رام چند کلنیک کې کار پیداکړي، نثار ورله د کمپوډري د امتحان لپاره کتابونه هم ۔اغوښتي وو.

اعظم به نیمه ورځ ویده و، ماسپښین به یې کوترې الوزولې او ماښام به د یارانو سره کله سینما او کله کیسه خانې او صدر کې ۔ځیدو. کوټه یې د فلمي ستورو له عکسونو ډکه وه. نن چې له خوبه را ویښ شو، نو د ده د لمبا لپاره اوبه نه وې. جانۍ له سهاره د کور ټول څادرونه او میز پوښونه وینځلی وو. . کوځې مشکی هم نه ښکاریدو چې دوی ته یې یو مشک اوبه راوړی وی. پدې حال کې به اعظم د بازار سقاوې ته لاړو. ۔انۍ ورور ته جامې ۔ تولیه پر تخت کیښودل او پخپله د کنګال شد ۔ څادرونو ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالتي سره کوټې ته وختله. اعظم ښه ډېر وخت هم هلته پر تخت ناست و، مور ورله په لسم کې له کامیابیدو وروسته د لاس ګړی اخیستې وه. .ه به هر شیبه خپلې ګړۍ ته کتل او اخر یې صبر تمام شو. دی خبر و چې د خواو شا کورونو کوتر بازان کله کله د غرمې هم په کوټه ګرځيدی، او جانې چې ډېر وخت واړولو نو دی ورپسې غلی بره وختلو. په کوټه ټوله تناوونه له تکو سپینو، شنو او ...اني رنګه ځادرونو ډک وو.

جانۍ تش بالتۍ د پړونو سره ایښې او د بازار په لورې د دیوال د سوریو نه یې ها خوا په لو ، سړک د لاریو موټرو ننداره کوله. غه له دې خبره نه وه چې د هغې ښې لاس ته، درې کوره لرې د ...وبه دار سلیم ځوی شهباز، کوتره په لاس د خپل کور د بنۍ سره ولاړ او دې ته یې کتل. هغه له دې هم خبره نه شوه چې ورور یې یو ویړ شوی ځادر شا ته ولاړ، ه شهباز او کله دې ته سترګې برندې کړې وې. جانۍ خو هغې موټر ته ځیر وه چې د پاسه پرې سپین او زرغون رنګه جنډې رپیدې خواوشا ترې خلک راټول وو.

موټر چې د .ۍ له سترګو پناه شو نو دا ښکته راکوزه شوه، تش بالتۍ یې ایله پر ځمکه ایښې وه چې اعظم ترینه په سخته لهجه ښتنې پیل کړې. ...نۍ یو ځو ځوابونه ورته ورکړل او ژر تر ... یې لوښې راټولول چې د غرمې کټوۍ برابره کړې. خو اعظم پاڅیدو له کمڅی یې ونیوله په مخ یې ورله څو څپیړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړې. هغه هک پک پر خپل ځای ولاړه وه او خبره نشوه چې ږرور یې څه وخت تولیه اخیستې او سقاوی ه تللی او مور یې څه وخت کور ته را دننه شوې وه.

زهره چې د جانی پر مخ د ګوتو نښې او هغې د سترګو اوښکې اولیدې نو په سر یې اور بل شو. نن په لومړي ځل د هغې له ږلي اعظم ته ښيره راوتلې وه، د سيد کرم د مرګ پرهر يې تازه شو. ظم ورباندې ګران و، خو پخپلو لونو يې د چا لاس اوچتول نه شو زغملی. عابدې خاوند صمد د زهره د ګواښ نه وروسته عابدې ته بدې ردې وئيلې خو له وهلو نه به یې ډډه کوله. د زهره ې ژبې ته یوازې ښاپيری او اعظ تينګيدی شول. جانی د خدای مظلومه وه، ټولو به ویل د دې خبرې نه دي زده. د عابدې لور کوثر به ترينه زياتې خبرې کولی شوی. زهره د اعظم په انتظار وه او کله چې دی له سقاوی بيرته راغلو و د مور وينا ته یې هيڅ پام ونه کړو. جامې يې بدلې کړي او چي زهره ورته مخې ته وريده نو ورته يې وويل، "د کومو لون میندې چې ټوله ورځ له کوره بهر وي، وررنه يې د وهلو حق لري." پدې خبره زهره په واړو لاسونو خپل مخ په څپېړو ووهلو، خو اعظم په منډه له کوره او ب له کوځې هم پناه شوی وو.

په ښار کې لویه شوی وه اوپه خوی عادت کې له خپلو خویندو نه څه بل شان وه. ه هر کار يې سليقه له ورايه ښکاريده، ږهره نه غوښتل چې دا لور يې هم د نورو په شان وړه واده کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عظم لپاره به يې جينکۍ کټلې، جوړې جامې به يې اخيستلې چې
هغه په کار ولګي نو په کال کې دننه به ورله واده کوي. خو اوس
اعظم چلن او د جانۍ ږدو وريښمينو ويښتو ورته ندېښنه پيدا
کړې وه او د ې حل د جانۍ په واده تماميدو. د دوی پخوانۍ
حلت کې د شفا او د ښاپيرۍ د ډېرو ملګرو کورونه اوس تش وو.
رمولا کورنۍ يوه ورځ ناڅاپه ورکه شوه، چا ويل دوی فلسطين
ته تللې دي. شياما پلار په کراچۍ کې دوکان خلاص کړې او
دوی کډه وړې وه. د هر چا په خوله د پاکستان د جوړيدو خبره
وه. اعظم به اوس ډېرو جلسو ته ورتللو او زهره د هغه له خولې
اوريدلې وو چې د هندوستان ويش به کيږي.

عابده به اوس يوازې د اختر په ورځ مور کره راتله د هغې پنځم
اولادشوی و او د دلاور خان په دې لوی کور کې به هره ورځ په
دسترخوان کاسې اوړيدې. يو دوو ماشومانو به د ميندو نه وهل
خوړل، يو دوه به پکې په ژړا وو او يو دوو ښځو به پخپلو کې
خبرې بندې کړې. ميوه او شيرينی به په کوټو کې د بندو دروازه
شا ته خوړل کيده و اخر دلاور خان مجبوره شو چې د ټولو زامنو
ټوۍ او نغری بيل کړي. ې فيصلې دوه ورځې وروسته ددې
ر په انګړ کې شپږ چوترې او د خاورو نغرې جوړ شول.

زهره ډېره هڅه کړه چې د عابدې لور کوثر نږدې کلی کې د
جينکو ښوونځي کې سبق ووايي، خو د دلاور خان د کور ټولو
نرو او ښځو په يوه خله د دې مخالفت وکړو. "د خانانو لونه سبق

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وايي." دا د هغې کور دستور و. عابدې پخپله د پلار نه په کور کې ښتو کتابونو لوستل زده کړه کړې و، خو اوس دومره وخت او توان یې نه لرلو چې خپلې لور ته‌سبق نودلی وی.

ره اوس پخپلو ټولو حواسو سره ځان سره کرل ریبل چې د انی د واده لپاره چا سره زړه خواله وکړي؟ محبوبه ورته په انو کې یو څو کورنۍ ښودلی وی خو نن هغې د ښاپیرۍ لاره څارله. ښاپیرۍ لور شوی وه او دوه میاشتې په کور کې د تېرولو نه وروسته هغې یو وارې بیا په رام چند کلنیک کې کار پیل کړې و. ه کلی کې ښځو لا د ښاپیرۍ د دویم واده په خبرو نه وې ستړي شوي چې د هغې د ماشوم خبر یې واوریدو. هرې یوې به گوتو شمېرل چې د هغې د نکاح او د ماشومې د زیږیدو ترمنځ څومره موده تېره شوی وه. شمې دایې پدې خبره چا باور نه کاو چې ماشوم د نهو میاشتو نه وړاندې هم زیږیدلی‌شي. اوس تازه وضوع د ښاپیرۍ دا چلن وو چې د دوو میاشتو لور به یې خپلې مور ته پرېښوده، خپل ې (شوده) به یې نه ورکولې او د شیشې په بوتل یې ماشومه غلی کیده. هغې ښځې چې د زهره په کور کې د ماشومې د پیو د شیشې بوتل لیدلی و، ټولو ته یې د دې خبر ورکوو. دا چې هغه ېتل د کشتۍ په شان جوړ دی، دواړه مخه خلاص دی او د ربړ تې پرې لګیدلی وو.

ناپیرۍ نن پخپل کور کې وه او زهره خبره وه چې پداسې ورځ به دا د نثار او د ماشومې سره ماښام مور کره راتله. هر په کوڅه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د موټر غږ په ا ریډو جانی دروازه خلاصه کړه او پخپله
پخلنځي ته ولاړه، د هغې سترګې په ډېرې ژړا پړسیدلې وې او نه
ې غوښتل چې نثار یا ښاپیرۍ یې وګوري. ښاپیرۍ راتلو سره
اعلان وکړو، " ږې موږ فلم کتلو ته ځو." خو مور یې ولیده چې
پر تخت ملاسته او سر یې په سور رومال تړلی و نو پرېشانه شوه.
هم هلته په تخت کیناسته، نثار هم راغلو او چې د زهره نه یې د
ږرځې حال واوریدو نو دواړه غلی کیناستل. د فلم پروګرام یې په
ځای پرېښودو او د زهره سره یې خبرې پیل کړې. د شپې ناوخته
پېرۍ او نثار بیرته خپل کور ته ولاړل او زهره ته یې ډاډ
ورکړو چې په بله ورځ به د اعظم سره خبرې کوي.

زهره خبره وه چې اعظم به ناوخته کور ته راتلو، هغه تر نیمې
شپې په مصله ناسته وه، نفلونه یې کول. خو داسې ښکاریده چې
اعظم په هغه شپه د کور لاره هیره کړې وه. جانی ویده وه او د
ملا د بانـ ـ غږ سره یې د مور ژړا هم واوریده. زهره کرۍ شپه
د اعظم په انتظار تېره کړې وه، او اوس یې صبر تمام شوی و. په
کوڅه کې بې خرخونکي به سهار ناره کوله. نن هم د هغه د نارې
سره‌سم زهره بورقه په سر له کوره ووتله. محبوبه خبره شوه او
و ورو ټول محلتیان هم خبریدل، ښاپیرۍ نثار ته په ژړا وه چې
د ورور درک یې معلوم کړي. د اعظم د ټولو معلومو او نامعلومو
ګرو په کورونو کې لټه پیل شوه، پولیس خبر شو. ر ماښامه
ده شوه چې اعظم د خپلو دریو نورو ملګرو سره یو ځای د
ار د اورګاډو استیشن کې لیدل شوې و. دوې سهار وختې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یی په ګاډي کې سپاره شوې وو. ښاپېرۍ زړه تسله کړې و، خو مور ته یې نه وو وئیلې.

اوس چې مور کره راغله نو هغې ته یې ول حال تېر کړو او ژوند واړې بیا پخپل ډګر روان شو. زهره ټول توان لکه چې په یوه شپه کې اوبه شوې وو. غې اوښکې اوس وچې وې او کله کله به یې سلګۍ وکړې، بیا به یې اسمان ته کتل او د هیچا خبرو واب یې نه وئیلو. عابده د یو څو ورځو لپاره کلي نه راغله او ټوله ورځ به یې مور سره په خبرو تېره کړه.

ښانۍ به د محبوبې په کور د مور نیمګړې کارونه پوره کول. د هغې لاس صفا وو او محبوبې ورته تارکشي او د سیلمېستارو ګارهم ښودلی و. سږ کال زهره وریږې کرلې وې او فصل یې په ښه بیه خرڅ کړو. نه د ډوډۍ له غمه یو څه بې غمه شوی وه، خو اعظم ورته په زړه دومره لوی پر ر پرېښودو چې د رغیدو نه و. یوه میاشت چې تېره شوه نو نثار ته چا خبر راوړو چې د پېښور هغو ځلورو هلکانو د بمبیی په فلمونو کې د کار لپاره ځانونه وړاندې کړې وو. بیا اعظم کور ته یو لیک راولیږلو چې مور نه یې بخښنه غوښتې وه او دا چې ډېر ژر به دی په یو هندي فلم کې ښکاره شي. د دې لیک سره هغه یو ښکلی عکس هم و.

ښاپېرۍ چې خبره شوه نو مور سره یې ټوکې پیل کړې، چې دا به م بمبۍ ته لاړه شي او د دلیپ کمار سره به ووینې. زهره یو څه ارامه شوه چې زوی یې ژوندی او روغ و. د هغې وسوسې ختمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې د ورځې ژوند يې بيا سم شو. خو د شپې به يې ټول فکرونه د زوی په هکله وو، "خدای خبر سمه ډوډۍ به يې خوړلی وي که نه؟ جامې خو يې هم نه دي وړی...پيسې ورسره نه وې، په کوم حال کې به ژوند کوي."

په بل سهار زهره د خپل خاوند د پينشن د پيسو اخيستو لپاره کچرۍ ته ولاړه نو په دفتر کې نوی منشي ناست و. زهره د يوسف پوښتنه وکړه نو خ ه شوه چې د هغه ښځه مړه شوې وه او دې ؛ لسو ورځو لپاره په چوټۍ و. زهره خپلې پيسې واخيستې او کور ته روانه شوه. ز په لومړی ځل هغې ته احساس وشو چې د يوسف د کور اوکلي درک معلوم کړي، د ده په غم کې شريکه شي. د خپل زوی خبرې ورسره وکړې. د شفا د مړينې نه وروسته ۍسف څو وارې د دې کور ته راغلی و. څومره کارونه يې هم ورته کړې وو، د ډېرو جنجالونو نه يې دا راويستې وه.

ډ ورځې نورې تېرې شوې نو زهره بيا د پنشن دفتر ته ولاړه. د هغې هيڅ کار نه و خو يوسف سره يې ليدل غوښتل. هغه خپل ځای ناست وو او چې زهره يې وليده نو ورته د احترام لپاره ودرېدو. هغه يوې خوا ته کيناسته او انتظار يې کاو چې يوسف له کارونو ا زګار شي نو دا ورسره خبرې وکړي. يا ښه ډېر وخت زهره ورسره خپلې خبرې کولې. ۀغه د ښځې په مړينې يې ومره ژړا ونه کړه څومره چې د اعظم په کيسه يې اوښکې تويولې. يوسف ورته تسلي ورکوله او د اعظم په رويه يې افسوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم کاو. ي ورته د خپل يو ملګري پته ورکړه چې د تجارت لپاره به کلکتې او بمبيی ته تلو راتلو. د هغه په نوم يې يو ليک ورله ورکړو چې پکې د اعظم درک او د هغه سره د مرستې خبره ليکلی وه. د زهره زړه ډاډه شوه، کور ته را غله نو جانی ته يې ول حال وويلو. اپيری هم خبره شوه، په بله ورځ دوی د اعظم پاره د جامو او د وچې ميوې يوه غوټه برابره کړه، ښاپيری د ورور په نوم يو ليک وليکلو او د بمبيی تجار ته يې ورسول.

ديارلسم باب

۱۹٤۷

اوس په بمبی کې څلور مياشتې تېرې کړې وې. ه جنګي مونو کې به ده د جنګيالو په ډلو کې کله توره بريښوله، کله به يې دس ، او خېبرې جنګ کاوه او يو نيم وخت به يې يوه جمله ډايلاګ هم ووئيل. ورځې ، ورته يوه روپی ورکړې کيده، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه ورته سم کار نه وو پیدا شوی. ځه د پیښور د یوسف خان (د لیپ کمار) او د راج کپور غونډې بخت نه لرلو. ځه سره ورغلي درې ګري دوه میاشتې په خوا بیرته خپلو کورونو ته ورغلی وو. اوس به اعظم کله نا کله خپل کور پسې خپه شو. د مور د لاس ډوډۍ، د ښاپیرۍ سره خبرو، د کلي مازدیګری به ورته ترګو ته ودریدل، خو تر اوسه یې دومره پیسې نه وې ګټلې چې خپل کلي ته هسکه غړۍ ورغلی وی. خپل فلمونه به یې څو څو ، پخپلو پیسو کتل چې ځان پکې وګوري. خو هغومره کار چې ده به پکې کړې و، په فلم کې ځه ښکاریدو. تر اوسه هم د ده د مخ له نږدې عکاسي نه وه شوی او دې پدې سخت خپه و. خو س پکې راګیر و ځه پوهیدو چې څه وکړي.

د ده سره راغلو ځوانانو کې یو تن قیوم په څو فلمونو کې د هیرو د ملګري رول لوبولی و. د فلمونو د اعلانونو په لویو پوسټرونو د ده نوم هم لیکل کیدو. اعظم به ماښامي د خپلو نورو ملګرو سره ځای د قیوم په هکله خبرې کولې ځکه قیوم اوس دوی سره نه اوسیدو. دی د یوې ډېرې نومیالۍ فلمي ایکټرسې سره د هغې په کور کې میشت و. د هغه په اړه یو خبر تود و چې ډېر ژر به دواړه واده کوي. ظم به پدې خبره نور هم کړیدو، ځان به یې هر وختې هنداره کې لیدو و د قیوم او ځان ترمنځ به ورته هیڅ وپیر نه ښکاریدو. ولې په ده تر اوسه کومه مشهوره ښځه نه وه مئینه شوی؟ د بمبی په فلمي سټوډیو ګانو کې د ده په شان د ښه رول او چانس په ظار ډېرې ځوانې جینکۍ هم راتللې و یو څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعظم ته ډېر نازونه هم ورکړې وو. خو د هغه سترګې اسمان ته ، او په اسمان کې ځلیدونکی ستوري د ده لاس ته نه راتلل.

د کور نه ورته د جامو او د وچې میوې سوغات را رسیدلی و، د رو ملګرو لیکونه به هم راتلل. س د هند د وېش خبره ښه توده شوې وه. ځیانې به هم پدې خبرونو ډکې وې. یوه ورځ اعظم د نورو ډېرو ځوانانو سره په یو جنګي سین کې د تورې نګ کاو. ریهرسل وشو، خو په فلمبندۍ کې به څه غلطي وشوه. ډایریکټر به "کټ" یلو او ټول به بېرته خپلو ځایونو ته ولاړل.

اعظم د فلم د مرکزي کردار جامې اغوستې وې، ضل جنګ ده ورته کوو، او کیمرې د ده شا او اړخونو ته ودرول شوې وې. دی خبر و چې په فلم کې به ، داسې ښودل کېږي لکه چې هیرو له جنګ کوي. نیمه ورځ تېره شوه خو تر اوسه د ډایریکټر په خوښه سین نه و لوبول شوی. اعظم ستړی و، مایوسي هم ورسره وه، پدې وخت کې ډایریکټر قهر شو او د مور ښکنځله یې ورته وکړه.

عظم توره وغورځوله، د یو میز نه یې دشرابو تش بوتل را واخیستو او ډ ریکټر یې پرې ووهلو. دفلم ټینګ ند شو، ټول په زخمي ریکټر راټول وو چې د سر نه یې وینې دارې وهلې. اعظم په منډه د ستوډیو نه ووتلو، شاته یې نه کتل. ه خپله ځایه یې ټول ان ژر ژر راټول کړل، کوځې په سر کې یې ډاګې ولیدو چې د ده په نوم یو لیک ورسره و. اعظم په تادي کې لیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

تري واخيستو ه لوی سړک يې تش سايکل رکشه کې ځان ور واچووو. ه خپله ښاره را وتلو پر وخت چې کومه تلوسه ورسره وه هم په ه تلوسه اوس د بمبی له ښاره په تېښته وو. و دا ځلې م اورګاډي لکه چې د ده په انتظار ولاړ و. ده د لومړۍ درجې ټيټ واخيستو او ګاډي ته ور وختلو. ده سره په لاره کې ځينې کسان مل شول، خو د اعظم زړه له خبرو تور و. سترګې يې پټې نيولې وې ټول فکر يې دې ته وو چې په لاره کې يې پوليس ونه نيسي. دا وهم ورسره وو چې د بوتل ګوزار سخت و، که ډايريکټر مړ وي نو د قتل د سزا نه به ځنګه تښتي.

اعظم ، ورځې په لاره کې تېرې کړې او لاهور ته چې رانږدې شو نو زړه يې و څه ارامه شو. په لاهور کې يې يوه ورځ دمه وکړه او چې يې جامې بدلولې نو د کوټ په جيب کې هاغه ليک وموندلو چې د بمبی نه د را و لو پر وخت يې ډاکې نه اخيستې و. د ليک په لوستلو يې زړه بيا نارامه شو. ښاپېرۍ ورته د جانۍ د واده خبره کړې وه. د هغې واده د جمعې پر ورځ و، د اعظم نه ځې او تاريخونه خطا شوی وو. د سرای واله نه يې پوښتنه وکړه نو هغه ورته وويل صبا د زيارت ورځ وه.

ظم سهار وختي له هوټله ووتلو په زړه کې يې هوډ کړې وو چې د جمعې په سه ه ارو مرو پېښور ته ځان رسوي. . ګاډي ټکټ يې واخيستو او پخپله په انتظار کيناستو. په ټيشن کې يو کس نورو نه لګيا و چې په هندوستان کې د مسلمانانو وژنې پيل شويدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعظم ، اخبار خرڅوونکي نه يوه ورځپاڼه واخيسته او بيا ټولي پاڼې يې ولوستلې. د .ه ګاډې چې د ډېلي نه راتلو په لاره ځنډيدلی و.

د عابدې زوی شاجهان چې له کوره وتلو نو مور ورته يو ليکلی غام په جيب کې کېښودو او ورته يې وويل، " ښاپيرۍ ترور ته يې په لاس کې ورکړي." اه جهان به داسې ځينې کاغذونه ی ته وړل، ځينې به ترې هېر شول. پدې کې به عابدې د وې يا د بلې ښځې ناروغي ليکلی وه او ښاپيرۍ به يې په ليدو ورته دارو درمل برابر کړل.

ناه جهان د تانګې کوچوان ته د رام چند کلنيک ته د ورتلو وويل، ې هلته ورسيدل نو ښه ګوري چې د کلنيک مخې ته په يوې لوی لارۍ، د رام چند د کور شيان باريدل. شاه جهان ترور پسې لټه وکړه خو هغه له کوره نه وه راغلی او چا ورته وويل چې نثار او رام چند کچرو ته ورغلی دی چې دا کلنيک به اوس د نثار شي. ناه جهان بېرته تانګې ته ورمنډه کړه، کوچوان اسپې ته چابک راخلاص کړو او شاه جهان چې پخ ل ځای کيناستو نو ورته يې وويل، " زه د خيره...کانګريسان روان شول." داخبره هغه په کلينک کې د چا له خلې اوريدلې وه.

ږ څو ورځې وروسته د رام چند کلنيک بورډ لرې شو او د هغې پر ځای په شنو او سپينو رنګ ونو يوه نوی لوحه خلکو ولوستله.

" نثار کلنيک برای زنانه و مردانه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نثار لومړی ښځې شو ځینې اوس د ښاپېرۍ وجود منلی و. بیا څه
موده د ښار لوی کور ته تلله راتلله خو اخر یې فیصله وکړه چې دا
به په کلي کې اوسیږي. ښاپیرۍ او نثار خپله کډه لوی کور ته
یوړه نو زهره هم خپل کور لوښي لرګي راټول کړل. د هغې په
کور کې ډېر شیان نه وو، خو څه چې یې په تېرو کلونو کې په
ښار کې اخیستي وو، هغه یې د جانۍ لپاره کېښودل. د کلي کور
یې بارانونو وهلی و او هغې په جوړولو یې ډېرې پیسې ولګیدې.
ښاپیرۍ به ورته وویل چې هاغه کور کې دې زمیندار کینوي چې
کور ورله ساتي، خو زهره پخپل کور کې پردي کسان نه غوښتل.

بیا یوه ورځ چې یوسف د دې کور ته راغلو نو خپله ورینداره یې
هم راوستله. زهره یو څه شک منه شوه او د ډوډۍ نه وروسته دا
شک یې په باور بدل شو کله چې د یوسف ورینداره ترینه د جانۍ
غوښتنه وکړه. زهره لږه حیرانه پاتې شوه، یوسف په عمر کې د
جانۍ نه ډېر مشر و، خو سپین ږیری نه و. د دوو دیرشو کالو و،
نوکري یې پخه وه او تنخواه یې دومره وه چې په ښار کې یې ښه
ژوند کولې شو. زهره ورته وویل چې دا به د لونړو او زوی سره
صلاح کوي.

ښاپیرۍ او عابدې دواړو د دې مخالفت وکړو چې دوی دواړو ډېرې
وړې واده شوې وې. دوي نه غوښتل چې جانۍ هم د ژوند ښه
برخه د سخرګنی په خدمت تیره کړي. ښاپیرۍ خو لا تر اوسه
جانۍ ماشومه ګڼله او ورته به یې نانزکې راوړلی. محبوبې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهره ته نصیحت پیل کړو ــې یوسف تر جانۍ ډېر مشر و. خو زهره اوس د اعظم نه ناهیلی شوې وه. ځان ورته ډېر زوړ ښکاریدو، داسې یې ګڼله چې جانۍ واده کړې نو دا به بېرته کلي کې ژوند پیل کړي. یوسف یې را وبللو او ورته یې وویل، " که په ـار کې کور اخلې نو زه درله لور درکوم، ـما لور په ښار کې لویه شوې ده او د کلی د کارونو نه ده." یوسف ورته غاړه ښوده، نو زهره ټول خپلوان خبر کړل.

جانۍ د لویې کوټې د دیوالونو نه د فلمي ستورو تصویرونه لرې ل او ښکته پر ځمکه یې ایښودل. ـرګي په یو لوی صندوق ، یې د اعظم شیان راټول کړې وو. ـیرو څو میاشتو راهیسې هغه بره په کوټه (چت) نه وه ختلی، په سخته ګرمی کې هم هغه ښکته په برنډه کې به اوده کیده. اعظم چې کله راهیسې بمبی ته تللی و، جـ ی به شپه او ورځ هم دا فکر کاو ـې که دې په کوټه سیل نه کولی نو اوس به یې ورور په کور کې وی. ـ مور ویښته به یې داسې په یو مخ نه وی سپین شوی.

اوس د هغې د واده لپاره تیارې کیده. مور یې د دی نیم شیان لا ـوا د یوسف کور ته استولی وو، د اعظم د لرګي صندوق به د ـبوبې په کور کې ایښودل کیدو او زهره ورته ویلی وو چې تر ـزدیګر دې د ورور ، شیان پکې کېږدې چې مزدوران یې یوسي. ـ ی ته په دیوال لګیدلی د ټولو ستورو نومونه معلوم وو،" نسیم پرې چهره" د هغې ډېره خوښه وه. پدې تصویر کې هغه سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټر ښنو ښکاریده، شهزادګۍ جامې یې پر غاړه وې او په اوږه یې یوه کوزه نیولې وه. یو ستوری "بهارت بهوشن" نومیدو، یو "سهراب مودي" و یوه ښځه "ګیتا بالی" نومیده چې د اعظم په ظر جانۍ ته ورته وه. و جانۍ به ته ، ورسره جنګ کاوه چې هغه دومره بدرنګه نه ده. د فلمونو دا ب تان اوس جانۍ ته په سجده وو د " لال پاچا سیګریټ" سره ښاپیرۍ هم له دیواله راوالوتله او د ترګو په رپ کې د لړګي د صندوق په خیټه کې ورکه شوه.

جانۍ ته د هر یو تصویر سره د خپل ژ ند ښې شیبې په ورکیدو ښکاره شوې. د صندوق سر یې بند کړو او د هغې د پاسه کیناسته. د هغې د سترګو اوښکې چې تر اوسه یې په خاموشۍ څڅې وهلې، نابېره په شور شوی. جانۍ له خولې بې واره د اعظم نوم راوتلو او هغې خپل مخ په دواړو لاسونو پټ کړو. یا تر ماښامه د دې سترګې وچې نشوی، د نکریزو جیکو ورسره ټوکې او ملنډې وهلی خو هیڅا د دې د زړه غوټۍ ل نه کړې شوه. ښاپیرۍ او عابده له موره دومره خپه وې چې نکریزو ته هم رانغلی. محبوبې د زهره سره پټ پاللی و او د تل په شان ورسره ولاړه وه. د یوسف مور مړه وه او پلار یې ډېر بوډا و.، دواړه خویندې یې واده وې.

هغه له کوره جانۍ ته په یو صندوق کې ځو ړې جامې راغلی چې د محبوبې په نظر ټول بې ډوله وې. ګلابي کمخواب د وړې سره دوه بنارسي لوپټې وې، یو زرغون او بل اودې رنګه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین کمیس سره ژېړ پرتوګ او نارنجي لوپټه وه. زهره یوسف
ه کلکه ویلي وو چې د مړی ښځې جامې او کالي به د هغې لور
ته نه راوړي. نو ځکه یوسف پخپله د ښار په بازار کې هر څه
چې مناسب ولیدل اخیستې وو. زهره اوس پدې غم کې نه وه چې
ور جامې یې څنګه وې، هغه پدې خوشاله وه چې د اوږو پیتې
به یې سپک شي. یوسف چې کوم کور په کرایه کړې و، هغه د
دې له کور غټ او پاک و، دوه کوټې یې ښکته او دوه بره وې. د
ربو پمپ پکې لګیدلی و او فرشونه یې هوار وو. یوسف پدې کور
ې کرسۍ میزونه او دوه غټ پالنګونه هم ایښې وو. زهره د
پېرۍ په دویم واده کې له کلي هیڅوک نه وو رابللی، خو اوس د
جانۍ په واده کې یې ټول خبرکړې وو.

اور ، ښار ته رانږدې و، یوسف خپل وړوکې صندوق لا پخوا
تیار دروازې سره جوخت ایښې وو. تلوسه یې دومره ډېره وه
ې له خدایه یې وزرې غوښتلی. خپلې ګړۍ ته به یې بیا بیا کتل،
. جمعې ماسپښین و، دوه بجې وې، اورګاډی د ټیشن ته په تانګه
کې د دوی تر کوره لږ لار وه او د ده پوره باور و چې جانۍ به
پله په ډولۍ کې کینوي. نغه ته د ښار د ودونو دود معلوم و. د
شپې لسو بجو نه وړاندې چا ډوډۍ نه خوړل، تر څو چې میلمنو
ډوډۍ خوړله، ناوې به تیاره وه. د شپې ناوخته به یې په ډولۍ کې
کینوله او د ورا خلک په په پښو ورسره تر کوره تلل. هغه ته د
خپلو ځینو م ړو د خپلوانو ودونه را یاد شول. اډی چې لږ نو
م ورو او د تم ځای ځمکې ته برابر شو، نو اعظم یو قلي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره وکړه چې په سور کمیس او خر پټکي کې له پلیټ فارم نه ده ته کتل. ـړې څلور نور قلیان ورو ورو ګاډی ته ور نږدې کیدل.

عظم د ګاډی د ودریدو نه وړاندې دروازه پرانیستې او ټوپ یې وهلی و، تر څو چې قلی د صندوق تانګې ته رساوه، دې د کوچوان سره مخامخ سیټ کې ناست او هغه ته یې د خپل کور لاره ښودله. ـه په منډه شوه نو کوچوان د اعظم نه پوښتنې پیل کړې، ـې ترینه د هغه ګاډی پوښتنه وکړه جې له امرتسره لاهور ته په لاره لوټ ، او ټول مسافر یې وژل شوی وو. اعظم ورته وویل، " نه یم خو پرون د لاهور نه ټول ګاډي بند وو. زه پرون دوا جې پدې ګاډي کې سپور شوی وم."

اعظم درې بجې د خپل کور په کوڅه ور دننه شو او په لاره کې ـاتو پټاسو او د ژېړو ګلونو پاڼو ورته په چیغه چیغه فریاد کاو چې ـانی پدې لاره تللی وه. ـر سره جوخت په میدانی کې دیګ ـونکو خپل لوښي را ټول کړې وو، ټولی سکروټې ایرې شوې او د کوڅې یو څو ماشومانو یو بل پسې منډې وهلې، هغه د خپل کور دروازې ته ودریدو نو زړه یې یو درز وکړ، هلته جرنده ځوړنده وه. اعظم دا جرنده وپېژندله، دا د هغوې نه وه، دا د کور د خاوند وه. عظم هم هلته پښه نیولی ولاړ و او پخوا د دې چې د دروازې سره یې ډغرې وهلې وی، چا د هغه په اوږه لاس کیښودو، دا محبوبه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـانی په سور پالنګ ناسته وه، کله کله به یې له خولې سلګۍ
راوتله، چې د اعظم نوم به ورسره مل وو.

ز هره د مناف په تانګه کې کلي ته روانه وه. د لور ژړا یې اوس
وریده، جانی د ناوې په شان نه ژړل، هغې چیغې وهلې، ورور
پسې یې ژړل، د مور له غیږې، نه جدا کیده. صمد او نثار په
زوره ډولۍ کې کینولې وه. زهره ته اوس د خپلو اوږو پېټۍ نور
هم درونـد معلومیدو. ګه چې کلي ته ور نږدې شوه نو مناف
ـې پوښتنه وکړه، "هدیره کې به ایساریږو؟"

ـهره په زړه لکه چې چا نوکاري لګولی وي، هغې مناف ته مخ
وګرځوو او ورته یې وویل.

"اوس ناوخته دی...کلي ته ور درومه."

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library